"Canlı, özgün bir tada sahip ve hoş... olay bakımından grift, ayrıntı bakımından iyi planlanmış ve fikri bakımdan mükemmel."—Ursula K. Le Guin

UZAYDA PİKNİK

Arkadi ve Boris Ştrugatski

nirengi

Arkadi (1925-1991) ve Boris (1933-2012) Ştrugatski kardeşler Yahudi bir baba ve Ortodoks Rus bir anneden doğmuşlardır. En ünlü eserleri 1971 yılında yazdıkları, şu an elinizde olan *Uzayda Piknik* (Piknik na obochine, Roadside Picnic) kitabıdır. *Uzayda Piknik* 1979 yılında Tarkovski tarafından *Stalker* adıyla sinemaya uyarlanmıştır; 2009 yılında ise S.T.A.L.K.E.R adıyla bilgisayar oyunu yapılmıştır. Yazarların Türkçe yayınlanmış kitapları şunlardır: *Zor Şey Tanrı Olmak* (İmge, 1993), *İktidar Mahkumları* (Sarmal, 1999), *Yokuştaki Salyangoz* (İletişim, 2000)

Nirengi 13
Feza Dizisi 1
Arkadi ve Boris Strugatski, Uzayda Piknik
ISBN 978-605-4733-26-2
Birinci Baskı Maya (1984)
İkinci Baskı Sarmal (1998)
Üçüncü Baskı Nirengi (Şubat 2014. 1000 adet)

Baskı Hazırlık Nirengi
Baskı Cantekin Matbaası. Ankara T 0312 384 34 35

Пикник на обочине **(Roadside Picnic) © 1972 by Arkady and Boris Strugatsky**

© 2012 **Birleşik Kitabevi**
Nirengi Kitap, Birleşik Dağıtım Kitabevi markasıdır.

NİRENGİ
Yayın Yönetmeni Mehmet Fatih Çelikkaya
Görsel Yönetmen Selman Bıyık

Birleşik Dağıtım Kitabevi
Bayındır Sokak, No: 6/33 Kızılay, Ankara
T 0312 431 89 60 **F** 0312 432 19 65
W nirengikitap.com **E** nirengi@nirengikitap.com
twitter.com/NirengiKitap
facebook.com/NirengiKitap

Arkadi ve Boris Ştrugatski

Uzayda Piknik

Çeviren: Recep Yılmaz

nirengi

Diğer Nirengi kitaplarına bakmanız sizin için birçok bakımdan iyi olabilir ama kötü olması da muhtemel. Karar sizin.

Türk Şiiri 200, Hakan Arslanbenzer ◆Sinema İdeoloji Politika, Derleme ◆ Disparöni, Nihan Kaya ◆Amerika Sen Busun! İsmail Kılıçarslan (Mevcudu Kalmadı) ◆Endoktrinasyon ve Türkiye'de Toplum Mühendisliği, Serdar Kaya (İkinci Tab'ı) ◆ Postmodernizm, Fredric Jameson ◆ Yeni Kara Filmler, Selda Tan Özdemir ◆ Fildişi Kuyu, Nihan Kaya ◆ Sinema Göstergebilimi, Yuriy M. Lotman ◆ İslamcı ve Püriten, Ahmet Demirhan ◆ Nietzche ve Din, Derleme ◆ Kiraz Mevsimi ve Sinema Bileti, Hakan Savaş ◆ Kur'an'ı Yeniden Düşünmek Hümanistik Hermenötiğe Doğru, Nasr Hamid Ebu Zeyd

UGANDA
PIKNIK

HARMONT RADYOSU'NDAN ÖZEL BİR MUHABİRİN, 19. NOBEL FİZİK ÖDÜLÜ SAHİBİ DOKTOR VALENTINE PILMAN İLE YAPTIĞI RÖPORTAJDAN.

"Dr. Pilman, ilk ciddi keşfiniz günümüzde artık Pilman Radyanı dediğimiz keşif olsa gerek."

"Ben öyle düşünmüyorum. Pilman Radyanı ne ilk, ne ciddi, ne de gerçek bir keşifti. Üstelik tamamıyla bana ait de değildi."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde doktor. Pilman Radyanı her okul çocuğunun bildiği bir kavramdır."

"Hiç şaşırmadım. Bazı kaynaklara göre Pilman Radyanı'nı bir lise öğrencisi keşfetmiş. Maalesef adını hatırlamıyorum. Stetson'ın Ziyaret'in Tarihçesi kitabından bakabilirsiniz; orada bütün ayrıntılarıyla açıklanmış. Stetson, radyanı bir lise öğrencisinin keşfettiğini yazmış. Söylediğine göre, koordinatları bir üniversite öğrencisi yayınlamış ama nedendir bilinmez, benim adım verilmiş."

"Evet, bir keşif yapıldığında pek çok inanılmaz şey gerçekleşebilir. Sakıncası yoksa dinleyicilerimize açıklar mısınız Dr. Pilman?"

"Pilman Radyanı son derece basittir. Kocaman bir küreyi döndürdüğünüzü ve küreye ateş ettiğinizi düşünün. Mermi delikleri yüzey üzerinde düz bir kavis oluşturur. Benim ilk ciddi keşfim olduğunu söylediğiniz şeyin bütün ana fikri, sanki biri Dünya-Deneb hattı üzerinde bir yerden Dünya'ya altı el ateş etmişçesine, Altı Ziyaret Alanı'nın gezegenimizin yüzeyinde bulunduğu gerçeğine dayanmaktadır. Deneb, Kuğu Takımyıldızı'nın alfa yıldızıdır. Tabiri caizse, gökyüzünden ateş edilen noktalar Pilman Radyanı'dır."

"Teşekkür ederim doktor. Harmontlu dostlarım! Nihayet Pilman Radyanı'nın ne olduğuna dair düzgün bir açıklama dinledik! Bu arada, evvelki gün Ziyaret'in otuzuncu yıl dönümüydü. Dr. Pilman, hemşerilerinize konuyla ilgili birkaç şey söylemek ister misiniz?

"Özellikle söylememi istediğiniz bir şey var mı? Hatırlarsanız, ben o zamanlar Harmont'ta değildim."

"O halde memleketinizin, uzaydan gelen bir süper medeniyetin işgal alanı haline geldiğinde neler hissettiğinizi dinlemek daha da ilginç olacak."

"Gerçeği söylemek gerekirse, başta bunun şaka olduğunu düşündüm. Mütevazı Harmont'umuzda böyle bir olayın gerçekleşebileceğini hayal etmek imkansızdı. Gobi veya Newfoundland'da olsa neyse de, Harmont'ta beklemiyordum."

"Hoş, sonunda inandınız."

"Sonunda. Evet."

"Peki sonra?"

"Birdenbire aklıma, Harmont'un ve öbür beş Bölge'nin. Ah, pardon yanlış söyledim, o zamanlar daha dört Bölge biliniyordu. Neyse, öbür dört Bölge'nin tümünün çok düz bir kavis üzerine oturduğu geldi aklıma. Koordinatları hesaplayıp Doğa'ya yolladım."

"Peki memleketinizin kaderi sizi hiç endişelendirmedi mi?"

"Endişelendirdiğini söyleyemem. O zamanlar Ziyaret'in varlığına kanaat getirmiştim ama, yanan mahallelere, yalnızca seçtikleri yaşlıları ve çocukları yiyen canavarlara, zarar verilemeyen istilacılarla son derece dayanıksız ama aslan yürekli Kraliyet Tank Birlikleri arasında süren çarpışmalara dair haberlere inanasım yoktu."

"Haklıydınız. Muhabirlerimiz baştan savma haberler yapıyordu, hatırlıyorum. Neyse, bilim konuşmaya devam edelim. Pilman Radyanı'nın keşfi, Ziyaret'e ilişkin bilgi birikimimize yaptığınız ilk, muhtemelen de son olmayan katkınızdı."

"İlk ve son."

"Ama Ziyaret Bölgeleri'nde gerçekleştirilen uluslararası araştırmaları dikkatle takip ediyordunuz tabii."

"Evet. Arada bir raporları okuyordum."

"Uluslararası Dünya Dışı Kültürler Enstitüsü'nün raporlarını mı diyorsunuz?"

"Evet."

"Peki size göre son otuz yılın en önemli keşfi nedir?"

"Ziyaret."

"Anlamadım?"

"Ziyaret sadece son otuz yılın değil, tüm insanlık tarihinin de en önemli keşfidir. Buraya gelen ziyaretçilerin kim olduğunu bilmek çok da önemli değil. Nereden geldiklerini, niye geldiklerini, burada niye çok kısa kaldıklarını veya o zamandan bu yana nereye kaybolduklarını bilmek de önemli değil. İnsanlık artık evrende yalnız olmadığımızı biliyor; asıl önemli olan bu. En büyük endişem, Dünya Dışı Kültürler Enstitüsü'nün daha esaslı bir keşif yapacak kadar şanslı olmayacağı."

"Çok enteresan Dr. Pilman. Ben teknoloji alanında daha büyük ilerlemeler ve keşifler yapılacağını düşünüyordum. Bilim adamlarımızın ve mühendislerimizin işine yarayacak keşiflerden bahsediyorum tabii. Çoğu önemli bilim adamı, Ziyaret Bölgesi'nde yapılan keşiflerin tüm insanlık tarihinin akışını değiştirebileceğini ileri sürdü."

"Ben bu görüşe katılmıyorum. Belli bazı keşiflerden bahsediliyorsa, onlar benim alanım değil."

"Ama son iki yıldır BM Komisyonu'nun Ziyaret'in Sorunları konusunda Kanada danışmanlığını yapıyorsunuz."

"Evet ama benim dünya dışı kültür çalışmalarıyla hiçbir alakam yok. BM'nin, bölgelerin uluslararası statü kazanmasına ilişkin kararlarının uygulamasıyla ilgili sorular olduğunda, komisyondaki meslektaşlarımla birlikte uluslararası bilim topluluğunu temsil ediyoruz. Kabaca ifade etmek gerekirse, bölgelerde bulunan dünya dışı harikaların, Uluslararası Enstitü'nün ellerine teslim edilmesini sağlıyoruz."

"Bu hazinelerin peşinde olan başkaları da var mı?"

"Evet."

"İz sürücüleri kast ediyorsunuz herhalde."

"Ne olduklarını bilemem."

"Biz Hartmont'ta onlara, ellerinin uzandığı her şeyi kapabilmek için 'hayatlarını tehlikeye atan hırsızlar' diyoruz. Yepyeni bir iş dalı haline geldi."

"Anlıyorum. Yok, bizim uzmanlık alanımız değil o."

"Bence de. Bu, polisin işi. Peki sizin uzmanlık alanınız nedir Dr. Pilman, merak ettim?"

"Ziyaret Bölgeleri'nden, sorumsuz kişi ve kurumlara sürekli malzeme sızdırılıyor. Bu sızdırmaların sonuçlarıyla uğraşıyoruz."

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz Dr. Pilman?"

"Bunun yerine sanattan bahsetsek olmaz mı? Dinleyiciler eşsiz Godi Muller hakkındaki fikirlerimi duymak ister belki."

"Elbette. Ama önce bilim konusunu tamamlamak isterim. Bir bilim adamı olarak, dünya dışı hazinelerle uğraşmak sizi cezbetmiyor mu?"

"Nasıl ifade etsem? Cezbediyor sanırım."

"O zaman günün birinde Harmontlular'ın, meşhur olmuş hemşerilerini sokaklarda göreceğini umut edebilir miyiz?"

"Mümkündür."

REDRICK SCHUHART, 23 YAŞINDA, ÜNİVERSİTE MEZUNU, ULUSLARARASI DÜNYA DIŞI KÜLTÜRLER ENSTİTÜSÜ'NÜN HARMONT ŞUBESİNDE LABORATUVAR ASİSTANI.

Evvelki akşam birlikte ambardaydık. Hava kararmıştı. Laboratuvar kıyafetimi çıkarıp bir yana attıktan sonra, sert bir şeyler içmek için Borscht'a gidebilecektim. Öylece dikiliyordum. Duvara dayanmıştım. İşlerim bitmişti ve elimde sigara vardı. Bir nefes çekmek için sabırsızlanıyordum. En son iki saat önce içmiştim. O ise, elinde malzemelerle hâlâ amaçsızca dolanıyordu. Bir kasayı doldurmuş, kilitleyip mühürlemiş, diğerini dolduruyordu. Taşıyıcıdan Boşları alıyor, her birini ayrıntılı bir şekilde inceleyip -bu arada, çok da ağırdır namussuzlar; her biri yedi kilo- dikkatlice raflara yerleştiriyordu.

Bıkmadan usanmadan Boşlarla cebelleşti. Bence yaptığının ne kendisine faydası vardı ne de insanlığa. Onun yerinde olsaydım çoktan 'yetti artık' deyip aynı paraya başka iş yapardım. Öte yandan, düşününce, Boşlar çok gizemli ve akıl ermez şeyler. Benim de elimden birkaç tanesi geçti ama hâlâ görünce şaşırırım. Bunlar, aralarında 40 santim boşluk bulunan, çay tabağı büyüklüğünde, yarım santimden biraz kalın iki bakır disk.

Başka bir şey yok. Gerçekten hiçbir şey yok; sadece boşluk. Aralarına elinizi sokabilirsiniz; hatta kafanızı bile. Aklınız almadıysa tekrarlayayım; sadece boşluk, daha fazla boşluk, yokluk. Ama buna rağmen, anladığım kadarıyla, aralarında bir güç var; çünkü ikisini bastırıp birleştiremiyorsunuz. Kimsenin ayırabildiği de görülmedi.

Hayır dostlar, görmeyen birine tarif etmek zor. Çok basitler; özellikle yakından bakıp nihayet gözlerinize inandığınızda. Birine camı tarif etmeye benziyor; sonunda parmaklarınızı sallayıp hüsran içinde küfürler savuruyorsunuz. Neyse, anladınız diyelim; elinde Enstitü'nün raporu olmayanlar için söyleyeyim, her nüshada Boşluk konulu fotoğraflı bir makale var.

Kirill, Boşları anlamak için neredeyse bir yıldır kafa patlatıyor. Başından beri yanındaydım. Ama yine de onlardan ne öğrenmek istediğini anlamadım. Açıkçası anlamak için de çaba harcamadım. Önce kendisi anlasın diye bıraktım; belki sonra dinlerdim. Şimdilik tek bir şey anladım; ne pahasına olursa olsun –asitle aşındırmak, basınç altında sıkıştırmak, fırında eritmek- Boşları neyin tıkırdattığını anlamak zorundaydı. Ancak ondan sonra her şeyi anlayacak, takdir edilip onurlandırılacak ve bilim dünyası sevinçle kendinden geçecekti. Şimdilik, gördüğüm kadarıyla, önünde daha çok uzun bir yol var. Henüz bir arpa boyu yol alamadı ama çok yorgun. Morali bozuk; sükunetini koruyor. Gözleri uyuz bir köpeğin gözlerine benziyor, hatta sulanıyordu. Başka biri olsaydı, sarhoş olup naralar atmasına izin verir sonra gevşesin diye cilveli bir kadının yanına gönderirdim. Sabah da tekrar sarhoş edip başka bir kadının kollarına teslim ederdim. Bir haftada yepyeni biri olup çıkardı. Ama Kirill'in ilacı bu değildi. Hatta böyle bir şey teklif etmenin bile manası yoktu; o, öyle biri değildi.

Neyse, ambardaydık. Onu seyrediyor, neler yaşamış olduğunu görüyordum. Gözleri yuvalarına çökmüştü. Başka kimseye üzülmediğim kadar üzüldüm onun için. İşte o zaman karar verdim. Aslında tam olarak ben karar vermedim; sanki biri ağzımı açıp beni konuşturdu.

"Dinle Kirill." dedim.

Terazinin üzerindeki son Boş'un yanında duruyor, içine atlamaya hazır görünüyordu.

"Dinle Kirill!" dedim, "Dolu bir Boş'un olsaydı ne yapardın?"

"Dolu Boş mu?" diye sordu kafası karışmış halde.

"Evet. Senin hidromanyetik tuzağın var ya; hani benim 'Nesne 77b' dediğim; içinde mavi bir şey olan."

Anlamaya başladığı belli oluyordu. Gözlerini kısarak bana baktı. Göz yaşlarının arkasında -kendisinin sevdiği deyişle- akıl pırıltısı görülüyordu.

"Dur biraz" dedi, "Dolu mu? Bunun gibi ama dolu, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle." dedim.

"Nerede?"

Dostum Kirill iyileşmişti. Keyiften yerinde duramıyordu.

"Gel birer sigara içelim."

Boş'u kasaya yerleştirdi, kapağını kapattı ve kilidi üç buçuk tur çevirerek kilitledi. Sonra laboratuvara geri döndük. Ernest boş bir Boş'a 400 papel veriyor, dolusu karşılığında şerefsiz herifi soyup soğana çevirebilirdim. Ama ister inanın ister inanmayın, bu aklıma bile gelmedi. Çünkü Kirill gözlerimin önünde tekrar hayata dönmüştü ve adeta uçarak yürüyordu. Sigaramı bitirmeme bile müsaade etmedi. Sözün özü, ona her şeyi anlattım; neye benzediğini, nerede olduğunu ve nasıl edineceğimizi. Garajda bulduğu bir haritayı çıkardı, parmağını üzerine koydu ve gözlerini bana dikti. Tabii anında benim durumumu çözdü; anlamayacak ne vardı ki?

"Seni köpek seni" dedi ve gülümsedi. "Tamam, gidelim. Sabah ilk iş. Geçiş evraklarının ve uçan aracın sabah dokuzda hazır olmasını söyleyeceğim. Hayırlısıyla saat onda yola çıkarız. Tamam mı?"

"Olmaz! Karılı kızlı pikniğe çıkmıyoruz. Ya başına bir şey gelirse? Sonuçta Bölge'ye gidiyoruz" dedim "Kurallara uymalıyız."

Kesik bir kahkaha atıp omuzlarını silkti.

"Nasıl istersen. Sen daha iyi bilirsin."

Tabii daha iyi bilirdim. O sadece beni eğlendirmeye çalışıyordu. Ona sorarsan üçüncü bir kişi bize ayak bağı olurdu. Gerimizde kalırdı. İkimiz gitsek her şey dört dörtlük olurdu. Hiç kimse benden şüphelenmezdi. Ama ben, Enstitü çalışanlarının Bölge'ye ikişer ikişer girmediğini biliyordum. Kural şudur: İki kişi çalışır, üçüncü kişi izler ve daha sonra çalışanlar soru sorarsa cevaplar.

"Bana kalsa Austin'i götürürdüm" dedi Kirill. "Ama sen onu istemezsin. İster misin yoksa?"

"Hayır" dedim "Austin olmasın da kim olursa olsun. Austin'i başka zaman götürürsün."

Austin fena bir adam değildir. Karakterinde, cesareti ve korkaklığı eşit oranda harmanlamış ama kısmetsiz biridir. Bunu Kirill'e anlatamazsınız ama ben görüyorum. Herif, Bölge'yi tamamen bildiğini ve anladığını sanıyor. Bu da çok yakında kuyruğu titretecek anlamına geliyor. Gidebilir, sorun değil ama bensiz gitsin.

"Tamam o zaman" dedi Kirill, "Peki Tender'a ne dersin?" Tender onun ikinci laboratuvar asistanıydı. Etliye sütlüye karışmayan biridir.

"Biraz yaşlı" dedim, "Çocukları da var".

"Önemli değil. Daha önce Bölge'ye gitmiş."

"İyi" dedim, "Tender'ı alalım"

O, haritaya konsantre olmuştu. Ben de kestirme bir yoldan Borscht'a gittim. Çünkü çok açtım ve boğazım kurumuştu.

Her zamanki gibi, sabah saat dokuz civarında laboratuvara gittim ve geçiş evrağımı gösterdim. Kapıda, geçen yıl sarhoş sarhoş Guta'ya sarkıntılık ettiği için eşek sudan gelene kadar dövdüğüm fasulye sırığı güvenlik görevlisi çavuş vardı.

"Hayırdır?" dedi, "Enstitü'nün her yerinde seni arıyorlar Red". Hemen kibarca sözünü kestim.

"Nereden Red oluyorum?" dedim, "Bana öyle içli dışlıymışız ayakları yapma, ahmak İsveçli."

"Ama Red! Sana herkes öyle sesleniyor."

Daha Bölge'ye girmeden çok gerilmiştim; gerginlikten kaskatı olmam da cabası. Omuz kayışından tutup sertçe çektim ve ona ne mal olduğunu, anasının soyunun nereye dayandığını bir bir anlattım. Yere tükürüp geçiş evrağımı geri verdi ve yüz göz olmadan konuştu:

"Redrick Schuhart, derhal Güvenlik Şefi Yüzbaşı Herzog'u görmen emredildi."

"Böyle daha iyi" dedim, "Adam ol biraz. Çalışmaya devam çavuş. Yakında rütbe alır, teğmen olursun."

O esnada karşıma çıkan bu dönemecin ne olduğunu düşünüyordum. Yüzbaşı Herzog'un mesai saatlerinde bana neden ihtiyacı vardı ki? Neyse, huzuruna çıkmak için yürümeye de-

vam ettim. Ofisi üçüncü kattaydı. Güzel bir ofisti. Pencerelerinde, polis karakolundaki gibi parmaklıklar vardı. Willy, masasında oturmuş piposunu tüttürüyor, daktilosuyla anlamsız bir şeyler yazıyordu. Genç bir çavuş da köşede duran metal dosya dolabını karıştırıyordu; daha önce görmediğim yeni bir eleman. Enstitü'de, tümen karargahındakinden daha fazla çavuş var. Hepsi de dalyan gibi, sağlıklı adamlar. Bölge'ye gitmek zorunda değiller ve dünya meseleleri umurlarında değil.

"Merhaba" dedim, "Beni mi çağırdınız?" Willy yüzüme baktı, daktilodan uzaklaştı, masaya kalın bir dosya koydu ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Redrick Schuhart mı?"

"Aynen" diye cevap verdim, kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutarak. Ne yapayım, komik geldi.

"Ne kadar zamandır Enstitü'de çalışıyorsun?"

"İki yıl bitti, üçüncü yıla girdim."

"Ailen var mı?"

"Yalnızım" dedim, "Yetimim".

Genç çavuşa dönerek sert bir tonda emir verdi.

"Çavuş Lummer, arşivden yüzelli numaralı vaka dosyasını getir."

Çavuş selam verip gözden kaybolurken Willy dosyayı sertçe kapatıp sıkıntılı bir şekilde sordu:

"Yine mi eski numaraların peşindesin?"

"Hangi eski numaralar?"

"Hangi numaralar olduğunu biliyorsun. Burada senin hakkında yeni şeyler var."

Demek buymuş, dedim kendi kendime.

"Nereden gelmiş?"

Suratını asıp, kızgın bir tavırla piposunu kül tablasına vurdu.

"Orası seni ilgilendirmez" dedi. "Eski bir dostun olarak seni ikaz ediyorum. Vazgeç artık; yapma şu işi. İkinci kez yakalanırsan altı ayla kurtulamazsın. Ayrıca enstitüden de temelli kovarlar. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum" dedim. Onu anladım ama hangi puştun ispiyonlamış olabileceğini anlamadım.

Hâlâ bana bakıyor, boş piposunu fosurdatıyor ve dosyaya göz gezdiriyordu. Yani Çavuş Lummer yüzelli numaralı dosya ile geri dönmüştü.

"Teşekkür ederim Schuhart" dedi Yüzbaşı Willy Herzog, nam-ı diğer Hog. "Açıklığa kavuşturmak istediklerim bu kadardı. Gidebilirsin."

Soyunma odasına gittim. Laboratuvar kıyafetimi giyip bir sigara yaktım. Dedikoduyu kimin çıkardığını düşünmeye devam ettim. Enstitü içinden biriyse yalan söylüyor demektir; çünkü enstitüdeki hiç kimse benim hakkımda bir şey bilmiyordu; bilmelerine de imkan yoktu. Yine polisten rapor gelmiş olsaydı, eski suçlarımdan başka ne biliyor olabilirlerdi ki? Buzzard'ı yakalamış olabilirler miydi? O şerefsiz herif, kendi paçasını kurtarmak için büyükannesini bile boğardı. Ama Buzzard bile benim hakkımda bir şey bilmiyordu ki. Düşündüm, düşündüm. Ama tatminkar bir cevap bulamadığım için boş verdim. En son Bölge'ye geceleyin üç ay önce gitmiştim. Eşyalarımın çoğunu elden çıkarmış, paramın neredeyse tamamını harcamıştım. Beni mallarla birlikte yakalayamadılar; ayrıca yakalayamayacakları kadar kurnazdım.

Merdivenlere doğru giderken birdenbire ışığı gördüm. O kadar net gördüm ki, soyunma odasına geri dönüp oturmak ve bir sigara daha yakmak zorunda kaldım. Anlaşıldı, Bölge'ye bugün gidemeyecektim. Yarın da, öbür gün de. Kurbağaların gözü yine üstümdeydi. Beni unutmamışlardı. Veya unutmuş olsalar da biri onlara hatırlatmıştı. Kimin hatırlattığının artık bir önemi yok. Aklını kaçırmadıkça hiçbir iz sürücü, izlenmediğini bilmek bir yana, silah zoruyla dahi Bölge'nin yakınına gitmezdi. Tam o anda en derin, en karanlık kuytuya saklanmalıydım. Bölge mi? Ne bölgesi? Aylardır hiçbir bölgeye geçiş evrağıyla dahi gitmedim! Kendi halinde bir laboratuvar çalışanını neden rahatsız ediyorsunuz?

Her şeyi iyice düşündüm. Hatta Bölge'ye o gün gitmeyeceğim için yüreğime sular serpildi. Ama bunu Kirill'e anlatmanın en iyi yolu ne olabilirdi?

Hiç eğip bükmeden söyledim.

"Bölge'ye gitmiyorum. Bir talimatın var mı?"

Önce faltaşı gibi gözlerle suratıma baktı. Sonra durumu anlar gibi oldu. Kolumdan tutup beni ofisine soktu, masasına oturttu. Kendisi de karşımdaki pencerenin pervazına oturdu. Birer sigara yaktık. Sessizlik hakimdi. Sonra dikkatlice sordu:

"Bir şey mi oldu Red?"

"Hayır" dedim, "Hiçbir şey olmadı. Dün pokerde yirmi papel kaybettim. Noonan çok iyi oynuyor; adi herif"

"Dur biraz" dedi. "Fikrini mi değiştirdin?"

Heyecandan, boğuluyor gibi bir ses çıkardım.

"Yapamam" dedim, birbirine kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Yapamam, anlıyor musun? Az önce Herzog'un ofisindeydim."

Gevşemişti. Yüzünde yine o acınası ifade vardı ve gözleri yine uyuz bir köpeğin gözlerine benziyordu. İrkildi, öncekinin izmaritiyle yeni bir sigara yaktı ve yumuşak bir tonda konuşmaya başladı.

"Bana güvenebilirsin Red. Kimseye bir şey söylemedim."

"Aldırma" dedim, "Senden bahseden yok."

"Daha Tender'a bile söylemedim. Adına geçiş evrağı çıkartım ama gelip gelmeyeceğini bile sormadım."

Hiçbir şey söylemeden sigaramı içmeye devam ettim. Hem komik hem de üzücüydü. Herif hiçbir halt anlamıyordu.

"Herzog ne söyledi sana?"

"Belli bir şey söylemedi" dedim, "Biri beni ispiyonlamış, o kadar."

Garip bir ifadeyle bana baktı, pervazdan indi ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. O ofisini arşınlıyor, ben de sessiz sedasız oturmuş, sigara dumanından halkalar yapıyordum. Onun için üzülüyordum ve işlerin yolunda gitmemesi canımı sıkmıştı. Melankolisine çare bulmuştum. Peki kabahat

kimdeydi? Bende. Bir bebeği şekerle kandırmıştım ama şeker gizli bir yerdeydi; o gizli yeri ise kötü adamlar koruyordu. Yürümeyi bıraktı, bana yaklaştı ve gözlerini sabit bir noktaya dikip sıkıntılı bir şekilde sordu:

"Baksana Red, dolu bir Boş ne kadar eder?"

Başta anlamadım. Bir yerlerden satın almayı umduğunu sandım. Nereden alabilirdi ki? Belki de dünyada tek bir tane kalmıştı ve onu satın alacak parası olmayabilirdi. Parayı nereden bulacaktı? Yabancı bir bilim adamıydı, üstelik de Rustu. Birdenbire kafama dank etti; adi herif, bu işi para için yaptığımı mı sanıyordu? 'Vay puşt vay' dedim kendi kendime. Tam bunu söylemek için ağzımı açtım. Sonra kapattım. Beni daha başka nasıl biri sanmıştı? İz sürücü, iz sürücüdür işte. Ne kadar çok para, o kadar iyi. İz sürücü hayatını parayla satar. Demek ki dün oltayı attığımı, bugün de çektiğimi, fiyatımı yükseltmeye çalıştığımı sanıyordu.

Bunu düşününce dilim tutuldu. Gözünü kırpmadan dikkatli bir şekilde bana bakmaya devam etti. Bakışlarında aşağılama değil, anlayış vardı. Ben de sakin sakin anlattım.

"Geçiş evrağı bulunan hiç kimse daha önce garaja gitmedi. Henüz oraya ray döşemediler. Sen de biliyorsun. Hem Bölge'den döndüğümüzde senin Tender herkese, garaja nasıl gittiğimizi, ihtiyacımız olanları nasıl alıp geri döndüğümüzü anlatıp caka satar. Sanki depoya inip gelmişiz gibi. Sonra herkes, oraya ne için gittiğimizi önceden bildiğimizi anlar" dedim, "Birinin bize yolu tarif ettiği anlaşılır. Beni neyin beklediğini anlıyor musun?"

Küçük konuşmamı bitirdim. Oturup, hiçbir şey söylemeden birbirimizin gözlerine baktık. Birdenbire ellerini çırpıp avuçlarını ovuşturdu, samimi bir tonda konuşmaya başladı:

"Gelemiyorsan gelme. Anlıyorum Red, seni yargılayamam. Ben de yalnız giderim. Belki bir sorun çıkmaz. Bu ilk olmayacak."

Haritayı pencerenin pervasına yaydı, ellerini dayadı ve üstüne eğildi. Tüm içtenliği gözlerimin önünde buharlaşıp gitti. Mırıldandığını duyabiliyordum.

"Otuzbeş metre; veya otuzyedi. Üç metre de garajın içinde. Hayır, Tender'ı götürmeyeceğim. Sen ne dersin Red? Tender'ı götürmesem mi? İki çocuğu var sonuçta."

"Tek başına gitmene izin vermezler" dedim.

"Verirler" diye mırıldandı. "Çavuşların ve teğmenlerin hepsini tanıyorum. Şu kamyonları sevmiyorum! Otuz yıl kötü hava şartlarına maruz kaldılar ama hâlâ yeni gibiler. Altı metre ötedeki benzin tankeri tamamen paslanıp çürümüş ama kamyonlar montaj hattından yeni çıkmış gibi. Bölge böyle bir yer işte."

Kafasını haritadan kaldırıp pencereden dışarı baktı. Ben de öyle yaptım. Pencerenin camları kalın ve vitraylıydı. Pencerenin dışında Bölge vardı. Karşımızda duruyordu; elimizi uzatsak dokunabilirdik. Onüçüncü kattan bakıldığında avucumuzun içine sığacak gibiydi.

Herhangi bir toprak parçasından farklı görünmüyordu. Güneş, dünyanın herhangi bir yerinde parladığı gibi parlıyordu üzerinde. Sanki üstündeki hiçbir şey değişmemişti. Her şey otuz yıl önceki gibiydi. Babam, nur içinde yatsın, buraya baksa hiçbir değişiklik fark etmezdi. Belki sadece fabrika bacasının neden tütmediğini sorardı. Grev mi vardı yoksa?

Sarı renkli maden cevheri konik tepeler halinde yığılmış. Yanan eritme fırınları güneşte parıldıyor. Raylar, raylar. Bir sürü ray. Raylarda, yük vagonlarına bağlı bir lokomotif. Yani bir sanayi kenti. Ama hiç insan yok; ne ölü ne de diri. Garaj da görünüyordu. Uzun, gri bir bağırsak. Kapıları ardına kadar açık. Yanındaki asfaltlanmış arsaya kamyonlar park etmiş. Kamyonlar konusunda haklıydı; kafası çalışıyordu. Tanrı esirgesin, kafanız iki kamyonun arasına sıkışabilirdi. Etraflarından yan yan geçmek zorundaydınız. Asfaltta, böğürtlen çalıları yüzünden, henüz çok büyümemiş olsa da bir çatlak var. Otuzbeş metre. Nereden itibaren ölçtü ki? Ha, muhtemelen sondaki direkten itibaren. Haklı, oradan ölçünce otuzbeş metreden fazla olmaz. O yumurta kafalı bilim adamları ilerleme kaydediyor. Çöplüğe kadar yol yapmışlar; çok da akıllıca yapmışlar. Şurada Slimy'nin düştüğü hendek var; yoldan iki

metre açıkta. Knuckles, Slimy salağına hendeklerden mümkün olduğunda uzak durmasını söylemişti; yoksa gömülecek parçasını bile bulamazlardı. Suya bakınca hiçbir parçasını görememiştim zaten. Bölge'nin özelliği budur; yağmaladığm mallarla geri dönersen mucizedir. Sağ dönersen başarıdır. Devriyenin mermisi sana isabet etmezse şans eseridir. Geriye kalan her şey ise kaderdir.

Kirill'e baktım ve gizlice beni seyrettiğini gördüm. Yüzündeki ifade fikrimi değiştirdi. Canları cehenneme, diye düşündüm. O kurbağalar bana en fazla ne yapabilirdi ki? Bir şey söylemesine gerek yoktu ama söyledi.

"Laboratuvar asistanı Schuhart" dedi. "Resmi. 'resmi' sözcüğünün altını çizerim, resmi kaynaklar, garajı teftiş etmenin büyük bilimsel değere sahip olduğuna inandırdı beni. Garajı teftiş etmemizi öneriyorum. İkramiyeyi de garanti ediyorum". Yüzü yaz güneşi gibi parladı.

"Hangi resmi kaynaklar?" diye sorup aptal gibi sırıttım.

"Gizli bilgi. Ama sana söyleyebilirim" diyerek kaşlarını çattı. "Dr. Douglas'tan öğrendim diyelim".

"Ya" dedim. "Dr. Douglas mı? Hangi Dr. Douglas?"

"Sam Douglas" diye cevap verdi umursamaz bir tavırla "Geçen yıl öldü".

Derim karıncalanmaya başladı. Çok ama çok aptalsın. Yola çıkmadan önce kim böyle şeylerden bahseder ki? O yumurta kafalıların kafasına kalasla vursan bile farkına varmazlar. Sigaramın izmaritini küllüğü delercesine bastırdım.

"Peki. Nerede senin şu Tender? Ne kadar beklememiz gerek onu?"

Sizin anlayacağınız, bu konuyu bir daha açmadık. Kirill, PPS'yi arayıp bir uçan araç istedi. Ne varmış diye görmek için haritasına baktım. Fena değildi. Havadan fotoğraflanmış ve epey büyütülmüştü. Garaj kapılarının yanısıra uzanan siperlerin tepeleri bile görülüyordu. İz sürücüler ellerine böyle bir harita geçirseydi... Ama geceleyin gökyüzünde sadece yıldızlar parlarken ve karanlıkta burnunuzun ucunu bile göremezken çok da işe yaramazdı.

Tender çıkageldi. Suratı kıpkırmızıydı, nefes nefeseydi. Kızı hastaymış ve doktora gitmiş. Geç kaldığı için özür diledi. Ona küçük hediyesini verdik: Bölge'ye gidiyoruz. Önce nefes almayı bile kesti. Çok korkmuştu. "Bölge derken..?" diye sordu. "Ve neden ben?" Ama çift ikramiye lafını duyunca ve Red Schuhart'ın da onunla geleceğini söyleyince yeniden nefes almaya başladı.

Biz "özel odaya" gittik, Kirill de geçiş evraklarını almaya. Evrakları, bize özel kıyafetler veren başka bir çavuşa gösterdik. Bak bunlar işe yarar şeyler işte. Asıl renkleri olan kırmızıdan başka bir renge boyayınca, bütün iz sürücüler gözlerini bile kırpmadan, memnuniyetle 500 papel verirdi tanesine. Uzun zaman önce, böyle bir gün geldiğinde bunlardan birini araklamanın bir yolunu bulacağıma yemin etmiştim. İlk bakışta özel bir şeye benzemiyordu. Dalgıç elbisesi gibi sıradan bir kıyafet; önünde vizör bulunan top şeklinde bir başlığı var. Aslında dalgıç değil de, daha çok jet pilotu veya astronot kıyafetine benziyor. Hafif, rahat, hiçbir yerinde bağcığı bulunmayan bir kıyafetti. İnsanı terletmiyordu. Böyle bir kıyafetle ateşten bile geçebilirdiniz. İçine gaz da nüfuz etmezdi. Mermi bile işlemez diyorlar. Tabii ateş, hardal gazı ve mermi dünyalı insanlara ait şeyler. Bölge'de bunlar yok. Bu yüzden orada böyle şeylerden korkmak gereksiz. Aslında, gerçeği söylemek gerekirse, özel kıyafetler giyen insanlar da sinek gibi ölüyor. Kıyafet olmazsa daha çok kişinin öleceği ayrı mesele tabii. Kıyafetler, mesela, yanan tüylere ve dikenli şeytan otuna karşı da yüzde yüz koruma sağlıyor. Neyse.

Özel kıyafetleri giydik. Arka ceplerime torbadan somun ve cıvata doldurdum. Birlikte enstitünün avlusundan geçip Bölge'nin girişine doğru yürümeye başladık. Burada adettendi; bu sayede herkes, yaşamlarını insanlığın, bilginin ve kutsal ruhun sunağına adamış bilim kahramanlarını görebiliyordu. Amin. Tabii onbeşinci kata kadar sevecen simalar bizi uğurladı. Bir sallanan mendiller bir de orkestra eksikti.

"Bir, iki." dedim Tender'a, "Çek karnını içeri sünepe asker! Kadir kıymet bilen insanoğlu seni asla unutmayacak!"

Bana baktı; şaka kaldıracak halde olmadığını anladım. Haklıydı, şaka yapmanın sırası değildi. Ama Bölge'ye gideceksen ya ağlarsın ya da şaka yaparsın. Ben hiç ağlamadım. Çocukken bile. Kirill'e baktım. Kaskatı duruyor, sadece dudakları oynuyordu. Dua ediyordu sanki.

"Dua mı ediyorsun?" diye sordum. "Devam et. Bölge'ye ne kadar yaklaşırsan cennete de o kadar yaklaşırsın."

"Ne?"

"Dua et!" diye bağırdım. "İz sürücüler cennete gidecekler sırasının başında yer alır."

Gülümseyerek sırtıma vurdu, "Korkma, sen yanımdayken bana bir şey olmaz. Olursa da sadece bir kere ölürüz" der gibi. Komik adam cidden.

Son çavuşa da geçiş evraklarımızı verdik. Ama bu sefer değişiklik olsun diye teğmen koymuşlar. Onu tanıyorum; babası Rexopolis'te mezar taşı satıyor. PPS'deki arkadaşların getirip geçiş yerinde bıraktığı uçan araç bizi bekliyordu. Ötekiler de bekliyordu. Acil ilk yardım ekibi, itfaiyeciler ve cesur muhafızlarımız, korkusuz kurtarma görevlilerimiz. Helikopterin içindeki, fazla besili bir grup külhanbeyi. Keşke hiç görmeseydim onları.

Araca bindik; Kirill kontrolü aldı ve:

"Hadi Red, yolu tarif et" dedi.

Serinkanlı bir şekilde göğsümdeki fermuarı açtım, küçük mataramı çıkardım, büyük bir fırt çektim ve yerine koydum. Mataram olmadan yapamam. Bölge'ye defalarca gittim ama mataram olmadan. Hayır, yapamam. İkisi de bana bakıp bekliyordu.

"Size teklif etmiyorum" dedim, "Çünkü ilk kez birlikte gidiyoruz ve oradakilerin sizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. Şu şekilde çalışacağız; size her söylediğimi anında ve soru sormadan yapacaksınız. Biriniz beceriksizlik yapar veya sorular sormaya başlarsa, elime ilk geçen şeyi kafasına fırlatırım. Şimdiden özür dilerim. Mesela Bay Tender, sana ellerinin üstünde yürümeni emredersem, anında götünü havaya dikip sana söy-

lediğimi yapacaksın. Yapmazsan, hasta kızını bir daha göremeyebilirsin. Anladın mı? Ama onu görmeni sağlayacağım."

"Emret yeter" dedi Tender, hırıltılı bir sesle. Suratı kıpkırmızı olmuştu; terliyor, dudaklarını kemiriyordu. "Gerekirse ellerimin değil, dişlerimin üstünde bile yürürüm. Toy bir genç değilim ben."

"Bana göre ikiniz de toysunuz" dedim. "Emretmeyi unutmam, meraklanma. Bu arada, uçan araç kullanmayı bilir misin?"

"Bilir" dedi Kirill, "İyi bir sürücüdür."

"Tamam" dedim. "Gidiyoruz o halde. Yolumuz açık olsun. Vizörlerinizi indirin. Direklerin arasında düşük hızla gideceğiz, irtifa dokuz metre. Yirmiyedinci direkte dur."

Kirill, uçağı dokuz metreye çıkardı ve düşük hızda yol almaya başladık. Fark ettirmeden dönüp sol omzumun üzerinden tükürdüm. Kurtarma ekibinin, helikopterlerine tırmanmış olduğunu gördüm. İtfaiyeciler saygıdan esas duruştaydı. Geçit kapısındaki teğmen bizi selamlıyordu; adi herif. Hepsinin tepesinde kocaman, solgun bir pankart dalgalanıyordu: "Hoş Geldiniz Ziyaretçiler". Tender onlara el sallayacak oldu ama kaburgasını öyle bir dürttüm ki, aklında vedalaşma törenine dair ne varsa uçtu gitti. Ben sana nasıl vedalaşılacağını gösteririm. Daha çok vedalaşırsın.

Yola koyulduk. Enstitü sağımızda, vebalı bölge solumuzda kalmıştı. Caddenin ortasındaki direkleri tek tek geçiyorduk. Bu caddeden çok uzun zamandır ne yürüyerek ne de araçla kimse geçmişti. Asfalt çatlaklarla doluydu. Çatlakların arasından otlar çıkıyordu. Bildiğimiz insan otları. Solumuzdaki kaldırımda kara böğürtlen büyüyordu. Bölge'nin sınırlarını buradan anlayabilirdiniz; böğürtlenin siyah dalları, sanki biçilmiş gibi, kaldırımın kenarında son buluyordu. Evet, ziyaretçiler caddeye iyi bakmışlar. Pek çok şeyi mahvetmişler ama hiç değilse kendilerine net sınırlar belirlemişler. Yanan tüyler bile Bölge'nin bize ait tarafına gelmemişti. Oysa sert bir rüzgarda sürükleneceklerini sanırsınız.

Vebalı bölgedeki evler kırık dökük ve boştu ancak pencereleri kırılmamıştı. Ama o kadar kirliydiler ki, perdeler kapalı gibi görünüyorlardı. Geceleyin oraya süzülüp baktığınızda, içeride mavi yalazlı alkol ateşine benzer bir parıltı görülürdü. Kilerdeki cadıların jöle nefesiydi bu. Şöyle bir baktığınızda diğer mahallelerden farklı olmayan bir mahalle olduğu izlenimi bırakır insanda. Evler de diğerlerinden farklı değildir. Yalnız biraz tadilat isterler ama etrafta hiç insan olmaması dışında belirgin bir tuhaflıkları yoktur. Bu arada, şuradaki tuğla ev bizim matematik öğretmeninin eviydi. Ona 'Virgül' derdik. Kafa ütüleyen arıza bir tipti. Karısı, Ziyaret'ten hemen önce terk etmişti onu. Kızının bir gözünde katarakt vardı; gözümüzden yaş gelene kadar dalga geçerdik onunla, hatırlıyorum. Panik başlayınca tüm komşularıyla birlikte köprüye doğru don gömlek koşmaya başlamıştı. Beş kilometre boyunca durmadan. Uzun süre vebadan çekti. Bütün derisi ve tırnakları döküldü. Veba, mahallede yaşayan herkese bulaşmıştı. Oraya bu yüzden 'Vebalı Bölge' diyoruz. Bir kısmı öldü; çoğunlukla yaşlı insanlar, ama sayıları fazla değildi. Bana kalırsa vebadan değil, korkudan öldüler. Dehşet vericiydi. Burada yaşayan herkes hastalanmıştı. Üç mahallenin sakinleri kör oldu. Şimdi oralara 'Birinci Körlük Bölgesi', 'İkinci Körlük Bölgesi' falan diyoruz. Tamamen kör olmadılar aslına bakarsanız, bir nevi gece körlüğünden muzdariptiler. Bu arada, buna herhangi bir patlamanın neden olmadığını söylediler. Bir sürü patlama olmuştu ama yüksek sesten kör olduklarını söylediler. Dediklerine göre ses o kadar şiddetliymiş ki, görme yetilerini anında kaybetmişler. Doktorlar böyle bir şeyin imkansız olduğunu, ne yaşandığını hatırlamaya çalışmalarını söylemiş. Ama onlar, kendilerini kör eden şeyin şiddetli bir gök gürültüsü olduğunda ısrar etmiş. Ha bu arada, o gök gürültüsünü başka kimse duymamış.

Evet, sanki burada hiçbir şey olmamış gibiydi. Camdan bir büfe zarar görmemiş halde duruyordu. Bir garajın önünde bebek arabası vardı. İçindeki battaniyeler bile tertemizdi. Ama antenler görüntü kirliliğine yol açıyordu. Üzerlerinde pamuğa benzer tüylü bir şey büyümüştü. Yumurta kafalılar bir süredir

bu pamuk sorunuyla uğraşıyordu. Malum, bir göz atmak ilgilerini çekiyordu. Başka bir yerde böyle bir şey yoktu. Yalnız vebalı bölgede ve yalnız antenlerde. Daha da önemlisi, tam buradaydı, hemen pencerelerinin altında. Nihayet akıllarına parlak bir fikir gelmişti; helikopterden, çelik halatın uzuna takılı bir kanca sarkıtıp bir parça pamuk aldılar. Helikopter pamuğu çeker çekmez bir tıslama işittiler. Bir de baktılar ki antenden, kancadan ve halattan dumanlar çıkıyor. Halat duman çıkarmakla kalmıyor, çıngıraklı yılan gibi tıslıyordu da. Eh, pilot da aptal değildi –yok yere teğmen yapmamışlardı– neyin ne olduğunu anında anladı ve halatı bırakıp hızla kaçtı. Halat, yere değmesine ramak kalmış vaziyette sarkmış, her yanı pamuk kaplanmıştı.

Hiçbir sorun yaşamadan caddenin sonundaki dönemece ulaştık. Kirill bana baktı; dönse miydi? İşaret ettim; mümkün olduğunca yavaş gidelim. Aracımız döndü ve insan topraklarının son metrelerini ağır ağır geçti. Kaldırım yaklaşıyor, aracın gölgesi böğürtlen çalılarına düşüyordu. İşte bu kadar! Bölge'ye geldik. Bir ürperti hissettim. Buraya ne zaman gelsem hissederim bu ürpertiyi. Bu, Bölge'nin beni selamlaması mı yoksa iz sürücü cesaretinin baş göstermesi mi, hiçbir zaman anlayamadım. Her defasında, geri döndüğümde diğer iz sürücülere aynı şeyi hissedip hissetmediklerini sorayım diyorum ama her defasında da unutuyorum.

Neyse, bir zamanlar bahçelik olan yerlerin üzerinde yavaş yavaş ilerliyorduk. Motor, ayaklarımızın altında sakin sakin uğulduyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Buradaki hiçbir şey ona zarar vermezdi. Derken ihtiyar Tender konuşmaya başladı. Çenesini açtığında daha ilk direğe varmamıştık bile. Bölge'de bütün acemilerin çenesi düşer genelde. Dişleri takırdıyor, kalbi gümbürdüyor, hafızası silikleşiyordu. Utanmıştı ve kendisini zaptedemiyordu. Nezle olmak gibi bir şey bence. İnsanlar burunlarının sürekli akmasına engel olamaz. Abuk subuk laflar ederler. Manzarayla ilgili saçmalarlar, Ziyaretçiler hakkında düşündüklerini söylerler veya Bölge'yle alakası olmayan şeylerden bahsederler. Dur durak bilmeksizin, heye-

can içinde yeni takım elbisesinden bahseden Tender gibi. Ne kadar para verdiğini, pamuğunun ne kadar kaliteli olduğunu, terzinin düğmeleri onun için nasıl değiştirdiğini anlatır babam anlatır.

"Kes sesini!"

Acıklı bir ifadeyle yüzüme baktı. Dudaklarını sarkıtıp devam etti; astarına ne kadar ipek gitmiş. Bahçeleri geride bırakmıştık. Altımızda, eskiden kasabanın çöplüğü olan balçıklı arazi uzanıyordu. Hafif bir esinti hissettim. Ama rüzgar falan yoktu. Aniden şiddetli bir rüzgar patlak verdi ve çalılar savruldu. Bir şey duyduğumu sandım.

"Kapa çeneni ulan!" dedim Tender'a.

Hayır, çenesini kapalı tutamıyordu. Şimdi de takım elbisesinin ceplerini anlatıyordu. Başka çarem kalmamıştı.

"Aracı durdur" dedim Kirill'e.

Hemen fren yaptı. Refleksleri iyidir. Onunla gurur duyuyorum. Tender'ı omuzlarından tutup kendime doğru çevirdim ve vizörüne bir tokat patlattım. Zavallı, burnu vizör camına çarptı. Gözlerini kapatıp sustu. O susar susmaz sesi duydum. Tırrrr. Tırrrr. Tırrrr. Kirill, çenesi kilitlenmiş, dişleri açık halde bana bakıyordu. El işaretiyle hareketsiz kalmasını söyledim. Tanrım, ne olur kımıldama, tek kasını bile oynatma. Ama tıkırtıyı o da duydu. Tüm acemiler gibi o da derhal bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu. Ne olursa artık. "Geri gideyim mi?" diye fısıldadı. Çaresizce başımı sallayıp vizörünün altından bir yumruk yapıştırdım. Susmuştu. Yalan söylüyorsam ne olayım, bu acemiler varken ne yana bakacağınızı şaşırırsınız. Araziye mi bakasınız, onlara mı? Sonra her şeyi unuttum. Eski çöp yığınının, kırık camların ve paçavraların üstünde, öğlen vakti teneke çatıda gezinen sıcak havaya benzer bir şey dolanıyordu. Tepeciği geçip üzerimize doğru, direğin yanıbaşına kadar geldi. Yolun üzerinde bir saniye kadar havada asılı kaldı. Yoksa bana mı öyle gelmişti? Sonra, çalıların ve çürümüş çitlerin arasından süzülerek arkadaki araba mezarlığına doğru gitti.

Lanet olsun o yumurta kafalılara! Yolu çöplüğün üzerinden geçirmek nereden gelmiş akıllarına? Bendeki de ne zeka ama! Onların beş para etmez haritalarına övgüler düzerken aklım neredeymiş ki?

"Düşük hızla ilerle" dedim Kirill'e.

"Neydi o?"

"Şeytan bilir. Geldi geçti Tanrı'ya şükür. Şimdi kes sesini lütfen. Sen artık bir insan değilsin, anlıyor musun? Makinesin. Benim direksiyonumsun." Birden çenemin düştüğünü fark ettim.

"Yeter. Tek kelime daha etmek yok."

Canım bir içki daha çekti. Bu dalgıç kıyafetleri saçmalıktı, söyleyeyim. Bu boktan kıyafet olmadan bir sürü badire atlattım, daha da çok atlatacağım. Ama böyle bir anda dolu dolu bir yudum içki içmeden. Neyse, bu kadar yeter.

Esinti kesilmiş gibiydi ve hiçbir kötü ses duymuyordum. Duyduğum tek ses motorun sakin ve uykulu uğultusuydu. Hava güneşli ve çok sıcaktı. Garajın üzerinde hafif bir sis vardı. Her şey yolunda görünüyordu. Direkleri birer birer geçiyorduk. Tender sessizdi. Kirill de. Acemiler aptallaşmaya başlamıştı. Merak etmeyin beyler, şayet ne yaptığınızı biliyorsanız Bölge'de nefes alabilirsiniz. Yirmiyedi numaralı direğe geldik. Metal tabelanın üzerinde, kırmızı bir daire içinde '27' yazıyordu. Kirill bana baktı, başımı salladım ve aracımız durdu.

Ağaçların çiçekleri dökülmüş, meyve verme zamanı gelmişti. Şu anda bizim için en önemli şey mutlak sakinlikti. Acele etmek yoktu. Rüzgar dinmiş, görüş mesafesi iyiydi. Hava ipek gibi yumuşacıktı. Slimy'nin düştüğü hendeği görebiliyordum. İçinde renkli bir şeyler vardı; belki de Slimmy'nin giysileridir. Yaramaz herifin tekiydi. Ruhu şad olsun. Aç gözlü, salak, pis bir adamdı. Tam Buzzard Burbridge'le kavga edecek tipte biriydi. Buzzard böylelerini bir kilometreden tanır, hemen kancayı takar. Bölge kimin iyi, kimin kötü olduğunu sormaz genelde. Sağ olasın Slimy. Tanrı'nın belası bir aptaldın, kimse senin gerçek adını hatırlamıyor ama hiç değilse kafası çalışan kişilere nereye basmamaları gerektiğini gösterdin. Tabii bizim

yapacağımız en iyi şey asfalta çıkmak olacaktı. Asfalt düzdür ve yoluna ne çıkacağını görürsün. Şu çatlağı çok iyi bilirim. Ama şu iki tepeciğin görüntüsü hiç hoşuma gitmedi. Aralarından, asfalta kadar düz bir hat uzanıyor. Pis bir sırıtışla orada bekliyorlar. Yo, aralarına girmem. İz sürücü kanunları, sağınızda veya solunuzda en az otuz metre açık alan olması gerektiğini söyler. Yani soldaki tepeciğin üstünden geçebiliriz. Tabii öteki tarafta ne olduğunu bilmiyordum. Haritada bir şey görünmüyordu ama kim takar haritayı.

"Baksana Red" diye fısıldadı Kirill, "Üstünden aşsak ya? Yirmi metre yükselip doğruca aşağı inersek garajın yanına varırız. Ne dersin?"

"Kes sesini beyinsiz" dedim, "Rahatsız etme beni."

Yukarıdan gitmek istiyormuş. Yirmi metrede bir şeye yakalanırsan ne bok yiyeceksin ya? Kemiklerini bile bulamazlar. Belki sivrisinek uyuzu da kapabiliriz buralarda. Tozumuzu bile bırakmazlar. Bu tehlike meraklıları canıma tak etti. Beklese ölür sanki! 'Üstünden aşalım' diyor yahu! Tepeciğe nasıl varılacağı belliydi. Sonra orada bir süre durup, bir sonraki hamlemizi düşünecektik. Cebimden bir avuç somun ve cıvata çıkarıp Kirill'e gösterdim.

"Hansel ve Gretel masalını hatırlıyor musun? Okulda öğrenmiştik hani? İşte o masaldakinin tersini yapacağız. İzle!" İlk somunu fırlattım. Tam istediğim gibi, çok uzağa düşmedi. On metre falan.

"Gördün mü?"

"Ne olmuş?" dedi.

"Ne demek 'ne olmuş'?" Gördün mü diye sordum."

"Gördüm."

"Şimdi aracı o somuna kadar en düşük hızda sür ve altmış santim kala dur. Anladın mı?"

"Anladım. Yerçekimi yoğunlaştırıcısını mı arıyorsun?"

"Aramam gereken şeyi arıyorum. Dur, bir tane daha atacağım. Nereye düştüğüne bak ve gözünü ayırma."

İkinci somun da güzel gitti ve ilkinin yanına düştü.

"Gidelim."

Aracı çalıştırdı. Yüzü sakin ve berraktı. Belli ki anlamıştı. Yumurta kafalıların hepsi böyledir; onlar için en önemli şey bir nesneye isim bulmak. Akıllarına bir isim gelene kadar, yüzlerine baksan acırsın. Pek salaktırlar. Şimdi 'yerçekimi yoğunlaştırıcısı' gibi bir isim buldu ya, sanıyor ki her şeyi anladı, hayatın sırrını çözdü.

İlk somunu geçtik. İkinciyi de. Üçüncüyü de. Tender iç çekiyor, bir sağ ayağının, bir sol ayağının üzerine geçiyor, gerginlikten esniyordu. Kendisini tuzağa düşmüş hissediyordu zavallı. Böyle olması da işine yarayacaktı. Bugün beş kilo vermiştir. Diyet yapsan bu kadar veremezsin. Dördüncü somunu da fırlattım. İzlediği yolda bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu anlatamam ama bir terslik olduğunu hissettim. Kirill'in elini tuttum.

"Dur!" dedim "Bir santim bile kımıldama!"

Bir somun daha alıp daha yükseğe ve daha uzağa fırlattım. İşte oradaydı! Sivrisinek uyuzu! Somun normal şekilde uçtu ve normal şekilde düştü. Ama düşerken yarı yolda sanki bir şey onu yana doğru çekmişti; o kadar kuvvetli çekmişti ki, yere indiğinde balçığın içinde gözden kaybolmuştu.

"Gördün mü?" diye fısıldadım.

"Sadece filmlerde" dedi. Görmek için gayret ediyordu. Araçtan düşecek diye korktum. "Bir tane daha fırlatsana."

Güler misin, ağlar mısın? 'Bir tane daha' diyor! Bir tane daha yeter sanki. Ah, bilim. Uyuz noktasının şeklini anlayana kadar sekiz tane daha somun ve cıvata fırlattım. Aslında yedincide anlardım ama Kirill görmek için o kadar uğraştı ki, sırf bunun tadını çıkarsın diye bir tane de tam ortaya attım. Cıvata değil de, beş kiloluk ağırlıkmış gibi balçığın içine gömüldü. Gömüldü ve balçıkta bir delik bıraktı. Kirill keyifle mırıldandı.

"Tamam" dedim "Bu kadar eğlence yeter, gidelim artık. İyi bak, bir yol gösterici atacağım. Gözlerini ondan ayırma."

Sivrisinek uyuzu noktasının etrafından dolanıp tepeciğe çıktık. Uyuz noktası o kadar küçüktü ki, kedi boku gibi görü-

nüyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim. Tepeciğin üzerinden süzülerek geçtik. Asfalt altı metre kadar uzaktaydı. Boştu. Bütün otları ve çatlakları görebiliyordum. Yılana benziyordu. Somunu fırlat, işini bitir.

Somunu fırlatamadım.

Bana ne olduğunu almamıştım ama o somunu atmak için kafamı bir türlü toparlayamadım.

"Ne oldu?" diye sordu Kirill. "Neden burada bekliyoruz?"

"Bekle" dedim. "Kapa çeneni."

Somunu fırlatacağımı ve erimiş tereyağının üstünde gider gibi sessizce devam edeceğimizi düşünüyordum; tek bir otu bile yolmadan. Otuz saniye sonra asfaltın üzerindeyiz. Birdenbire kan ter içinde kaldım. Terden göremez oldum. Somunu oraya atmayacağını anladım. Sol tarafa istediğiniz kadar atardım. Yol o tarafta daha uzundu ve çok da hoş görünmeyen bir çakıl yığını vardı ama somunu o yöne atmaya hazırdım. Ama dümdüz ileri değil; katiyen. Böylece somunu sola tarafa fırlattım. Kiril hiçbir şey söylemedi, aracı döndürdü ve somuna doğru sürdü. Sonra bana baktı. Çok berbat halde olmalıydım ki, bakışlarını hemen başka yöne çevirdi.

"Önemli değil" dedim, "Etrafından dolaşırsak daha hızlı gideriz". Son somunu asfalta fırlattım.

Bundan sonra her şey çok daha kolaydı. Çatlağı buldum, hala temizdi. İçinde hiçbir şey büyümemişti ve rengi de değişmemişti. Ona baktım ve için için sevindim. Bizi garaj kapısına bütün direklerden ve işaret levhalarından daha iyi götürürdü.

Kirill'e bir metreye alçalmasını emrettim. Yüzükoyun yatıp açık kapılara baktım. Güneşin parlaması yüzünden önce hiçbir şey göremedim. Sadece karanlık vardı. Sonra gözlerim karanlığa alıştı ve garajda geçen seferden bu yana hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Çöp kamyonu hâlâ çukurun üzerine park etmiş vaziyetteydi. Sapasağlamdı. Kaportasında delik veya leke yoktu. Beton zeminde de her şey olduğu gibiydi. Muhtemelen çukurda çok fazla cadı jölesi olmadığı ve o zamandan bu yana etrafa sıçramadığı için. Bir tek şey hoşuma gitmemişti. Garajın en arka tarafında, teneke kutuların orada

gümüş renkli bir şey görüyordum. Daha önceden yoktu. Olsun, ne yapalım, gümüş renkli bir şey var diye geri dönecek değildik ya. Yani öyle aman aman parlamıyordu. Azıcık, hafifçe bir parlaklığı vardı. Ayağa kalktık, üstümü silkeledim ve etrafa bakındım. Park yerinde gıcır gıcır kamyonlar vardı. Buraya en son geldiğim gündekinden daha yeniydiler. Ama zavallı benzin tankeri pas içindeydi ve döküldü dökülecekti. Zemindeki örtü olduğu yerde duruyordu; aynen haritalarında göründüğü gibi.

O örtünün görüntüsü hoşuma gitmedi. Gölgesinde bir gariplik vardı. Güneş arkamızdaydı ama gölgesi bize doğru uzanıyordu. Neyse, yeterince uzağımızdaydı. Sorun görünmüyordu. İşimize bakabilirdik. Ama neydi arka taraftaki o parlayan, gümüş renkli şey? Hayal mi görmüştüm? Şimdi bir sigara yakıp bir süre oturmak ve her şeyi en baştan düşünüp taşınmak iyi olurdu; teneke kutuların üstünde neden parlama vardı, neden yanlarında parlamıyordu, örtünün gölgesi neden öyleydi? Buzzard Burbridge bana gölgeler hakkında bir şeyler söylemişti; tuhaftırlar ama zararları dokunmaz. Burada gölgelere bir haller oluyor. Ama o gümüş renkli parıltı neydi? Ormandaki ağaçların üstünde bulunan örümcek ağına benziyordu. Bunu ne tür bir örümcek örmüş olabilirdi? Bölge'de hiç böcek görmemiştim. İşin en kötüsü, benim Boş da orada, teneke kutuların iki adım yanındaydı. Onu o zaman çalmalıymışım. O zaman bu sorunların hiçbirini yaşamazdık. Ama çok ağırdı. Sonuçta doluydu mendebur şey. Kaldırmasına kaldırabilirdim ama karanlıkta, dört ayak üstünde sırtımda taşımaya gelince. Daha önce hiç Boş taşımadıysanız bir deneyin; beş kilo suyu kova olmadan taşımak gibidir. Gitme zamanı gelmişti. Keşke bir içki içseydim. Tender'a döndüm:

"Kirill ve ben şimdi garaja giriyoruz. Sen burada kal. Ne olursa olsun, altındaki toprak alevler içinde kalsa bile benim emrim olmadan kumandalara dokunma. Korkaklık edersen, öbür dünyaya bile kaçsan bulurum seni."

Ciddi bir biçimde, 'korkaklık etmeyeceğim' der gibi başını salladı. Burnu mosmordu; cidden sağlam yumruk geçirmişim.

Acil durum makarasının halatlarını dikkatlice indirdim. Gümüş renkli parıltıya bir kez daha baktım. Kirill'e gelsin diye el ettim ve inmeye başladım. Asfaltta durup diğer halattan inmesini bekledim.

"Acele etme" dedim. "Telaş yok. Çok toz kaldırma."

Asfaltta durduk. Araç yanımızda salınıyor, halatlar ayaklarımızın altında yılan gibi kıvrılıyordu. Tender, parmaklıktan kafasını uzatmış bize bakıyordu. Gözlerinden umutsuzluk okunuyordu. Gitme vaktiydi.

"Beni adım adım takip et. İki adım arkamdan gel. Gözlerini sırtımdan ayırma ve tetikte ol."

İlerledim. Etrafı kolaçan etmek için kapının ağzında durdum. Gün ışığında çalışmak, gece çalışmaya göre çocuk oyuncağı. Bu kapının önünde nasıl uzandığımı hatırlıyorum. Zifiri karanlıktı ve çukurdan, yanan alkolün alevine benzeyen mavi yalazlı cadı jölesi fışkırıyordu. Hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Hatta aydınlatmayı bırak, her şeyi daha karanlık gibi gösteriyordu. Ama şimdi çok kolaydı. Gözlerim loş ışığa alışmıştı ve en karanlık köşelerdeki tozu bile görebiliyordum. Orada gerçekten de gümüş renkli bir şey vardı; teneke kutulardan tavana doğru gümüş renkli iplikçikler uzanıyordu. Örümcek ağına benziyorlardı. Belki sahiden de örümcek ağıydı ama ondan uzak duracaktım. İşte orada hata ettim. Kirill'i yanıma getirip, onun da gözlerinin karanlığa alışmasını beklemeli ve ağı ona da göstermeliydim. Göstermeliydim ama yalnız çalışmaya alışmıştım. Görmem gerekeni gördüm ve Kirill'i tamamen unuttum.

İçeri girdim ve doğruca teneke kutuların yanına gittim. Boş'un üzerine eğildim. Boş'ta ağ görünmüyordu. Bir ucundan tutup Kirill'e seslendim:

"Gel, tut ucundan. Ama sakın düşürme. Çok ağırdır."

Yukarı baktım ve boğazıma bir yumruk oturdu. Hiç ses çıkaramıyordum. "Dur! Kımıldama!" diye bağırmak istedim ama yapamadım. Gerçi büyük ihtimalle bağırmaya da vaktim olmayacaktı; her şey çok hızlı gerçekleşti. Kirill Boş'un üzerinden atladı, teneke kutulara arkasını döndü ve sırtı olduğu

gibi gümüş renkli ağa takıldı. Gözlerimi kapattım. Her yanım uyuşmuştu. Duyduğum tek ses ağın yırtılmasıydı. Cılız, çıtırtılı bir sesti. Kirill konuşana kadar gözlerim kapalı halde, kollarımı veya bacaklarımı hissetmeden, orada iki büklüm kalakaldım.

"Ee, devam edelim mi?"

"Gidelim."

Boş'u alıp yan yan yürüyerek kapıya yöneldik. İnanılmaz ağırdı mendebur. İki kişi zor taşıdık. Güneşe çıkıp aracın yanında durduk. Tender elini uzattı.

"Tamam" dedi Kirill, "Bir, iki."

"Hayır" dedim, "Dur biraz. Önce yere koy şunu."

Yere bıraktık.

"Arkanı dön. Sırtına bakacağım."

Tek kelime etmeden arkasını döndü. Baktım; sırtında hiçbir şey yoktu. Sağa sola döndürdüm, yine hiçbir şey yoktu. Teneke kutulara baktım, orada da hiçbir şey yoktu.

"Dinle" dedim Kirill'e, gözlerimi teneke kutulardan ayırmadan. "Örümcek ağını gördün mü?"

"Hangi örümcek ağını? Nerede."

"Tamam. Şanslıymışız."

Bunu henüz bilmenin bir yolu yok, diye düşündüm.

"Hadi bakalım, demir alıyoruz."

Boş'u araca yerleştirip, oynamasın diye sabitledik. Yepyeni, tertemiz, bakırı güneşte parıldayan zilli elimizdeydi işte. İçindeki mavi şey, disklerin arasında bulut gibi ağır ağır akıyordu. Bunun bir Boş değil, bir fıçı, içi mavi renkli pekmezle dolu kavanoz gibi bir şey olduğunu görüyorduk. Ona biraz daha bakıp araca tırmandık ve oyalanmadan dönüş yolculuğumuza başladık.

Bu bilim adamlarının işi çok kolay. Her şeyden önce gün ışığında çalışıyorlar. İkincisi, işlerinin tek zor yanı Bölge'ye gitmek. Geri dönerken araç kendi kendini sürüyor. Daha doğrusu, aracı kontrol eden ve geldiği yoldan aynen geri dönmesini sağlayan, galiba rotagraf adında bir mekanizması var.

Dönüş yolunda, bir süre durup havada süzülerek tüm manevralarımızı tekrarladı ve yola devam etti. Fırlattığım bütün somunların ve cıvataların üzerinden geçtik. İstesem hepsini toplayabilirdim.

Benim acemilerin keyifleri yerindeydi tabii. Başları bir o yana dönüyordu, bir bu yana. Korkularından da neredeyse eser kalmamıştı. Çeneleri düşmeye başladı. Tender, elini kolunu sallayarak konuşuyor, akşam yemeğinden sonra geri dönüp garaja giden yolu herkese anlatmakla tehdit ediyordu. Kirill kolumu çekiştirip, yerçekimi yoğunlaştırma olgusunu, yani sivrisinek uyuzu noktasını açıklamaya başladı. İkisini de hizaya getirdim; hemen değil tabii. Sakin bir şekilde, dönüş yolunda bir çuval inciri berbat eden gerzekleri anlattım onlara. Kesin sesinizi, dedim, gözlerini dört açın, yoksa Shorty London'ın başına gelenler sizin de başınıza gelir. İşe yaradı. Shorty London'ın başına ne geldiğini sormadılar bile. Sessizlik içinde yol almaya devam ettik ve ben bir tek şey düşünüyordum. Mataramın kapağını nasıl açacaktım? Kafamda ilk yudumumu canlandırmaya çalışıyordum ama gözümün önünde o ağ parlıyordu.

Uzatmayayım, Bölge'den çıktık ve araçla birlikte bit ayıklayıcısına –bilim adamları buna tıbbi hangar diyor- gönderildik. Bizi, içinde çok sıcak alkali çözeltilerinin olduğu üç farklı fıçıda yıkadılar, üstümüze yapış yapış bir şey sürdüler, pudra serptiler ve tekrar yıkayıp kuruladıktan sonra 'tamamdır dostlar, gidebilirsiniz' dediler. Tender'la Kirill Boş'u sürükleyerek götürdü. Bizi seyretmeye o kadar çok kişi gelmişti ki, aralarından geçemiyorduk. Böyle olurdu hep. Hepsi bize bakıp karşılama sözcükleri mırıldanıyordu ama hiçbiri geri dönen yorgun adamlara yardım edecek kadar cesur değildi. Neyse, beni ilgilendirmez. Artık hiçbir şey beni alakadar etmiyordu.

Özel kıyafetimi çıkardım, yere attım –yavşak çavuşlar toplasın- ve duşa yöneldim; çünkü tepeden tırnağa sırılsıklam olmuştum. Kendimi bir duş kabinine kilitledim, mataramı çıkardım, kapağını açıp vantuz gibi yapıştım. Tabureye oturdum. Dizlerim boşalmıştı. Kafam bomboştu. Ruhum bom-

boştu. İçkiyi su gibi içtim. Hayattayım. Bölge geri dönmeme izin vermişti. İzin vermişti namussuz. Lanet, hain namussuz. Yaşıyordum. Acemiler bunu asla anlamaz. Sadece bir iz sürücü anlayabilir. Artık içkiden mi bilemiyorum, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Matarayı kuruttum. Ben sırılsıklamdım, matara kupkuru. Tabii ihtiyacım olan son yudum kalmamıştı içinde. Ama bu durum düzeltilebilirdi. Artık her şey düzeltilebilirdi. Yaşıyorum. Bir sigara yaktım. Orada oturur halde kendime geldiğimi hissettim. İkramiye geldi aklıma. Enstitü'de iyi bir anlaşma yapmıştık. Hemen şimdi gidip zarfı alabilirdim. Veya bana duştayken getirebilirlerdi.

Yavaş yavaş soyunmaya başladım. Saatimi çıkardım ve Bölge'de beş saat geçirdiğimizi gördüm. Tanrım! Beş saat! İçim ürperdi. Tanrım, Bölge'de hakikaten zaman diye bir şey yokmuş. Beş saat. Ama düşününce, beş saat bir iz sürücü için nedir ki? Göz açıp kapama süresi. Peki ya oniki saat? Veya iki gün? İşi bir gecede halledemezseniz, bütün günü yere yüzün koyun yatmış halde geçirirsiniz. Ve dua bile etmez, sayıklarcasına mırıldanırsınız. Sağ mısınız, ölü müsünüz anlamazsınız. Sonra ikinci geceyi atlatıp, yağmaladıklarınla birlikte devriye noktasına ulaşırsın. Orada makineli tüfekleriyle muhafızlar bekler. O yavşak piçler, kurbağalar sizden nefret eder. Sizi tutuklamaktan çok da zevk almazlar, kirlenmiş olduğunuzdan korkarlar. Tek istedikleri sizi öldürüp, bütün kozları ele geçirmektir. Yasadışı bir şekilde öldürüldüğünüzü kanıtlamak size düşer. Yani, yüzünüzü yeniden pisliğe gömüp şafaka sökene ve tekrar gece olana kadar dua edersiniz. Ganimetiniz yanıbaşınızdadır ama orada öylece duruyor mu, yoksa sizi yavaş yavaş öldürüyor mu, bilmezsiniz. Veya sonunuz Knuckles Itzak gibi olabilir. Şafak sökünce açıkta kaldı. Yoldan ayrılıp iki çukurun arasına gitti. Ne sağa gidebiliyordu ne de sola. İki saat boyunca ateş ettiler ama vuramadılar onu. İki saat boyunca ölü numarası yaptı. Tanrı'ya şükür sonunda inanıp gittiler. Onu o olaydan sonra gördüm. Tanıyamadım bile. Çökmüş, insanlıktan çıkmıştı.

Gözyaşlarımı silip suyu açtım. Epey bir süre duş aldım. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra tekrar sıcak. Bir kalıp sabunu bitirdim. Sonra sıkılıp suyu kapattım. Biri kapıyı yumrukluyordu. Kirill bağırıyordu:

"Hey, iz sürücü! Çık hadi! Buralarda yeşil kokusu var."

Para her zaman iyidir. Kapıyı açtım. Üstünde sadece şort, yarıçıplak halde duruyordu. Sevinç içindeydi, melankolisinden eser kalmamıştı. Zarfı bana uzattı.

"Al" dedi "Kadir bilir insanlıktan."

"Tüküreyim insanlığa. Ne kadar var burada?"

"Göreve bağlılığını aşan cesaretinden dolayı ve bu defaya mahsus olarak, iki aylık ücret."

Evet, bu parayla geçinebilirdim. Her Boş için iki aylık ücret alsaydım, Ernest'i çoktan sepetlerdim.

"Ee, memun oldun mu?" Gözleri parlıyordu, ağzı kulaklarındaydı.

"Fena değil. Ya sen?" Cevap vermedi. Boynuma sarılıp beni terli göğsüne bastırdı, uzaklaştırdı ve yandaki kabine girdi.

"Hey!" diye seslendim arkasından. "Tender nasıl? Kesin donunu yıkıyordur!"

"Yok canım. Tender'ı muhabirler kuşattı. Göreceksin, nasıl da böbürleniyor. Amirane bir şekilde açıklama yapıyor."

"Nasıl yapıyor?"

"Amirane bir şekilde."

"Tamam bayım, bir dahaki sefere sözlüğümü de getiririm." Sonra birden elektrik çarpmış gibi oldum. "Kirill dur. Çık dışarı."

"Çıplağım."

"Çık dışarı. Kadın değilim ben."

Çıktı. Omuzlarından tutup arkasını çevirdim. Yok. Hayal görmüş olmalıyım. Sırtı temizdi. Teri kurumuştu."

"Ne istiyorsun sırtımdan?" diye sordu.

Çıplak götüne tekmeyi yapıştırıp kendi kabinime daldım ve kapıyı kilitledim. Sinirlerim bozulmuştu. Orada gördüğüm şeyleri burada da görüyordum. Canı cehenneme. Bu akşam

iyice bir içeyim. Richard'ı yenmeyi çok istiyorum. Puşt, çok iyi kağıt oynuyor. Bir el bile kazanamıyorum. Kağıtları yeniden karıştırmayı, hatta masanın altında okuyup üflemeyi bile denedim.

"Kirill!" diye bağırdım. "Bu akşam Borscht'a geliyor musun?"

"Kaç kere söylemem gerekiyor? 'Borscht' değil, 'Borshch'."

"Neyse ne. 'B-O-R-S-C-H-T' diye okunuyor. Alışkanlıklarınla kafa ütüleme şimdi. Geliyor musun, gelmiyor musun? Richard'ı yenmeyi çok istiyorum."

"Bilmiyorum Red. Sen basit ruhlusun; oradan getirdiğimiz şeyin ne olduğunu anlamıyorsun."

"Sen anlıyor musun sanki?"

"Doğru, ben de anlamıyorum. Ama Boşların ne işe yaradığını ilk kez biliyoruz ve parlak fikrim işe yararsa bir monograf yazıp sana ithaf edeceğim; "Şerefli iz sürücü Redrick Schuhart'a saygı ve şükranlarımla."

"Sonra beni iki yıl hapse mahkum edecekler."

"Ama adın bilim tarihine geçecek. Ona 'Schuhart'ın Kavanozu' adını verecekler. Beğendin mi?"

Bir yandan çene çalıp bir yandan giyindim. Boş matarayı cebime koydum, paramı sayıp oradan ayrıldım.

"Bol şans, karmaşık ruhlu adam."

Cevap vermedi. Su, çok ses çıkarıyordu.

Koridorda Tender'a rastladım. Hindi gibi kabarmıştı ve suratı kıpkırmızıydı. Etrafını iş arkadaşları, muhabirler ve yemekten yeni kalmış, dişlerini karıştıran birkaç çavuş kuşatmıştı. Hababam saçmalıyordu. "Elimizdeki teknoloji" dedi "başarı ve güvenliği hemen hemen garantiliyor." Sonra beni görüp sustu. Gülümseyip ufak ufak elini salladı. Gitsem iyi olur diye düşündüm. Kapıya yöneldim ama beni yakaladılar. Arkamdan ayak sesleri duydum.

"Bay Schuhart! Bay Schuhart! Garajla ilgili birkaç şey söyler misiniz?"

"Yorum yok." deyip tabanları yağladım. Ama kaçış yoktu.

Sağımda mikrofunlu, solumda da kameralı bir muhabir vardı.

"Garajda tuhaf bir şeyler gördünüz mü? Sadece iki kelime."

"Yorum yok."dedim, kameraya sırtımı dönerek. "Garaj işte."

"Teşekkürler. Turboplatformlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Muhteşemler." Helaya doğru seğirtmeye başladım.

"Ziyaret'le ilgili neler söyleyebilirsiniz?"

"Bilim adamlarına sorun" deyip tuvaletin kapısından içeri süzüldüm.

Kapıyı tırmaladıklarını duyabiliyordum. Seslendim: "Bay Tender'a burnunun neden pancar gibi olduğunu sormanızı tavsiye ederim. Kendisi bahsini açmayacak kadar alçak gönüllüdür ama oradaki en ilginç maceramız buydu."

Yarış atlarına taş çıkarırcasına koşarak koridora yollandılar. Bir dakika kadar bekledim. Ortalık sessizdi. Başımı dışarı uzattım, kimse yoktu. Sonra, keyifli keyifli ıslık çalarak yoluma gittim. Lobiye vardım, fasulye sırığı çavuşa geçiş evrağımı gösterdim ve beni selamladığını fark ettim.

Günün kahramanıydım galiba.

"Rahat, çavuş." dedim. "Memnun oldum."

Otuz iki dişini birden göstererek sırıttı; görseniz, onu öve öve göklere çıkardığını zannederdiniz.

"Sen gerçek bir kahramansın Red. Seni tanıdığım için kendimle gurur duyuyorum." dedi.

"İsveç'teki kızlara anlatacak bir hikayen oldu yani."

"Kesin! Kollarımda eriyecekler."

Sanırım haklıydı. Gerçeği söylemek gerekirse, o kadar uzun boylu ve al yanaklı adamlardan hiç hoşlanmam. Nedendir bilmem, kadınlar böylelerine deli olur. Önemli olan boy değildir. Sokakta yürüyüp böyle şeyler düşünüyordum. Güneş parlıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. O anda, birdenbire Guta'yı görmek istedim. Öylesine. Yüzüne bakmak ve bir süre elini tutmak için.

Bölge'den döndükten sonra yapabileceğiniz başka bir şey yoktur; birinin elini tutmak. Özellikle iz sürücülerin çocuklarının akıbetiyle ilgili hikayeleri düşününce. Ne yapayım şimdi Guta'yı? Bana asıl lazım olan bir şişe, en az bir şişe sert içkiydi.

Otoparkı geçtim. Orada bir kontrol noktası vardı. Bütün görkemiyle iki devriye arabası duruyordu. Yere yakın, sarı renkli, projektörler ve makineli silahlarla donatılmış kurbağalar. Ve tabii, mavi renkli miğfer takmış polisler. Sokağı olduğu gibi kapatıyorlardı. Geçmenin imkanı yoktu. Gözlerimi yere indirmiş halde yürümeye devam ettim, zira onları şu anda görmemek benim için daha iyiydi. Onları gün ışığında görmemeliydim. Tanımaktan korktuğum iki-üç kişi vardı. Tanırsam sonları olurdu. Kirill'in beni Enstitü'de çalışınam için ayartması onların yararına olmuştu. Aksi taktirde, o yılanları bulup kafalarını ezerdim yeminle.

Kalabalığı omzumla yararak geçtim. Tam geçip gitmek üzereyken birinin "Hey! İz sürücü!" diye bağırdığını duydum. Neyse, bana seslenmiyormuş. Bir sigara bulmak için cebimi kurcalayarak yoluma devam ettim. Biri koluma yapıştı. Elini silkeledim ve hafifçe dönüp kibar bir şekilde sordum:

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz beyefendi?"

"Dur iz sürücü" dedi. "İki soru sorup gideceğim."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzbaşı Quarterblad'di. Eski bir dost. Çökmüş, beti benzi atmıştı.

"Ah, merhaba yüzbaşı. Karaciğeriniz nasıl?"

"Laf cambazlığıyla beni başından savmaya kalkışma iz sürücü." Kızgındı ve delici bakışlarla bakıyordu. "Sana seslendiğimde neden hemen durmadığını anlatsan iyi olur."

Hemen arkasında, elleri silahlarının kılıfında iki mavi miğferli vardı. Gözleri görülmüyordu. Yalnızca miğferlerinin altında oynayan çeneleri. Kanada'nın neresinden buluyorlar böyle adamları yahu? Nesillerini devam ettirsinler diye mi gönderilmişler buraya acaba? Normalde gün ışığındayken muhafızlardan korkmam ama üstümü arayabilir bu kurbağalar. Ve ben de o sırada buna hiç hevesli değildim.

"Bana mı seslenmiştiniz yüzbaşı?" dedim. "Bir iz sürücüye sesleniyordunuz."

"İz sürücü olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun bana?"

"İz sürücülük günlerim sayenizde geçmişte kaldı. Doğru yolu seçtim. İz sürücülüğü bıraktım. Sayenizde yüzbaşı, gözlerim açıldı. Siz olmasaydınız."

"Önbölge Alanı'nda işin vardı?"

"Ne demek ne işim vardı? İki yıldır orada çalışıyorum."

Bu tatsız sohbeti sona erdirmek için Yüzbaşı Quarterblad'e belgelerimi gösterdim. Defterimi alıp, bütün pulları ve damgaları koklayarak sayfa sayfa inceledi. Defteri geri verdi; ne kadar memnun olduğunu görebiliyordum. Gözleri ışıl ışıl oldu, yanaklarına renk geldi.

"Affedersin Schuhart" dedi, "Senden bunu yapmanı beklemezdim. Tavsiyemin boşa gitmediğini gördüğüme sevindim. Bu harika bir şey. İster inan, ister inanma ama o zaman bile doğru olanı yapacağını biliyordum. İnanamadım; senin gibi birinin." Plak gibi konuştu da konuştu. İyileşmiş başka bir melankolik daha benim üstüme kalmıştı anlaşılan. Tevazu içinde yere bakarak, başımı sallayarak, kollarımı masum bir şekilde iki yana açarak ve hatırladığım kadarıyla, ayağımı utangaç bir tavırla kaldırıma sürterek dinledim. Yüzbaşının arkasında duran goriller biraz dinledikten sonra sıkılıp, daha eğlenceli bir yere gitti. Bu esnada yüzbaşı, geleceğimle ilgili şahane manzaralar çiziyordu; eğitim aydınlık, cehalet karanlıktı, Tanrı dürüst emeği sever ve takdir ederdi falan filan. Hapisteyken rahibin bize her Pazar okuduğu martavalların aynısı okuyordu. Ama benim acilen içmem lazımdı; susuzluğum bekleyemezdi. Neyse Red, dedim kendi kendime, buna da dayanırsın sen. Dayanmak zorundasın. O yüzden sabret. Daha fazla uzatamaz. Bak, nefesi tükenmeye başladı bile. Fırsat bu fırsat. Devriye arabalarından biri sinyal verdi. Yüzbaşı Quarterblad etrafına bakındı, kederli bir şekilde iç çekti ve bana elini uzattı.

"Neyse, görüştüğümüze sevindim Dürüst Bay Schuhart. Bu karşılaşmanın şerefine içmeyi çok isterdim. Viski içemiyorum, doktorun talimatı var, ama bir bira iyi giderdi. Neyse

görev beni çağırıyor. Tekrar görüşürüz" dedi. Tanrı esirgesin. Ama yapmamı istediği gibi, yüzüm kızararak elini sıktım ve ayaklarımı birbirine sürttüm. Nihayet beni bıraktı, ben de ok gibi fırlayıp Borscht'a gittim. Borscht günün o saatinde her zaman boştur. Ernest barın arkasında durmuş, kadehleri silip ışığa tutuyordu. Oraya ne zaman girsem barmenlerin, hayatları buna bağlıymış gibi kadehleri sildiğini görmek ilginçtir. Akşama kadar orada durur, bir kadeh alır, gözlerini kısarak bakar, ışığa tutar, üzerine hohlar ve ovmaya başlarlar. Sürekli ovarlar ve tekrar bakıp –bu sefer alttan- biraz daha ovarlar.

"Merhaba Ernie! Rahat bırak zavallı kadehi. Ova ova deleceksin."

Kadehin arkasından bana baktı, anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve daha fazla konuşmadan dört parmak votka koydu. Bir tabureye tünedim, bir yudum votka içtim, suratımı ekşittim, başımı salladım ve bir yudum daha içtim. Buzdolabı uğulduyordu. Müzik kutusunda hafif ve yumuşak bir şarkı çalıyor, Ernest başka bir kadehle uğraşıyordu. Ortalık sessizdi. İçkimi bitirip kadehi bara bıraktım. Ernest hemen dört parmak daha koydu.

"Düzelme var mı?" diye mırıldandı. "Kendine geliyor musun iz sürücü?"

"Sen kadehleri silmeye devam etsene. Adamın biri cin çıkarana kadar ovalamış, sonra da köşeyi dönmüş, biliyor musun?"

"Kimmiş o?" diye sordu Ernest kuşkulu bir şekilde.

"Burada senden önce çalışan başka bir barmen."

"Sonra ne olmuş?"

"Hiç. Ziyaret neden oldu sanıyorsun? Hep onun ovalaması yüzünden. Ziyaretçiler kimdi sence?"

"Hadi be oradan!" dedi Ernie gülümseyerek.

Mutafağa gidip ızgara sosis tabağıyla geri döndü. Tabağı önüme bırakıp ketçapı bana doğru itti ve kadehlerle uğraşmaya devam etti. Ernest işini bilir. Eğitimli gözleri Bölge'den ganimetle dönen bir iz sürücüyü tanır ve bir iz sürücünün

Bölge'yi ziyaret ettikten sonra neye ihtiyaç duyduğunu bilir. Hey gidi Ernie. Çok yardımseverdir.

Sosisleri bitirdim, bir sigara yaktım ve Ernest'in bizden ne kadar kazanacağını hesaplamaya başladım. Ganimetlerin Avrupa'da ne kadar edeceğini bilmiyorum ama bir Boş'un 2.500 papel edebileceğini duymuştum. Ama Ernie 400 veriyor. Piller orada en az 100 papel eder ve şanslıysak yirmi tane alabiliriz. Tabii ganimeti Avrupa'ya göndermek epey masraflı oluyor. Ona rüşvet, buna rüşvet. Ayrıca istasyon şefini de maaşa bağlamak lazım. Düşününce, Ernest o kadar da çok kazanmıyor; belki yüzde onbeş-yirmi, hepsi o. Bir de yakalanırsa on yıl ağır hapis.

Saygın düşüncelerim kibar biri tarafından kesildi. İçeri girdiğini bile duymadım. Yanıbaşıma gelince kendisini tanıttı ve oturmak için izin istedi.

"Rica ederim. Buyurun lütfen."

Sivri burunlu, papyonlu, cılız, ufak tefek bir adamdı. Sîması tanıdık geldi ama kim olduğunu çıkaramadım. Yanımdaki tabureye oturup Ernest'e seslendi:

"Burbon lütfen!" Sonra bana döndü. "Affedersiniz, sizi tanıyor muyum? Uluslararası Enstitü'de çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ya siz?"

Hızlı bir şekilde kartvizitini çıkarıp önüme bıraktı.

"Aloysius Macnaught, Tam Yetkili Göçmenlik Dairesi Temsilcisi."

Tabii ya, tanıdım onu. Şehri terk etsinler diye insanları rahatsız ediyor. Şehrin bu haliyle bile Harmont'un nüfusu yarı yarıya azaldı. Ama bizi buradan tamamen temizlemesi gerekiyor. Kartvizitini tırnağımla ittim.

"Sağ olun, ilgilenmiyorum. Benim hayalim kendi memleketimde ölmek."

"Neden ama?" diye atıldı hemen. "Patavatsızlığımı bağışlayın ama sizi burada tutan nedir?"

"Ne demek istiyorsunuz? Çocukluğumun güzel hatıraları. Belediye parkındaki ilk öpüşmem. Annemle babam. Bu barda ilk kez sarhoş olmam. Kalbimde özel bir yere sahip olan polis karakolu." Cebimden eski püskü bir mendil çıkarıp gözlerimi sildim.

"Hayır, dünyaları verseniz ayrılmam!"

Güldü, burbonundan küçük bir yudum alıp düşünceli düşünceli konuştu.

"Siz Harmontlular'ı anlayamıyorum. Şehirde hayat zor. Askeri denetim altında. İmkanlar kısıtlı. Bölge yanıbaşınızda. Patlamaya hazır bombanın üstünde oturmaya benziyor. Her an bir salgın hastalık patlak verebilir. Ya da daha kötüsü. Yaşlıları anlıyorum; onların ayrılması zor tabii. Ama siz.. Kaç yaşındasınız? Yirmiiki mi? Yirmiüç mü? Dairenin bir hayır kurumu olduğunu anlamıyor musunuz? Bu işten tek kuruş kârımız yok. Biz insanların bu cehennem çukurundan ayrılıp hayatın akışına geri dönmelerini istiyoruz. Taşınmanıza yardım ediyoruz, iş bulmanızı garantiliyoruz. Sizin gibi gençlerin eğitim masraflarını karşılıyoruz. Hayır, anlamıyorum."

"Hiç kimse gitmek istemiyor mu yani?"

"Hiç kimse diyemem. Bazıları gidiyor; özellikle aileleri olanlar. Ama gençler ve yaşlılar. Buradan beklentiniz nedir? Burası bir taşra kasabası, bir fare deliği."

İçini dökmesine müsaade ettim.

"Bay Aloysius Macnaught! Kesinlikle haklısınız. Bizim küçük kasabamız bir fare deliğidir. Hep öyleydi, hâlâ da öyle. Ama artık geleceği parlak bir fare deliği. O delikten sizin iğrenç dünyanıza öyle çok pislik atacağız ki, orada her şey değişecek. Hayat farklı bir hal alacak. Her şey adil olacak. Herkes ihtiyacı olan her şeye sahip olacak. Fare deliği, öyle mi? O delikten bilgi fışkırıyor. Bilgiye sahip olunca herkesi zengin edeceğiz, yıldızlara uçacağız, istediğimiz her yere gideceğiz. Bizim deliğimiz böyle bir delik işte."

Ernest'in şaşkınlık içinde beni izlediğini fark ettiğim için burada kestim. Rahatsız oldum. Normalde, söylediklerine katılsam bile başkalarının kelimeleriyle konuşmayı sevmem.

Ayrıca komik kaçıyordu. Kirill konuşunca ağzınız açık dinlersiniz. Ama aynı şeyleri ben söylesem, ağzımdan aynı şekilde çıkmaz. Belki Kirill, Ernest'e hiç el altından ganimet vermediğindendir.

Ernie hazrola geçip aklımı başıma getirmek istermiş gibi telaşla altı parmak daha içki koydu. Sivri burunlu Bay Macnaught, burbonundan bir yudum daha içti.

"Evet, tabii. Hiç bitmeyen piller, her derde deva mavi renkli ilaçlar. Ama işlerin tarif ettiğiniz gibi olacağına mı inanıyorsunuz hakikaten?"

"Neye inandığım sizi ilgilendirmez. Ben şehir için konuşuyordum. Bana gelince, Avrupa'da benim görmediğim neyiniz var? Canınızın sıkıldığını biliyorum. Akşama kadar çalışıp, sabaha kadar televizyon seyrediyorsunuz."

"Avrupa olması şart değil."

"Antarktika'daki soğuğu saymazsak her yer aynı."

Şaşırdığım şey, ona söylediklerime bütün kalbimle inanmamdı. Bizim Bölge'miz, kaltak, katil Bölge'miz o an onların Avrupa'sından ve Afrika'sından yüz kat daha iyiydi. Üstelik daha sarhoş olmamıştım. Sadece bir an kendimi, benim gibi bir salaklar sürüsüyle birlikte, metroda sıkış tepiş vaziyette, her şeyden bıkmış usanmış olarak eve doğru sürüklendiğimi hayal ettim.

"Peki ya siz?" diye sordu Ernest'e.

"Benim bir işim var" diye cevapladı, kendisine önem atfeden bir tavırla. "Ben serseri değilim. Bütün paramı bu işe döktüm. Üs komutanı da arada bir uğrar; generaldir kendisi. Anlıyor musunuz? Neden buradan ayrılayım ki?"

Bay Aloysius Macnaught, bir sürü rakam sayarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Ama onu dinlemiyordum. Uzun bir yudum aldım, cebimden bir avuç bozukluk çıkarıp tabureden indim ve müzik kutusunun yanına gittim. Müzik kutusunda bir şarkı var; 'Emin Değilsen Geri Dönme.' Bölge'ye yolculuk yaptıktan sonra bana çok iyi geliyor. Müzik kutusu inleyip sallanıyordu. Kadehimi alıp, tek kollu haydutla hesaplaşmayı umduğum köşeye gittim. Zaman su gibi akıp gitti. Richard Noonan ve

Gutalin, kendilerini barın misafirperver kollarına bıraktığında son bozuk paramı makineye atıyordum. Gutalin dut gibiydi. Gözlerini yuvarlıyor, yumruğunu koyacağı bir yer arıyordu. Richard Noonan, onu kibarca dirseğinden tutmuş, şakalar yaparak dikkatini dağıtıyordu. Ne tatlı bir çift! Gutalin, ellerini dizlerine kadar uzamış kocaman kara bir maymun, Dick de adeta ışıltılar saçan yuvarlak, küçük, pembe bir yaratık.

"Hey!" diye bağırdı Dick. "Red de buradaymış! Gel, bize katıl!"

"Ta.. Ta.. Tamam" diye kükredi Gutalin. "Koskoca şehirde iki tane hakiki adam var; ben ve Red. Geri kalanların hepsi ya domuz ya da şeytanın piçi. Red, sen de şeytana hizmet ediyorsun ama yine de insansın."

Kadehimle birlikte yanlarına gittim. Gutalin ceketimi çıkarıp beni masaya buyur etti.

"Otur Red. Otur şeytanın uşağı. Seni severim. İnsanoğlunun günahlarına ağlayalım hadi. Acı acı ağıt yakalım."

"Yakalım" dedim. "Günahın gözyaşlarına içelim."

"Gün yakındır çünkü" diye bağırdı Gutalin, "Beyaz küheylan eyerlenmiş, süvarisi ayağını üzengiye atmıştır. Ve ruhlarını şeytana satanların duaları boşadır. Sadece onu terk edenler kurtulacaktır. Sizler, şeytanın baştan çıkardığı insan evlatları, şeytanın oyuncaklarıyla oynayanlar, şeytanın hazinelerini kazıp çıkaranlar, sözüm size; sizler körsünüz! Uyanın adiler! Çok geç olmadan uyanın! Alın şeytanın biblolarını ayaklarınızın altına!" Sonra ne söyleyeceğini unutmuş gibi durdu. "Burada bir içki içebilir miyim?" diye sordu değişik bir ses tonuyla. "Biliyor musun Red, yine kovuldum. Kışkırtıcılık yaptığımı söylediler. Sürekli anlatıyordum; uyanın körler, çukura sürükleniyorsunuz, üstelik başkalarını da sürüklüyorsunuz. Sadece güldüler. Ustabaşının burnuna yumruğu geçirip çıktım. Şimdi beni tutuklayacaklar. Peki ne sebeple?" Dick gelip şişeyi masaya bıraktı.

"Bugün hesaplar benden" diye seslendim Ernest'e.

Dick bana yan gözle baktı.

"Gayet yasal" dedim. "İkramiye çekimi ıslatıyoruz."

"Bölge'ye mi gittin?" diye sordu Dick. "Bir şey getirdin mi?"

"Dolu bir Boş" dedim. "Bilimin sunağı için. İçkimi koyacak mısın, koymayacak mısın?"

"Bir Boş" diye sıkıntı içinde derin derin söylendi Gutalin. "Bir Boş için hayatını riske atmışsın. Hayatta kalmayı başardın ama dünyaya bir şeytan eseri daha getirdin. Nereden bileceksin Red, üzüntü ve günahın ne kadarı."

"Doldur şunu Gutalin" dedim sertçe. "İç ve sağ salim dönmüş olmamı kutla. Başarıya içelim dostlarım."

Başarıya kadeh kaldırmak hoşlarına gitti. Gutalin darmadağın oldu. İki gözü iki çeşme ağlıyordu. Onu iyi tanırım. Bu sadece bir aşamadır; ağlayarak, Bölge'nin şeytan ayartması olduğunu anlatmak. Oradan hiçbir şey çıkarmamamız ve aldığımız şeyleri geri götürmemiz gerekirmiş. Bölge diye bir şey yokmuş gibi hayatımıza devam etmeliymişiz. Şeytanın eserini şeytana bırakmalıymışız. Onu severim. Gutalin'i yani. Tuhaf kişileri severim genelde. Parası varken, pazarlık etmeden, iz sürücüler ne fiyat isterse istesin malı alır, geceleyin Bölge'ye geri götürür ve gömer. Bir fiyat söylememi bekliyordu. Ama yakında vazgeçecekti.

"Dolu bir Boş nedir?" diye sordu Dick. "Boş'un ne olduğunu biliyorum ama dolusunu ilk kez duydum."

Ona açıkladım. Başını sallayıp dudaklarını şapırdattı.

"Evet, çok ilginçmiş. Yeni bir şey. Kimle birlikte gittin? Rusla mı?"

"Evet, Kirill ve Tender'la birlikte gittim. Tanırsın, bizim laboratuvar asistanı."

"Seni deli etmişlerdir."

"Alakası yok. Gayet iyi davrandılar. Bilhassa Kirill. Adam doğuştan iz sürücü. Aceleciğini yenmesi için sadece biraz daha deneyim kazanması lazım. Ondan sonra Bölge'ye onunla birlikte her gün giderim."

"Ve her gece, değil mi?" diye sordu çakırkeyif bir sırıtışla.

"Aldırma bana. Şaka yapıyorum."

"Şaka yaptığının farkındayım ama yaptığın şaka başımı bir sürü belaya sokabilir. Bu kıyağını unutmam."

"Ne kıyağı?" diye sordu Gutalin heyecan içinde. "Kim kime kıyak yaptı?"

Kollarından tutup sandalyesine geri oturttuk. Dick ağzına bir sigara alıp yaktı. Onu sakinleştirdik. Bu arada içeri sürekli insanlar giriyordu. Bar kalabalıklaşmıştı ve masalarm çoğu dolmuştu. Ernest kızlarını çağırdı ve kızlar müşterilere içki servis etmeye başladı; bira, kokteyller, votka. Son zamanlarda kasabanın, çoğu, yerlere kadar uzanan eşarplar takmış genç serserilerden oluşan yeni simalarla dolduğunu fak ettim. Dick'e bundan bahsettim; başını salladı.

"Ne bekliyorsun ki? Enstitü üç yeni bina diktiriyor ve ayrıca mezarlıktan eski çiftliğe kadar duvar örerek Bölge'yi ayırmayı planlıyorlar. İz sürücülerin parlak günleri sona erdi."

"İz sürücülerin parlak günleri ne zamandı ki?" diye sordum. 'Hadi buyur' diye düşündüm, nedir bu yeni saçmalıklar? Artık bir kenara üç kuruş para koyamayacağım galiba. Belki en iyisi budur. Hem daha az günah işlenir. Bölge'ye dürüst bir vatandaş gibi gündüzleri giderim. Aynı parayı alınam tabii ama öylesi daha güvenli olur. Uçan araç, özel kıyafet vesaire. Sınır devriyesiyle de uğraşınam hem. Maaşımla geçinir, ikramiyelerle kafayı çekerim. Derken iyice canım sıkıldı. Cimriliğim tuttu yine; şuna param yeter, şuna param yetmez. Guta'ya dandik bir hediye almak için para biriktirmem gerekecekti. Artık bara gitmek yok, sadece ucuz filmler izleyeceğim. İç karartıcıydı. Her gün, her akşam ve her gece aynı grilikteydi. Oturmuş bunları düşünüyordum, Dick de kulağıma bağırıyordu.

"Dün gece otelde, yatmadan önce bir şeyler içmek için bara gittim. Barda bir takım yeni adamlar vardı. Tiplerini hiç beğenmedim. Bir tanesi yanıma gelip lafı dolandırarak sohbet etmeye başladı. Beni tanıdığını, ne iş yaptığımı, nerede çalıştığımı bildiğini söyledi ve muhtelif hizmetler karşılığında yüklü bir miktar para vermeye hazır olduğunu ima etti."

"Bir muhbir" dedim. Pek ilgimi çekmedi. Muhbirlere ve hizmetlerle ilgili sohbetlere karnım toktu.

"Yok dostum, muhbir değil. Dinle bak. Biraz sohbet ettim, söylediklerime dikkat ederek tabii, ağzından laf aldım. Bölge'deki bazı nesnelerle ilgileniyormuş. Önemli nesnelerle haliyle. Piller, kaşındırıcılar, siyah damlacıklar gibi değersiz şeyler işine yaramıyormuş. Yalnızca ne istediğini ima etti."

"Neymiş?"

"Anladığım kadarıyla cadı jölesi" dedi Dick ve yüzüme tuhaf tuhaf baktı.

"Ah, cadı jölesi istiyormuş, öyle mi? Hazır ne istediğini söylemişken bir kaç tane de ölüm lambası ister miymiş?"

"Ben de aynı şeyi sordum."

"Ne dedi peki?"

"İnanır mısın, ondan da istedi."

"Öyle mi?" dedim. "Bırak, gitsin kendisi alsın. Çocuk oyuncağı. Kilerler cadı jölesi dolu. Ver eline bir kova, gidip istediği kadar çeksin. Ölüm fermanını imzalamış olur."

Dick hiçbir şey söylemeden ve hatta tebessüm bile etmeden beni seyretti. Kafasından neler geçiyordu ki? Bu iş için beni tutmayı mı düşünüyordu acaba? Derken anladım.

"Dur bakalım" dedim. "Kimdi o adam? Jöleyi enstitüde bile incelene bile izin vermezler."

"Doğru". Dick tane tane konuşuyor, beni seyrediyordu. "İnsanlık için potansiyel tehlike arzeden bir inceleme bu. Kim olduğunu şimdi anladın mı?"

Hiçbir halt anlamamıştım.

"Ziyaretçiler mi demek istiyorsun?" Güldü. Hafifçe elime vurup konuştu:

"Boşver bunları, hadi birer içki içelim. Çok basit ruhlu bir adamsın."

"Bana göre hava hoş" dedim. Ama kızgındım. Onun bunun çocukları beni saf sanıyordu, öyle mi? "Hey, Gutalin" dedim. "Gutalin! Uyan! İçelim!"

Gutalin ölü gibi uyuyordu. Siyah yanağı siyah masaya yapışmış, elleri yere sarkmıştı. Dick ve ben onsuz içmek zorunda kaldık.

"Bak şimdi" dedim, "Basit ruhlu da olsam, karmaşık ruhlu da olsam sana o adama ne yapardım söyleyeyim sana. Polisi ne kadar sevdiğimi bilirsin ama onu ihbar ederdim."

"Tabii. Polis, bu adamın neden başkasından değil de senden yardım istediğini sorarsa ne cevap verirsin peki?" Başımı salladım.

"Önemli değil. Şişko dallama, sen daha üç yıldır bu şehirdesin ama Bölge'ye bir kere gitmiş değilsin. Cadı jölelerini sadece filmlerde görmüşsün. Gerçek hayatta görüp, bir insana neler yaptığına şahit olman lazım. Korkunç bir şeydir ve Bölge'den dışarı çıkarılmaması gerekir. İz sürücülerin çetin ceviz olduğunu sen de biliyorsun. Paradan başka şey görmez gözleri. Merhum Slimy bile böyle bir pazarlığa girişmezdi. Buzzard Burbridge bile yanaşmaz böyle bir şeye. Cadı jölesini kim, ne için ister, düşününce bile hafakanlar basıyor."

"Evet, söylediklerinde haklısın" dedi Dick. "Ama bir sabah yatağımda intihar etmiş vaziyette bulunmak hiç hoşuma gitmez. İz sürücü değilim ama becerekli bir insanım; yaşamayı seviyorum. Uzun zamandır yapıyorum bunu. Hem alıştım da."

Ernest bardan seslendi:

"Bay Noonan! Telefon!"

"Hay ben böyle işin!" dedi Dick kızgın bir şekilde. "Nakliye bölümü olsa gerek. Nereye gitsen bulurlar. Müsaadenle Red."

Yerinden kalkıp telefona bakmaya gitti. Ben Gutalin'le ve şişeyle başbaşa kaldım ve Gutalin'in faydası dokunmadığından tek başıma şişeye yumuldum. Bölge'nin canı cehenneme. Kaçış yok oradan. Nereye gidersen, kimle konuşursan konuş Bölge de Bölge, Bölge de Bölge. Kirill için, Bölge'den gelecek sonsuz barıştan ve uyumdan bahsetmek kolay. Kirill iyi bir adam, aptal da değil; aksine çok akıllı ama hayat hakkında hiçbir halt bilmiyor. Bölge'de ne tür kopukların ve suçluların

cirit attığını hayal bile edemez. Şimdi de adamın teki kalkmış cadı jölesi istiyor. Gutalin sarhoş ve dindar bir kaçık olabilir ama belki bildiği bir şey vardır. Belki de şeytanın eserini şeytana bırakmalıyız. Çek elini.

Parlak eşarplı serserilerden biri Dick'in sandalyesine oturdu.

"Bay Schuhart?"

"Ne olmuş?"

"Adım Creon. Maltalıyım."

"Malta'da işler nasıl?"

"Her şey yolunda ama konuşmak istediğim bu değil. Beni Ernest size gönderdi."

Anlaşıldı. Ernest de puşt çıktı. Gram acıması yok. Genç, bronz tenli, temiz yüzlü ve sevimli biri var karşımda. Daha hiç traş olmamış veya bir kızla öpüşmemiş. Ama Ernest takar mı? O sadece Bölge'ye daha fazla kişi göndermek istiyor. Üç kişiden biri ganimetle döner, bu da onun için para demektir.

"Ee, ihtiyar Ernest nasıl?" diye sordum.

Bara doğru baktı.

"İyi görünüyor. Onunla yer değiştirmek isterdim."

"Ben istemezdim. İçki ister misin?"

"Sağ olun, ben içki içmem."

"Sigara?"

"Bağışlayın ama sigara da içmem."

"Hadi oradan! Parayı ne için ihtiyacın var madem öyle?"

Mahcup oldu ve gülümsemeyi bıraktı.

"Belki de" dedi kısık sesle, "bu sadece beni ilgilendirir, değil mi Bay Schuhart?"

"Kesinlikle haklısın" dedim ve kendime dört parmak daha içki doldurdum. Başım dönmeye başlamıştı ve uzuvlarımda hoş bir gevşeme hissediyordum. Bölge beni tamamen bırakmıştı. "Şu anda sarhoşum. Gördüğün gibi, kutlama yapıyorum. Bölge'ye gidip sağ ve paralı olarak döndüm. İnsanların oraya gidip, üstelik parayla geri dönmesi sık rastlanan bir şey değildir. O yüzden ciddi tartışmaları ertelesek iyi olur."

Yerinden fırlayıp müsaade istedi. Dick'in geri döndüğünü gördüm. Sandalyesinin yanında duruyordu ve bir şeyler olduğu yüzünden okunuyordu.

"Tankların yine mi hava kaçırıyor?"

"Evet" dedi, "yine."

Oturdu, kendine bir içki koydu, benim içkimi tazeledi ve olanların defolu mallarla ilgisi olmadığını anladım. Doğruyu söylemek gerekirse nakliye işiyle daha az ilgilenmezdi; örnek işçi!

"İçelim hadi Red." Beni beklemeden içkisini tek yudumda bitirip bir tane daha koydu. "Biliyor musun, Kirill Panov ölmüş."

Öylesine taş kesilmiştim ki, ne söylediğini tam anlamadım. Biri ölmüştü. Ee, yani?

"İyi, aramızdan ayrılana içelim."

Kocaman gözlerle bana baktı ve o anda bedenimin içinde sanki bir yayın koptuğunu hissettim. Ayağa kalkıp masaya dayandığımı hatırlıyorum. O haldeyken Dick'e baktım.

"Kirill mi?". Gümüş renkli örümcek ağı gözlerimin önünden geçti ve yırtılırken çıkardığı sesi tekrar duydum. Ve o tüyler ürpertici çatırtının içinden, Dick'in sesi sanki başka bir odadan geliyor gibiydi.

"Kalp krizi. Duşta, çıplak halde bulmuşlar. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Seni sordular. Sapasağlam olduğunu söyledim."

"Neyi bilecekler? Bölge yüzünden."

"Otur. Otur ve iç bir tane."

"Bölge" diye tekrarladım. Söylemeden duramıyordum. "Bölge, Bölge."

Gümüş renkli ağ dışında hiçbir şey göremiyorum çevremde. Bar tamamen ağla kaplıydı ve insanlar etrafta gezinip dokundukça ağ hafifçe çıtırdıyordu. Maltalı çocuk ortada duruyordu. Çocuksu yüzü şaşkınlık içindeydi; hiçbir şey anlamamıştı.

"Delikanlı" dedim kibarca. "Sana ne kadar lazım? Bin papel yeter mi? Al, buyur. Alsana!" Parayı ona doğru uzatıp bağırmaya başladım, "Git o Ernest'e, şerefsiz puştun biri olduğunu söyle! Korkma, söyle. O da korkaktır. Söyle ve doğru istasyona gidip Malta'ya bir bilet al. Hiçbir yerde durma." Başka neler söylediğimi hatırlamıyorum. Kendimi barın önüne attığımı ve Ernest'in bana bir bardak gazoz verdiğini hatırlıyorum.

"Bugün paralısın galiba?" diye sordu.

"Evet, üç-beş bir şeyler var."

"Bana biraz borç verir misin? Yarın vergilerimi ödemem lazım."

Elimde bir tomar para olduğunu fark ettim. Paralara bakıp mırıldandım:

"Almamış. Maltalı Creon, gururlu bir gençmiş anlaşılan. Ne yapalım? Bundan sonrası kader."

"Neyin var?" diye sordu dostum Ernie. "İçkiyi biraz fazla mı kaçırdın?"

"Yo, iyiyim" dedim, "Son derece iyiyim. Duşa girmeye hazırım."

"Sen en iyisi eve git. İçkiyi fazla kaçırmışsın."

"Kirill ölmüş" dedim ona.

"Hangi Kirill? Tek kollu olan mı?"

"Tek kollu sana derler ulan! Bin tane adam olsanız bir tane Kirill etmezsiniz! Sıçan suratlı orospu çocuğu! Aşağılık, iğrenç mahluk! Sen ölüm ticareti yapıyorsun, biliyor musun? Paranla hepimizi satın aldın. Küçük dükkanını başına yıkayım da gör."

Tam suratına bir tane geçirmek üzere gerilmiştim ki, birileri beni tutup palas pandıras başka bir yere götürdü. O an gözüm hiçbir şey görmüyordu ve görmek de istemiyordum. Bağırıp çağırıyor, tekmeler, yumruklar savuruyordum. Kendime geldiğimde tuvaletteydim. Üstüm başım sırılsıklam olmuş, tipim kaymıştı. Aynada kendimi tanıyamadım. Yanağım seğiriyordu; daha önce hiç olmamıştı. Dışarıdaki patırtıyı, tabakların

kırılmasını, kızların çığlıklarını ve Gutalin'in ayılardan daha beter kükremesini duyabiliyordum:

"Nedamet getirin, ciğeri beş para etmez soysuzlar! Red nerede? Ne yaptınız ona, şeytanın dölleri?" Ve polis sireninin çığlığı.

Siren sesini duyar duymaz beynimde her şey berraklaştı. Her şeyi hatırladım, her şeyin farkına vardım ve her şeyi anladım. Yüreğimde buz gibi nefretten başka bir şey kalmadı. Demek öyle, diye düşündüm, ben de sana bir parti düzenlerim! İz sürücü neymiş görürsün, kan emici yavşak! Cebimden bir kaşındırıcı çıkardım. Yepyeniydi, hiç kullanılmamıştı. Etkisini göstersin diye birkaç kez sıktım, barın kapısını açıp sessizce tükürük hokkasına fırlattım. Sonra pencereyi açıp tırmanarak sokağa çıktım. Orada kalıp neler olduğunu görmeyi çok istiyordum ama mümkün olduğunca çabuk kaçmam gerekiyordu. Kaşındırıcılar burnumu kanatır.

Arka bahçeyi koşarak geçtim. Kaşındırıcımın sapına kadar çalıştığını duyabiliyordum. Önce mahalledeki bütün köpekler ulumaya ve havlamaya başladı; kaşındırıcıyı insanlardan evvel hissederler. Sonra bardakilerden biri öyle bir bağırmaya başladı ki, o kadar uzaktan bile kulaklarım çınladı. Oradaki kalabalığın deliye döndüğünü anlayabiliyordum. Bir kısmı bunalıma girer, bir kısmı çıldırır, bir kısmı da korkudan paniğe kapılır. Kaşındırıcı korkunç bir şeydir. Ernest, barının bir daha dolması için çok bekler. Piç, benim yaptığımı tahmin edecektir haliyle ama çok da umurumda. Bitti. Artık Red adında bir iz sürücü yok. Burama kadar geldi. Kendi hayatımı riske atmak ve başka aptallara kendi hayatlarını riske atmayı öğretmek yeter artık. Yanıldın eski dostum Kirill. Üzgünüm. Sen yanıldın, Gutalin haklıydı. Orası insanlara göre bir yer değildi. Bölge kötüydü.

Çitlerden atlatıp evin yolunu tuttum. Dudaklarımı ısırıyordum. Ağlamak istedim ama yapamadım. Tek gördüğüm boşluk ve üzüntüydü. Kirill, dostum, tek dostum, böyle bir şey nasıl olur? Sen olmadan ne yaparım ben? Sen bana yeni, değişik bir dünyanın resimlerini çizmiştin. Şimdi ne olacak? Uzak-

ta, Rusya'da birileri senin için ağlar, ama ben ağlayamam. Ve hepsi benim kabahatimdi. Başka kimsenin değil, ciğer beş para etmeyen benim. Gözleri karanlığa alışmadan nasıl sokarım onu garaja? Bütüm hayatımı bir kurt gibi, yalnızca kendimi düşünerek geçirdim. Ve birdenbire iyiliksever biri olup ona küçük bir hediye verdim. Ona ne diye Boş'tan bahsettim ki? Aklıma geldikçe boğazımda yanma oluyor ve ulumak istiyorum. Belki de ulumuşumdur. İnsanlar sokakta benden uzak duruyordu. Sonra işler kolaylaştı; Guta'nın geldiğini gördüm.

Bana doğru geliyordu. Güzeller güzeli sevgilim. Küçük, sevimli ayaklarıyla yürüyor, etekleri dizlerinde savruluyordu. Önünden geçtiği her kapıda gözler üzerindeydi. Ama o dümdüz yürüyor, hiç kimseye bakmıyordu; beni aradığını fark ettim.

"Merhaba" dedim. "Nereye gidiyorsun Guta?" Darmadağın olmuş suratıma, ıslak ceketime, çizilmiş ellerime baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba Red. Seni ziyarete geliyordum."

"Biliyorum. Hadi bana gidelim."

Başını çevirip sustu. Uzun boynunun üzerinde başı öylesine tatlıydı ki, genç bir kısrağınki gibiydi; gururlu ama sahibine karşı itaatkar.

"Bilemiyorum Red. Benimle bir daha görüşmek istemeyebilirsin."

Kalbim sıkıştı. Yine ne oldu? Ama sakince konuştum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum Guta. Bağışla beni, bugün biraz sarhoşum. O yüzden sağlıklı düşünemiyorum. Seninle niye bir daha görüşmek istemeyecekmişim?"

Elini tuttum ve ağır adımlarla evime doğru yürümeye başladık. Az evvel ona bakan herkesin, şimdi yüzlerini saklamak için etekleri tutuşmuştu. Hayatım boyunca bu sokakta yaşamıştım ve Red'i herkes çok iyi tanırdı. Tanımayan da anında tanır, nasıl bir şey olduğunu anlar.

"Annem kürtaj yaptırmamı istiyor" dedi birdenbire. "Ama ben istemiyorum." Söyledikleri birkaç adım attıktan sonra kafama dank etti.

"Kürtaj yaptırmak istemiyorum. Senden çocuk sahibi olmak istiyorum ben. Ne istersen yapabilirsin. İstersen dünyanın dört bir yanına git, tutmam seni."

Onu dinledim ve kızgınlaşmasını izledim. Gitgide sersemlemeye başladım. Kafam hiçbir şeye basmıyordu. Kafamda saçmasapan bir düşünce dolanıyordu; ha bir kişi eksik, ha bir kişi fazla.

"Bir iz sürücünün çocuğunun ucube olacağını, senin avare biri olduğunu, gerçek bir aile olmayacağımızı söyleyip duruyor. Bugün özgürsün, yarın hapistesin. Ama benim umurumda değil. Her şeye hazırım. Tek başıma da becerebilirim. Onu tek başıma doğurur, büyütürüm. Tek başıma adam ederim. Sen olmadan da başımın çaresine bakabilirim. Ama bir daha yanıma yaklaşma. Kapıdan içeri sokmam seni."

"Guta, sevgilim" dedim, "Dur bir dakika." lafımın arkasını getiremedim. Sinirli, salakça bir kahkaha koparmış, dağılmıştım. "Tatlım benim, madem öyle niye peşimden geliyorsun?"

Köyün delisi gibi gülüyordum, o da başını göğsüme bastırmış feryat figan ediyordu.

"Ne olacak şimdi bize Red?" diye sordu gözyaşları içinde.

"Ne olacak şimdi bize?"

REDRICK SCHUHART, 28 YAŞINDA, EVLİ, SÜREKLİ BİR İŞİ YOK.

Redrick Schuhart, bir mezar taşının arkasında uzanmış, dişbudak ağacının dalları arasında yola bakıyordu. Devriye arabasının projektörleri mezarlığı tarıyor, arada bir gözlerine vuruyordu. O sırada gözlerini kısıp nefesini tutuyordu.

İki saat geçmişti ama yoldaki her şey aynıydı. Araba hâlâ park halindeydi, motoru sakin sakin çalışıyordu ve üç projektörüyle köhnemiş mezarlığı, yan yatmış, paslı haçları ve mezar taşlarını, ormana dönmüş dişbudak ağaçlarını ve sol tarafta son bulan üç metre kalınlığındaki duvarın tepesini tarmaya devam ediyordu. Sınır devriye muhafızları Bölge'den korkuyordu. Arabalarından bile çıkmamışlardı. Mezarlık civarında ateş etmekten bile korkuyorlardı. Redrick aradabir alçak sesle konuştuklarını duyuyor, arabanın camından dışarı fırlatılıp yola düşen ve zayıf kırmızı kıvılcımlar çıkartan bir sigara izmaritinin ışığını görüyordu. Her yer ıslaktı. Az önce yağmur yağmıştı ve Redrick nemli su geçirmez tulumundan geçtiğini hissedebiliyordu.

Dikkatli bir şekilde dalı bıraktı ve başını çevirip dinlemeye başladı. Sağ tarafta, mezarlığın ne çok uzak ne de çok yakın olan bir yerinde başka biri daha vardı. Yapraklar bir kez daha hışırdadı, toprak bir kez daha ufalandı ve sert, ağır bir şeyin düşerken çıkardığı yumuşak bir çarpma sesi duyuldu. Redrick; dikkatlice, sağa sola sapmadan ve ıslak otlara sarılarak geri doğru sürünmeye başladı. Işık başının üstünden geçti. Işığın sessiz hareketini izleyerek olduğu yerde kaldı ve haçların arasındaki bir mezarda siyahlı bir adamın hareketsizce oturduğunu görür gibi oldu. Mermer bir dikilitaşa yaslanmış, kara, çökük çukurlarla dolu beyaz yüzünü Redrick'e çevirmiş öylece oturuyordu. Aslında Redrick onu net bir şekilde görmemişti, o kadar kısa bir sürede görmesi de mümkün değildi ama ayrıntıları hayal gücüyle oluşturdu. Birkaç adım daha süründü ve ceketinin iç cebindeki matarayı yokladı. Cebinden çıkarıp, sıcak metal yüzeyini bir süre yanağına dayadı. Sonra,

matarayı elinde tuttuğu halde sürünmeye devam etti. Etrafı dinlemek ve gözetlemek için durdu.

Duvarda bir çatlak vardı ve Burbridge, üzerinde mermi deliği olan kurşun astarlı yağmurluğuyla orada uzanıyordu. Hâlâ sırtüstü vaziyetteydi. Kazağının yakasını iki eliyle birden çekiştiriyor, acı içinde inliyordu. Redrick onun yanına oturup matarasının kapağını açtı. Avucuyla dokunarak sıcak, yapış yapış, terli kel noktayı bulup Burbridge'in başını özenle kaldırdı ve matarayı ihtiyar adamın dudaklarına götürdü. Hava karanlıktı ama Redrick projektörlerin zayıf yansıması sayesinde Burbridge'in faltaşı gibi açılmış donuk bakışlı gözlerini ve yanaklarını kaplayan kirli sakalını görebiliyordu. Burbridge hırsla birkaç yudum içtikten sonra sinirli bir şekilde ganimet dolu torbasını yokladı.

"Döndün. İyi arkadaş. Red. İhtiyar bir adamı ölüme terk etmezsin sen."

Redrick başını arkaya yaslayıp koca bir yudum içki aldı.

"Hâlâ orada. Sanki anayola çivilenmiş."

"Bu bir tesadüf değil" dedi Burbridge. Nefes verirken güçlükle konuşuyordu. "Biri gammazlamış olmalı. Bizi bekliyorlar.

"Olabilir" dedi Redrick. "Bir yudum daha ister misin?"

"Hayır. Şimdilik yeter. Beni terk etme. Beni bırakmazsan ölmem. Pişman olmazsın. Beni bırakmayacaksın Red, değil mi?"

Redrick cevap vermedi. Anayola ve parlayan ışıklara bakıyordu. Mermer dikilitaşı görebiliyordu ama adamın orada oturup oturmadığını anlayamıyordu.

"Dinle Red. Yalan söylemiyorum. Pişman olmazsın. İhtiyar Burbridge neden hâlâ hayatta, biliyor musun? Biliyor musun? Goril Bob nalları dikti. Banker Firavun kuyruğu titretti. Müthiş bir iz sürücüydü hem de. Ama öldürüldü. Slimy de. Dörtgöz Norman, Culligan, Uyuz Pete. Hepsi. Tek ben sağ kaldım. Niye? Biliyor musun?

"Sen hep bir sıçandın" dedi Red, gözlerini anayoldan ayırmadan. "Şerefsizin tekiydin."

"Sıçan. Doğru. Sıçan olmadan geçinemezsin. Ama hepsi sıçandı. Firavun, Slimy. Ama bir tek ben kaldım. Neden, biliyor musun?"

"Biliyorum" dedi Red, sohbeti bitirmek için.

"Yalan söylüyorsun. Bilmiyorsun. Altın Top'u duydun mu hiç?"

"Evet."

"Bunun peri masalı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sussan iyi olur. Gücünü harcama."

"Öyle olsun. Beni sen taşıyacaksın. Bölge'ye kaç kere gittik. Beni terk edebilir misin? Senin çocukluğunu bilirim. Baban."

Redrick hiçbir şey söylemedi. Canı fena halde sigara çekiyordu. Bir tane çıkardı, tütünü ufalayıp kokladı. İşe yaramadı.

"Beni buradan götürmelisin. Senin yüzünden yandım. Maltalı'yı almayan sensin."

Maltalı onlarla gitmeye çok hevesliydi. Bütün gece ikramlarda bulunmuş, iyi bir pay teklif etmiş ve özel bir kıyafet bulacağına yemin etmişti. Yanında oturan Burbridge de köseleye dönmüş ellerinin arasında Redrick'e göz kırpıp durmuştu. Alalım şu adamı. Başımıza bir terslik gelmez. Red belki bu yüzden 'hayır' demişti.

"Sen aç gözlülüğünden yandın" dedi Red soğuk bir tavırla. "Benimle alakası yok. Sussan iyi olur."

Burbridge bir süre inledi. Parmaklarını tekrar yakasına geçirmiş, başını geriye yatırmıştı.

"Bütün ganimetler senin olsun" dedi, güçlükle nefes alarak. "Yeter ki beni bırakma."

Redrick saatine baktı. Şafağa fazla bir şey kalmamıştı ve devriye arabası hâlâ oradaydı. Projektörleri hâlâ çalılıkları arıyor, kamufle ettikleri cipleri polis arabasına çok yakındı. Onu bulmaları an meselesiydi.

"Altın Top" dedi Burbridge. "Onu buldum. Hakkında bir sürü hikaye anlatılırdı. Hatta ben de bir iki tane uydurmuştum. Her dileğini yerine getirir diye. Ne dilersen. Hah! Doğru

olsaydı burada olmazdım. Avrupa'da bir elim yağda bir elim balda yaşıyor olurdum. Para içinde yüzerdim."

Redrick ona yukarıdan baktı. Burbridge'in yukarı dönük yüzü, titreşen mavi ışıkta ölü gibi görünüyordu. Ama donuk bakışlı gözleri Redrick'e sabitlenmişti.

"Sonsuz gençlik. Çok da umurumda. Para. Onun da canı cehenneme. Ama sağlığım yerinde. Ve hayırlı evlatlarım var. Yaşıyorum da. Benim gittiğim yerleri anca rüyanda görürsün. Ve hâlâ sağım." Dudaklarını yaladı. "Sadece tek bir şey istiyorum. Yaşat beni. Ve bana sağlık ver. Çocuklarımı da."

"Keser misin sesini?" dedi Red sonunda. "Karı gibi dır dır ediyorsun. Elimde olsa seni çıkaracağım. Dina için üzgünüm. Sokaklara düşecek."

"Dina" diye fısıldadı ihtiyar adam, boğuk bir sesle. "Küçük kızım benim. Güzelim. Şımardılar Red. Bir dediklerini iki etmedim. Zayi olacaklar. Arthur. Artie'm benim. Onu tanırsın Red. Öyle birini gördün mü hiç?"

"Söyledim ya; elimde olsa kurtaracağım seni."

"Hayır" dedi Burbridge inatla. "Ne olursa olsun götüreceksin beni buradan. Altın Top. Nerede olduğunu söylememi ister misin?"

"Söyle." Burbridge inleyip kıvrandı.

"Bacaklarım. Ne durumdalar, baksana."

Redrick uzanıp elini dizlerinin altında gezdirdi.

"Kemikler." diye inledi. "Kemikler hâlâ yerinde mi?"

"Yerindeler. Kes yaygarayı."

"Yalan söylüyorsun. Neden yalan söylüyorsun? Bilmediğimi, hiç başıma gelmediğini mi sanıyorsun?"

Aslında sadece diz kapağını hissetmiştim. Alt taraf, ayak bileğine kadar kauçuk bir sopa gibiydi. Düğüm atılabilirdi.

"Dizlerin tek parça halinde" dedi Red.

"Büyük ihtimalle yalan söylüyorsun" dedi Burbridge hüzünle. "Neyse. Çıkar beni buradan. Her şeyi veririm. Altın Top. Bütün tuzakları gösteren bir harita çizerim sana. Her şeyi anlatırım."

Başka sözler de verdi ama Redrick dinlemiyordu. Anayola bakıyordu. Projektörler çalılıkların arasında dolaşmıyordu artık. Sabit duruyorlar, sadece dikilitaşı aydınlatıyorlardı. Redrick parlak, mavi sisin içinde, haçların arasında dolaşan iki büklüm olmuş kara bir figür görüyordu. Figür, kör gibi doğrudan ışıklara gidiyordu sanki. Redrick, onun büyükçe bir haça çarptığını, tökezlediğini, haça tekrar çarptığını ve kollarını ileri uzatmış, parmaklarını açmış vaziyette etrafından dolanıp yoluna devam ettiğini gördü. Sonra, yer yarılmış da içine girmiş gibi birdenbire gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra sağ tarafta, daha uzakta, garip, insanlarınkine benzmeyen bir inatçılıkla, kurmalı oyuncak gibi tekrar ortaya çıktı.

Birden ışıklar söndü. Şanzıman gacırdadı, motor kükredi ve çalılıkların arasından mavi-kırmızı sinyal ışıkları göründü. Devriye arabası gazı kökleyip, hızla şehre doğru uzaklaştı. Duvarın arkasında gözden kayboldu. Redrick yutkundu ve tulumunun fermuarını açtı.

"Gittiler" diye mırıldandı Burbridge, hararetle. "Red, gidelim hadi. Çabuk!" Vücuduyla dönüp, çantasını eliyle yoklayarak buldu ve kalkmaya çalıştı. "Gidelim hadi. Ne bekliyorsun?"

Redrick hala yola bakıyordu. Yol artık karanlıktı ve hiçbir şey görülmüyordu. Ama orada bir yerde; robot gibi, tökezleyerek, düşerek, haçlara çarparak, çalılıklara dolaşarak bir adam geziniyordu.

"Tamam" dedi Red yüksek sesle." Gidelim."

Burbridge'i kaldırdı. İhtiyar adam sol eliyle onun boynuna yapıştı. Doğrulamayan Redrick dört ayak üstünde, Burbridge'le birlikte, ıslak otlara tutunarak duvardaki bir delikten sürünerek geçti.

"Gidelim hadi, gidelim" diye fısıldadı Burbridge, boğuk bir sesle. "Merak etme, ganimet bende. Bırakmam. Hadi!"

Yolu tanıyordu ama ıslak otlar kaygandı, dişbudak ağacının dalları yüzüne çarpıyordu ve hantal ihtiyar taşınamayacak kadar ağırdı; tıpkı bir ceset gibi. Ganimet torbası şangır şun-

gur ederek bir yerlere takılıyordu ve Red, karanlıkta herhangi bir yerde bulunan o adama rastlamaktan korkuyordu.

Anayola çıktıklarında hava hâlâ karanlıktı ama şafağın sökmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Yolun karşısındaki küçük ağaçlıkta kuşlar uykulu ve anlaşılmaz sesler çıkarıyor, gecenin karanlığı uzaktaki banliyönün kara evleri üzerinde maviye dönüşüyordu. O taraftan soğuk, nemli bir esinti geliyordu. Redrick, Burbridge'i yolun yamacına bırakıp, büyük, kara bir örümcek gibi yolun karşısına koştu. Hemen cipi buldu. Kaputtaki ve tampondaki çalıları eliyle itip farları açmadan asfalta sürdü. Burbridge, bir eliyle torbayı tutmuş, diğer eliyle bacaklarını yoklar halde orada duruyordu.

"Acele et! Çabuk! Dizlerim, dizlerim hâlâ yerinde. Keşke dizlerimi kurtarabilsek."

Redrick onu kaldırdı ve zorlanmaktan dişlerini gıcırdatarak yan çevirdi. Burbridge arka koltuğa yerleşti ve inledi. Torbayı bırakmamıştı. Redrick, kurşun astarlı yağmurluğu alıp onun üstüne örttü. Burbridge, yağmurluğu da almayı başarmıştı.

Redrick bir el feneri alıp, iz var mı yok mu diye tamponu kontrol etti. Fazla iz yoktu. Jip, yola çıkarken uzun otların bir kısmını ezmişti ama birkaç saate kalmaz tekrar eski halini alırlardı. Devriye arabasının park ettiği yerde çok fazla sayıda izmarit vardı. Bu, Redrick'e sigara içmek istediğini hatırlattı. Buradan bir an önce defolup gitmeyi, arabayı sürebildiği kadar hızlı sürmeyi daha çok istemesine rağmen bir sigara yaktı. Ama henüz arabayı o kadar hızlı süremezdi. Her şeyin yavaş ve dikkatli bir şekilde yapılması gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Burbridge arabanın içinden. "Suyu dökmemişsin, oltan da kupkuru. Neyi bekliyorsun? Hadi, ganimeti sakla."

"Kes sesini! Kafa ütüleme! Güney banliyösüne gideceğiz."

"Ne banliyösü? Deli misin sen? Dizlerimi mahvedeceksin, adi herif! Dizlerim!"

Redrick son bir fırt çekip, izmariti kibrit kutusuna koydu.

"Zırvalama Buzzard. Doğruca kasabaya gidemeyiz. Yolda üç tane çevirme var. Birinde durdururlar mutlaka."

"Ne olacak ki?"

"Ayaklarına baktıkları an işimiz biter."

"Ne olmuş bacaklarıma? Balık tutuyorduk, bacaklarım yaralandı o kadar."

"Ya dokunurlarsa?"

"Dokunsunlar. Öyle bir çığlık atarım ki, bir daha hiç kimsenin bacağına dokunamazlar."

Ama Redrick çoktan karar vermişti. Sürücü koltuğunu kaldırdı, el fenerini yakıp gizli bir bölme açarak "Malı bana ver" dedi.

Kolduğun altındaki benzin deposu sahteydi. Redrick, torbayı alıp benzin deposuna tıkıştırdı; torbadan şangırtılar geliyordu.

"Hiç risk alamam" diye mırıldandı. "Buna hakkım yok."

Kapağı kapattı, üstünü paçavralarla örttü ve koltuğu tekrar yerleştirdi. Burbridge inleyip sızlıyor, acele etmesi için yalvarıyor, ona yine Altın Top'u vadediyordu. Büyüyen ışığa bakarak, koltuğunda endişeyle bir o yana bir bu yana dönüyordu. Redrick ona aldırış etmiyordu. İçinde balık bulunan plastik su torbasını yırtarak açtı, suyu oltasına döküp çırpınan balığı sepete attı. Plastik poşeti katlayıp cebine koydu. Artık her şey düzenliydi. İki balıkçı pek de başarılı geçmeyen bir avdan dönüyordu. Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı.

Farları açmadan dönemece kadar sürdü. Sol taraflarında, Bölge'yi çevreleyen üç metre kalınlığındaki büyük duvar ve sağ taraflarında leş gibi pencereleri, dökülen boyalarıyla terk edilmiş tek tük yazlık evler vardı. Redrick karanlıkta iyi görürdü ama hava artık o kadar karanlık değildi. Ayrıca o adamın geldiğini biliyordu. O yüzden, ritmik adımlarla yürüyen iki büklüm figür arabanın önüne çıkınca yavaşlamadı bile. Direksiyonun üzerine eğildi. Adam yolun ortasında yürüyordu ve hepsi gibi kasabaya gidiyordu. Redrick adamın solundan geçip hızını artırdı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Burbridge arka koltukta. "Red, gördün mü?"

"Evet."

"Tanrım! Bir bu eksikti!" Burbridge birden yüksek sesle dua etmeye başladı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Redrick ona.

Buradan bir yerden dönmesi gerekiyordu. Redrick, sağdaki çöken evlere ve çitlere bakarak yavaşladı. Eski trafo kulübesi, destekli direk, su kanalı üzerindeki çürüyen köprü. Redrick direksiyonu çevirdi. Araba sağa sola savruldu.

"Nereye gidiyordun?" diye inledi. "Bacaklarımı mahvedeceksin alçak herif!"

Redrick bir an arkaya baktı ve ihtiyar adama tokadı patlattı. Fırça gibi olmuş sakallarını avucunda hissetti. Burbridge tükürük saçarak bir şeyler söyledi ve sustu. Araba hoplaya zıplaya ilerliyor, tekerlekler dün gece yağan yağmur yüzünden oluşan taze çamurda kayıyordu. Redrick farları açtı. Hoplayıp zıplayan beyaz ışık eski tekerlek izlerini, büyük su birikintilerini ve çürük, yan yatmış çitleri aydınlatıyordu. Burbridge ağlayıp sızlıyor, burnunu çekiyordu. Artık hiçbir şey vadetmiyordu. Redrick'in tek tük kelimeler duyabileceği kadar alçak ve anlaşılınayan bir sesle yakınıyor, tehditler savuruyordu. Bacakları, dizleri ve sevgilisi Archie ile ilgili bir şeyler. Derken sesini kesti.

Köy, şehrin batı kıyısında uzanıyordu. Eskiden burada yazlık evler, bahçeler, meyvelikler ve belediye başkanlarıyla fabrika müdürlerinin yazlık villalaları bulunuyordu. Küçük gölleri, tertemiz kumsalları, yarı şeffaf huş ağacı koruları ve sazan balığı dolu göletleriyle yemyeşil, güzel yerlerdi. Fabrikadan gelen kötü koku ve kirlilik, yeşiller içindeki bu bölgeye hiç uğramamıştı; şehrin su şebekesine de. Şimdi artık buradaki her şey terk edilmişti ve içinde birilerinin oturduğu bir tek evin yanından geçtiler. Penceresi, kapalı panjurların arasından sarı sarı parlıyordu, ipe asılı çamaşırlar yağmurdan ıslanmıştı. Azınan bir köpek kızgın bir şekilde üzerlerine saldırdı ve tekerleklerden sıçrayan çamurların arasında arabayı kovaladı.

Redrick, yıkılmak üzere olan eski bir köprünün üzerinden geçti. Batı Karayolu sapağını görebildiğinde arabayı durdurup motoru kapadı. Sonra arabadan indi ve Burbridge'e bakmadan, ellerini tulumunun nemli ceplerine sokup yola doğru yürüdü. Hava aydınlanmıştı. Etraftaki her şey ıslak, durgun ve uykuluydu. Karayoluna doğru yürüdü ve çalılıkların arasından gözetledi. Polis kontrol noktası, bulunduğu yerden kolayca görülüyordu; aydınlık üç penceresi bulunan küçük bir karavan. Devriye arabası karavanın yanına park etmişti. Boştu. Redrick bir süre izledi. Kontrol noktasında hareket yoktu. Muhafızlar geceleyin üşüyüp yorulmuş ve karavanda ısınıyor olmalıydı. Alt dudaklarına yapışmış sigaralara dalmış, hayaller kuruyorlardır. "Kurbağalar" dedi Red, usulca. Cebindeki pirinç muştayı buldu, parmaklarını oval deliklerden geçirdi, soğuk metali avucuyla sıktı ve soğuktan kamburu çıkmış halde, elleri ceplerinde geri döndü. Hafifçe yan yatmış olan cip, çalılıkların arasına park etmişti. Gözlerden uzak, sessiz bir noktaydı. Belki de son on yıldır buraya kimsecikler uğramamıştı.

Redrick arabaya varınca Burbridge doğrulup, ağzı açık bir halde ona baktı. Her zamankinden daha yaşlı görünüyordu; cildi kırış kırış, kel, traşsız ve çürük dişli. Sessizce birbirlerine baktılar ve sonra Burdridge kararlı bir şekilde konuştu:

"Harita. Tüm tuzaklar, her şey. Onu bulacaksın ve pişman olmayacaksın."

Redrick hiç hareketsiz onu dinledi, sonra parmaklarını gevşetip pirinç muştayı cebine bıraktı.

"Tamam. Orada baygın şekilde yat yeter. Anladın mı? İnle ve kimsenin sana dokunmasına izin verme."

Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı.

Her şey yolunda gitti. Cip, bütün işaretlere uyup, bütün doğru sinyalleri vererek yavaş yavaş geçip giderken karavandan kimse çıkmadı. Güney uçtan hızla geçerek kasabaya girdi. Saat sabahın altısıydı. Sokaklar boş, kaldırımlar ıslak ve parlak siyah renkliydi. Kavşaklardaki trafik lambaları yapayalnız ve boş yere yanıp sönüyordu. Yüksek pencereleri aydınlatılmış

fırının yanından geçtiler ve Redrick, fırındaki sıcak ekmeklerin inanılmayacak kadar lezzetli kokusunu içine çekti.

"Çok acıktım" dedi Redrick ve ellerini direksiyona dayayarak taş kesilmiş kaslarını gevşetti.

"Ne?" diye sordu Burbridge korkuyla.

"Acıktım dedim. Nereye gidelim? Eve mi yoksa doğruca Kasap'a mı?"

"Kasap'a. Ama çabuk." Burbridge atıp tutuyor, öne doğru eğilip Redrick'in ensesine sıcak sıcak soluyordu. "Doğruca evine gidelim. Hadi! Bana hâlâ yediyüz papel borcu var. Daha hızlı sürer misin? Kaplumbağa gibi sürüyorsun." Tükürükler saçarak, nefes nefese ve öfkeli bir şekilde küfürler etmeye başladı. Sonunda öksürük krizine yakalandı.

Redrick cevap vermedi. Tam gaz giderken Buzzard'ı sakinleştirecek ne zamanı vardı ne de takati. Bu işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirip, Metropole'deki randevusundan önce bir saat uyumak istiyordu. Onaltıncı Cadde'ye saptı, iki blok sürdü ve gri renkli, iki katlı bir evin önüne park etti.

Kapıya Kasap'ın kendisi çıktı. Henüz uyanmıştı ve banyoya girmek üzereydi. Altın püsküllü lüks bir sabahlık giymiş, elinde takma dişlerini koyduğu bir bardak tutuyordu. Saçı başı dağınıktı ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

"Ah, Red gelmiss. Eee nassılssın?"

"Dişlerini tak da gidelim."

"Ha ha." Başıyla Red'e bekleme odasını işaret etti ve Acem terliklerini sürüyerek banyoya yollandı.

"Kim o?" diye sordu banyodan.

"Burbridge."

"Nesi?"

"Bacakları."

Redrick akan suyu, sümkürmeleri, şapırtıları ve yere düşüp banyonun fayansında yuvarlanan bir şeyin sesini duyabiliyordu. Bezgin bir halde koltuğa gömülüp sigara yaktı. Bekleme odası güzeldi. Kasap paraya acımamıştı. İşinin ehli ve modayı takip eden bir cerrahtı. Hem şehirdeki hem de ülke çapındaki

tıp camiasında etkiliydi. İz sürücülerle sadece para için ilişki kurmuyordu elbette. Bölge'den bir şeyler topluyordu. Mesleğinde araştırmalar yapmak için kullandığı farklı türde ganimetler. Hastalığa yakalanmış iz sürücüler, daha önce rastlanmamış çeşitli hastalıklar, sakatlanmalar ve insan vücudunun uğradığı travmalar üzerinde çalıştığı için bilgi sahibiydi. Ve insanların, insanlara ait olmayan hastalıkları konusunda, gezegen üzerindeki tek uzman doktor olmanın şanına sahipti. Yüklü miktarlarda para almaya da gönülsüz değildi.

"Bacaklarından şikayetin tam olarak nedir?" diye sordu, boynuna sardığı kocaman havluyla banyodan çıkarken. Hassas parmaklarını havlunun kenarıyla dikkatli bir şekilde kuruluyordu.

"Jöleye bastı" dedi Redrick.

Kasap ıslık çaldı.

"Eh, Burbridge'in sonu bu. Çok kötü; ünlü bir iz sürücüydü."

"Önemli değil" dedi Redrick koltuğa yaslanarak. "Ona yapay bacaklar yapacaksın. Bölge'de o bacaklarla yürüyecek."

"Peki." Kasap'ın yüzü son derece ciddi bir hal aldı. "Biraz bekleyin, giyineyim."

Giyinirken telefonla bir yere aradı -muhtemelen, ameliyatta kullanılacak malzemeleri hazırlamaları için kliniği-, Red de hareketsiz şekilde koltuğa yayılmış, sigara içti. Sadece bir kez matarasını çıkarmak için hareket etti. Dibinde azıcık kaldığı için küçük yudumlarla içiyor, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Öylece bekledi.

Birlikte arabaya yürüdüler. Redrick sürücü koluğuna geçti, Kasap da yanına. Hemen arka koltuğa eğilip Burbridge'in bacaklarını eliyle muayene etti. Sessiz ve çekingen Burbridge aciz bir şekilde mırıldanıyor, sürekli hasta karısı ve çocuklarından bahsedip, hiç değilse dizlerini kurtarması için yalvararak onu altına boğacağını vadediyordu. Kliniğe vardıklarında Kasap, girişte müstahdemlerin beklemediğini görünce küfür etti ve içeri girmek için hareket halindeki arabadan atladı. Redrick bir sigara daha yaktı. Burbridge birden bire anlaşılır

ve sakin bir biçimde konuşmaya başladı. Sonunda sakinleşmişti anlaşılan:

"Beni öldürmeye kalkıştın. Bunu unutmayacağım."

"Ama öldürmedim" dedi Redrick.

"Hayır, öldürmedin." Sustu. "Bunu da unutmayacağım."

"Unutmazsan unutma. Seni beni öldürmeye çalışmazdın tabii." Dönüp Burbridge'e baktı. Yaşlı adam sinirli sinirli dudaklarını oynatıyordu. "Sen olsaydın beni öylece terk ederdin" dedi Redrick.

"Beni Bölge'de bırakır, suya atardın. Dörtgöz'e yaptığın gibi."

Dörtgöz kendi kendine öldü" dedi Burbridge hüzünlü bir ifadeyle. "Benimle alakası yok. Bölge aldı onu."

Ulan puşt" dedi Redrick serinkanlılıkla. "Ulan orospu çocuğu."

Uyku mahmuru hizmetliler sedyeyi açarak arabaya doğru koştu. Redrick gerinip esneyerek, Burbridge'i arka koltuktan çıkarmalarını ve sedyeyle götürmelerini seyretti. Burbridge, elleri göğsünde hareketsizce yatmış, uysal uysal gökyüzüne bakıyordu. Jölenin acımasızca erittiği kocaman ayakları anormal bir şekilde dışa dönüktü. Ziyaret'in hemen ardından, Bölge'ye henüz Bölge denilmiyorken, daha enstitüler, duvarlar veya BM birlikleri yokken, şehir korkudan felce uğramışken ve dünya gazetelerin uydurma haberlerine kıs kıs gülerken hazine avına başlamış eski iz sürücülerin sonuncusuydu. Redrick o zamanlar on yaşındaydı ve Burbridge hâlâ güçlü ve çevik bir adamdı. Hesabı başkası ödediğinde içmeyi, dövüşmeyi, gafil kızları bir kenarda sıkıştırmayı severdi. Kendi çocuklarıyla şu kadarcık bile ilgilenmezdi ve o zamanlar bile puştun önde gideniydi. Sarhoşken, karısını herkesin duyacağı şekilde dövmekten aşağılık bir zevk alırdı. Onu döve döve öldürdü.

Redrick cipi döndürdü, farın açık olmadığına bakmadan, yoldaki birkaç yayaya korna çalarak ve virajları hız kesmeden dönerek son sürat eve gitti.

Garajın önüne park etti ve arabadan inince, karşıdaki küçük parktan bina yöneticisinin kendisine doğru geldiğini gördü. Yöneticinin, her zaman olduğu gibi, keyfi yoktu. Şişik gözlü buruşuk suratından, sanki toprakta değil de vıcık vıcık gübre üzerinde yürüyormuş gibi, büyük bir hoşnutsuzluk okunuyordu.

"Günaydın" dedi Redrick kibarca.

Yönetici, Redrick'in iki adım önünde durup omuzunun üzerinden başparmağını uzattı.

"Bu sizin işiniz mi?" diye sordu. O gün ağzından çıkan ilk kelimelerin bunlar olduğu anlaşılıyordu.

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Salıncaklardan. Onları siz mi kurdunuz?"

"Ben kurdum."

"Ne için?"

Redrick cevap vermedi ve garaj kapısını açmaya gitti. Yönetici arkasından geliyordu.

"Size salıncakları neden kurduğunuzu sordum. Kim istedi kurmanızı?"

"Kızım" diye cevap verdi sakince. Garaj kapısını açtı.

"Size kızınızı sormuyorum. Kimin izin verdiğini soruyorum. Yani parka el atmanıza kim izin verdi?"

Redrick ona dönüp, rengi atmış, örümcek ağına benzer damarlarla kaplı burun kemerine gözlerini dikti. Yönetici geriye doğru adım atıp daha yumuşak bir üslupla konuşmaya başladı.

"Ve sakın terası yeniden boyamayın. Kaç kere söyleyeceğim."

"Uğraşmayın. Taşınmayacağım."

Tekrara arabaya binip moturu çalıştırdı. Direksiyonu tutunca parmaklarının ne kadar beyaz olduğunu gördü. Sonra pencereden sarkıp, artık kendini kontrol etmeden konuştu:

"Ama taşınmak zorunda bırakılırsam ibne herif, dua etmeye başlasan iyi olur."

Arabayı garaja sürdü, ışığı açtı, kapıyı kapattı. Sahte benzin deposundan ganimeti çıkarıp arabayı düzeltti, torbayı eski bir hasır sepete koydu, üstüne de hâlâ ıslak, otlarla ve yapraklarla kaplı oltayı yerleştirip, hepsinin üstüne Burbridge'in dün banliyödeki bir dükkandan aldığı balığı koydu. Sonra arabayı bir kez daha kontrol etti. Alışkanlık işte. Sağ arka tampona ezilmiş bir sigara izmariti yapışmıştı. Redrick çekip aldı; İsveç sigarasıydı. Düşündü ve kibrit kutusuna koydu. İçinde zaten üç tane izmarit vardı.

Merdivenlerde kimseye rastlamadı. Kapısının önünde durdu ve anahtarlarını çıkarmaya fırsat bulamadan kapı açılıverdi. Ağır sepeti koltuğunun altına alarak yan yan içeri girdi, evin sıcak ve tanıdık kokularına gark oldu. Guta kollarını boynuna dolayıp yüzünü göğsüne gömdü. Tulumunun ve ağır gömleğinin üzerinden bile Guta'nın çılgıncasına çarpan kalbini hissedebiliyordu. Hiç ilişmedi. Ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu ilk kez o an fark etmiş olmasına rağmen sabırla durup sakinleşmesini bekledi.

"Pekala" dedi nihayet, kısık bir sesle ve onu bıraktı. Girişteki ışığı açıp mutfağa gitti. "Bir dakikaya kahveyi hazırlarım" diye seslendi.

"Biraz balık getirdim" dedi Redrick sahte bir neşeyle. "Kızartır mısın? Çok açım."

Guta, yüzünü salınan saçlarının ardına gizleyerek geri geldi. Red sepeti yere bıraktı, Guta'nın, balıkları ağdan çıkarmasına yardım etti ve ağı birlikte mutfağa götürüp balığı lavaboya attılar.

"Git yıkan" dedi Guta. "Sen hazırlanana kadar balık pişmiş olur."

"Monkey nasıl?" diye sordu Redrick, çizmelerini çıkarırken.

"Bütün gece gevezelik etti" diye yanıtladı Guta. "Yatağa sokana kadar akla karayı seçtim. 'Babam nerede, babam nerede' diye sorup durdu. Sürekli babasını istiyor."

Mutfakta hızlı ve sessiz hareket ediyordu; güçlü ve zarif bir kadındı. Ocaktaki tavada su kaynıyor, bıçağının altından

balığın pulları uçuşuyor, daha büyük tavada tereyağı cızırdıyordu ve havada taze kahvenin canlandırıcı kokusu vardı.

Redrick yalınayak giriş holüne yürüdü, sepeti alıp depoya götürdü. Sonra yatak odasına baktı. Monkey mışıl mışıl uyuyordu. Battaniyesi yere sarkmış, geceliği sıyrılmıştı. Sıcacık, yumuşacık, ağır ağır nefes alan küçük bir hayvandı. Redrick sıcak, altın rengi kürkle kaplı sırtını okşama arzusuna engel olamadı; kürkün ipeksiliğine ve uzunluğuna belki bininci kez hayret etti. Monkey'i kucağına almayı o kadar çok istiyordu ki. Ama onu uyandırmaktan korktu; üstelik leş gibiydi ve üstüne ölümün ve Bölge'nin kokusu sinmişti. Mutfağa geri dönüp masaya oturdu.

"Bana bir fincan kahve ver. Sonra yıkanırım." Masada bir tomar akşam postası duruyordu: The Harmont Gazette, Sports, Playboy. Bir yığın dergi ve kalın, gri kapaklı Uluslararası Dünya Dışı Kültürler Enstitüsü Raporları'nın 56. Sayısı. Redrick, Guta'nın verdiği dumanı tüten kahve fincanını alıp Raporlar'a uzandı. Kargacık burgacık yazılar, işaretler, bazı taslaklar ve tanıdık nesnelerin tuhaf açılardan çekilmiş fotoğrafları. Kirill'in, ölümünden sonra yayınlanmış bir makalesi: "Manyetik Tuzak Tip-77b'nin Beklenmedik Bir Özelliği". Panov soyadı siyah çevçeve içine alınmıştı ve altında küçük harflerle "Dr. Kirill A. Panov, SSCB, 19 Nisan günü bir deney sırasında trajik bir biçimde hayatını kaybetti" yazıyordu. Redrick dergiyi fırlatıp bir yudum kahve içti; boğazı yanmıştı. Ve sordu: "Uğrayan oldu mu?"

"Gutalin geldi" dedi Guta, kısa bir duraklamadan sonra. Ocağın yanında durmuş, ona bakıyordu. "Zil zurna sarhoştu, ben ayılttım."

"Monkey ne yaptı?"

"Gitmesini istemedi tabii. Bas bas bağırmaya başladı. Ama ona Guta amcasının kendisini pek iyi hissetmediği söyledim. O da bana 'Gutalin yine sarhoş olmuş' dedi.

Redrick gülüp bir yudum daha kahve içti. Sonra bir soru daha sordu.

"Komşulardan ne haber?"

Guta cevap vermeden önce yine durakladı.

"Her zamanki gibi" dedi sonunda.

"Peki, söyleme."

"Ah, alt kattaki kadın dün gece kapımızı çaldı" dedi elini tiksintiyle sallayarak. "Gözleri yuvalarından fırlamış, öfke saçıyordu. Gecenin köründe neden banyoda testereyle bir şeyler kesiyormuşuz."

"Tehlikeli kokana" dedi Redrick, dişlerinin arasından. "Baksana, taşınsak mı? Kırsalda bir ev alırız, karışan görüşen olmaz. Eski, terk edilmiş bir yazlık. Ne dersin?"

"Monkey ne olacak?"

"Tanrım, ikimiz birlikte onun hayatını güzelleştiremez miyiz sence?"

Guta başını salladı.

"Çocukları seviyor. Çocuklar da onu seviyor. Böyle olması onların kabahati değil ki."

"Hayır, onların kabahati değil."

Bunu konuşmanın bir faydası yok" Dedi Guta. "Seni biri aradı. İsim vermedi. Balığa çıktığını söyledim."

Redrick fincanı masaya bırakıp ayapa kalktı.

Tamam. Ben yıkanmaya gidiyorum. Halledilecek bir sürü işim var."

Kendini banyoya kilitledi, kıyafetlerini kovaya attı ve pirinç muştayı, artan somunlarla cıvataları ve sigarasını rafa koydu. Uzun süre kaynar suyun altında kalarak, cildi kıpkırmızı olana kadar sert süngerle ovalandı. Duşu kapattı, bir sigara yakıp küvetin kenarına oturdu. Borulardan su sesi geliyor, Guta mutfakta tabakları şangırdatıyordu. Sonra kızarmış balığın kokusunu aldı ve ona temiz çamaşır getiren Guta kapıyı çaldı.

"Acele et" diye emretti "Balık soğuyor."

Tamamen normale dönmüştü ve üst perdeden konuşuyordu. Redrick giyinirken -yani şortunu ve tişörtünü giyerken- sırıttı ve masaya geçti.

"Artık yiyebilirim" dedi otururken.

"İç çamaşırlarını kovaya attın mı?"

"Hı hı" dedi, ağzı dolu olduğu halde. "Balık güzelmiş."

"Suya bastın mı?"

"Yoo. Özür dilerim efendim, bir daha olmaz. Kıpırdamadan oturamaz mısın? Boşver gitsin." Guta'nın elini tutup kucağına oturtmaya çalıştı ama Guta kaçıp karşısına oturdu.

"Kocanı ihmal ediyorsun" dedi Redrick, ağzı yine doluyken. "Çok mu tiksindin?"

"Kocalığın mı tuttu? Koca değil, boş bir çuvalsın. Önce dolman gerek."

"Dolsam ne olacak?" diye sordu Redrick. "Mucizeler olur, bilirsin."

"Senden böyle mucizeler görmüşlüğüm yok. Bir içki ister misin?"

"Ha-yır, sağ ol." Saatine bakıp kalktı. "Şimdi gidiyorum. Takım elbiseıni hazırla. En şık olanı. Bir gömlek, bir de kravat."

Temiz ve çıplak ayağının altındaki soğuk zeminin verdiği hissin tadını çıkara çıkara depoya gitti ve kapıyı sürgüledi. Kauçuk bir önlük ve dirseklerine kadar kauçuk bir eldiven takıp ganimeti masaya boşaltmaya başladı. İki tane Boş. Bir kutu iğne. Dokuz tane pil. Üç tane bilezik. Bileziğe benzeyen ama beyaz metalden yapılma, daha hafif ve çapı iki buçuk santim kadar daha geniş bir tür halka. Polietilen kutuda onaltı tane siyah damlacık. Mükemmel bir şekilde korunmuş, yumruk büyüklüğünde iki sünger. Üç tane kaşındırıcı. Bir kavanoz kömürleşmiş kil. Özenli bir şekilde fiberglasa sarılmış ağır, porselen bir kap hâlâ torbadaydı ama Redrick ona dokunmadı. Sigara içip masaya yayılmış serveti inceledi.

Sonra bir çekmeceyi açıp bir parça kağıt, küçük bir kurşun kalem ve bir hesap makinesi çıkardı. Sigarayı ağzının kenarına alıp, dumandan gözlerini kısarak, hepsi üç sütun olacak şekilde bir sürü sayılar yazdı. İlk ikisini topladı. Rakamlar etkileyiciydi. Sigaranın izmaritini küllükte söndürüp dikkatli bir şekilde kutuyu açtı ve iğneleri kağıdın üzerine döktü. İğneler elektrik ışığında mavimsi görünüyordu ve ara sıra başka renklere bürünüyordu; sarı, kırmızı ve yeşil. Bir iğne alıp,

batmaması için sakınarak başparmağıyla işaret parmağı arasında dikkatle sıktı. Sonra ışığı kapattı ve gözlerinin karanlığa alışması için biraz bekledi. Ama iğneden çıt çıkmıyordu. Onu kenara bırakıp başka bir iğne aldı. O iğneyi de sıktı. Parmağına batına riskini göze alarak daha sert sıktı ve iğne konuştu; zayıf, kırmızı çarpmalar iğne boyunca ilerliyordu ve birdenbire bu çarpmalar yerini daha yavaş yeşil darbelere bıraktı. Redrick birkaç saniye bu tuhaf ışık oyunuyla eğlendi. Raporlardan, ışıkların bir anlamı, belki de çok önemli bir anlamı olduğunu öğrenmişti. İğneyi ilkinden farklı bir yere koydu ve başka bir tane daha aldı.

Toplam yirmiüç iğneyle oynamış, bunların onikisi konuşmuştu. Geri kalanları sessizdi. Aslında onlar da konuşabilirdi ama konuşmaları için parmaklar yeterli olmamıştı. Masa büyüklüğünde özel bir makineye ihtiyaç vardı. Redrick ışığı açtı ve listesine iki sayı daha ekledi. Ancak o zaman karar verdi.

İki elini de torbaya sokarak nefesini tuttu ve yumuşak bir paket çıkarıp masaya koydu. Çenesini düşünceli bir şekilde elinin tersiyle ovuşturarak bir süre pakete baktı. Sonra kalemi alıp, lastiğe benzeyen beceriksiz parmaklarıyla oynadı ve kenara bıraktı. Bir sigara daha yakıp, gözlerini paketten ayırmadan izmaritine kadar içti.

"Aman be!" dedi yüksek sesle ve paketi kararlı bir şekilde torbaya tıktı. "Yeter artık! Buraya kadar!"

İğneleri hemen kutuya koyup kalktı. Gitme vakti gelmişti. Kafasını toparlamak için yarın saat uyuyabilmişti ama öte yandan oraya erkenden gidip durumu kontrol etmek muhtemelen çok daha akla yatkındı. Eldivenleri çıkardı, önlüğü astı ve ışığı bile kapatmadan depodan ayrıldı.

Takım elbisesi yatağın üzerinde hazır duruyordu. Redrick giyindi. Arkasındaki döşeme gıcırdadığında ayna karşısında kravatını bağlıyordu ve birinin derin derin nefes aldığını duyunca gülmemek için yüzünü astı.

"Ha!" diye bağırdı, minik bir ses yanıbaşında ve biri bacağına asıldı.

"Oh ho!" diye sevinçle bağırarak sırtüstü yatağa devrildi Redrick. Monkey kahkalar ve çığlıklar atarak hemen tepesine tırmandı. Üstünde gezindi, saçını çekti ve Redrick'i bitmek tükenmek bilmeyen bir haber seline boğdu. Komşunun oğlu Willy oyuncak bebeğinin bacağını koparmış. Üçüncü katta bembeyaz tüylü, kırmızı gözlü yeni bir kedi yavrusu varmış. Muhtemelen annesinin sözünü dinlemeyip Bölge'ye gitmiş. Akşam yemeğinde yulaf ezmesiyle reçel yemiş. Gutalin Amca yine sarhoş ve hastaymış. Hatta ağlamış. Balıklar suda yaşadıkları halde neden boğulmazmış? Annesi neden gece uyumamış? Neden beş tane parmağımız, iki elimiz, bir burnumuz varmış? Redrick üzerinde dolaşan sıcak yaratığı dikkatlice kucaklayıp, hiç beyazı olmayan kocaman kapkara gözlerine baktı ve yanağını, altın renkli, yumuşacık tüylerle kaplı minik tombul yanağına bastırdı.

"Monkey. Küçük Monkey'im. Benim dünyalar tatlısı küçük Monkey'im." Kulağının yanında telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı.

"Efendim."

Sessizlik.

"Alo! Alo!"

Cevap veren yok. Bir tık ve ardından sürekli kısa sinyaller. Redrick ayağa kalktı, Monkey'i yere bıraktı ve anlattıklarını dinlemeden pantolonuyla ceketini giydi. Monkey durmadan gevezelik ediyordu ama o ilgisiz bir tavırla, sadece dudaklarıyla gülümsedi. Sonunda babasının, dilini ısırıp yuttuğunu ilan edip onu rahat bıraktı.

Depoya geri döndü, masadaki her şeyi bir evrak çantasına koydu, banyodan muştasını aldı, tekrar depoya girdi, bir eline evrak çantasını, diğer eline de torbayı alıp dışarı çıktı. Kapıyı dikkatlice kilitledi ve Guta'ya seslendi.

"Ben gidiyorum."

"Ne zaman dönersin?" Guta mutfaktan çıktı. Saçını toplamış, makyaj yapmıştı. Üstünde artık geceliği yoktu. En sevdiği, parlak mavi, dekolte ev elbisesini giymişti.

"Telefon ederim" dedi Redrick, ona bakarak. Guta'ya doğru yürüyüp göğsünü öptü.

"Git artık" dedi Guta yumuşakça.

"Ya ben? Beni öpmeyecek misin?" diye mızmızlandı Monkey, aralarına girip.

Onu öpmek için biraz daha eğilmek zorunda kaldı. Guta gözlerini ayırmadan onu seyretti.

"Saçmalama" dedi Redrick, "Merak etme, arayacağım."

Redrick alt kattaki merdiven sahanlığında çizgili pijama giymiş, kapısının kilidiyle cebelleşen şişman bir adam gördü. Dairesinden sıcak, ekşi bir koku geliyordu. Redrick durdu.

"İyi günler."

Şişman adam, tombul omuzunun üzerinden dikkatle ona baktı ve bir şeyler mırıldandı.

"Dün gece karın bize uğramış" dedi Redrick. "Testereyle ilgili bir şeyler söylemiş. Bir yanlış anlama var galiba."

"Bana ne?" dedi pijamalı adam.

"Karım dün gece çamaşır yıkıyordu" diye devam etti Redrick.

"Rahatsız ettiysek özür dilerim."

"Bir şey demedim. Ne yaparsanız yapın."

"Sağ ol, bunu duyduğuna sevindim."

Redrick dışarı çıktı, garaja uğradı, sepeti ve içindeki torbayı bir kenara bırakıp üstünü eski bir koltukla kapattı, çalışmasını gözden geçirdi ve sokağa çıktı.

Uzun bir yürüyüş değildi; meydana kadar iki blok, sonra parkın içinden geçip Merkez Bulvar'a kadar bir blok daha. Metropole'ün önünde, her zamanki gibi, gıcır gıcır parlayan sıra sıra arabalar vardı. Ahududu kırmızısı üniformalar içindeki hamallar, bavulları otele taşıyor ve yabancı görünümlü birileri, mermer merdivenlerde durmuş ikili-üçlü gruplar halinde sigara içip sohbet ediyordu. Redrick içeri hemen girmemeye karar verdi. Yolun karşısındaki küçük bir kafenin tentesi altında oturup bir kahve söyledi ve bir sigara yaktı. Masasının birkaç adım ötesinde, uluslararası polis gücünden üç sivil

sessizce ve aceleyle Harmont usulü sosislilerini yiyor, büyük boy bardaktaki biralarını içiyorlardı. Öbür yanda, üç metre kadar uzakta bir çavuş çatalını yumruğuyla sıkmış, patates kızartmasını canı sıkkın bir biçimde yiyordu. Mavi miğferi ters çevrilip yere koyulmuş, tabanca kılıfı arkasındaki sandalyeye asılmıştı. Başka müşteri yoktu. Tanımadığı yaşlı bir kadın olan garson tezgahın arkasında durmuş esniyor, boyalı dudaklarını kibar bir biçimde eliyle kapatıyordu. Saat dokuza yirmi vardı.

Redrick, ağzında bir şeyler çiğneyen ve şapkasını başına geçiren Richard Noonan'ın otelden çıktığını gördü. Merdivenlerden küstah bir tavırla iniyordu; kısa boylu, tombul ve pempe, hâlâ şanslı, zengin, yeni yıkanmış ve günün başına hiçbir tatsızlık çıkarmayacağından emin. Birine el salladı, yağmurluğunu sağ omzuna atıp Peugeot'suna doğru yürüdü. Dick'in Peugeot'su da tombul, yumuşak, yeni yıkanmıştı ve o da kendisini bir tatsızlığın tehdit etmeyeceğinden emin görünüyordu.

Redrick yüzünü eliyle gizleyerek Noonan'ın telaşla ön koltuğa oturmasını, ön koltuktan arkaya bir şey koymasını, bir şey almak için eğilmesini ve dikiz aynasını düzeltmesini seyretti. Peugeot, egzozundan mavi bir duman savurdu, ihramlı bir Afrikalıya korna çalıp fütursuzca caddeye girdi. Noonan görünüşe göre enstitüye gidiyordu; yani çeşmeden dönüp kafenin önünden geçmesi gerekirdi. Kalkıp gitmek için çok geçti. Redrick yüzünü eliyle tamamen kapatıp fincanına eğildi. İşe yaramadı. Peugeot kulağının bidinde korna çaldı, frenleri acı acı öttü ve Noonan'ın samimi sesi duyuldu:

"Hey! Schuhart! Red!"

Redrick fısıltıyla küfür edip kafasını kaldırdı. Noonan kollarını açmış ona doğru geliyordu. Yüzü sevinçle parlıyordu.

"Sabahın köründe ne işin var burada?" diye sordu yaklaşırken. "Sağ olun hanımefendi" dedi garsona "Ben bir şey almayayım. Yıllardır görüşmüyoruz. Nerelerdeydin? Neyin peşindesin?"

"Önemli bir şey değil" dedi Redrick isteksizce "Ivır zıvır şeyler işte."

Noonan'ın alelacele karşısındaki sandalyeye kurulmasını, dolma parmaklarıyla bardağı ve peçeteyi bir yana, içinde sandviçler bulunan tabağı öbür yana itmesini seyretti. Noonan'a has gevezelikleri dinledi.

"Bitkin gibisin biraz. Yeterince uyumuyor musun? Ben de son zamanlar şu yeni otomasyon sistemiyle epey uğraştım ama uykumdan asla feragat etmem. Otomasyonun acelesi yok." Sonra birden etrafa bakındı. "Özür dilerim, belki de birini bekliyordun. Bölmedim ya? Araya mı giriyorum?"

"Hayır, hayır" dedi Redrick yavan bir tonda. "Biraz zamanım vardı, ben de bir fincan kahve içeyim dedim, hepsi bu."

"İyi, fazla vaktini almam" dedi Dick, saatine bakarak.

Baksana Red, ıvır zıvır şeyleri bir kenara bırakıp enstitüye geri dönsene. Seni istediğin zaman tekrar alırlar, biliyorsun. Başka bir Rusla çalışmak ister misin? Yeni biri var."

Red başını salladı.

"Yok, ikinci bir Kirill doğmadı. Hem enstitüde bana göre bir iş yok. Artık her şey otomatik. Bölge'ye giden robotlarınız var. Bütün ikramiyeyi robotlar alıyor yani. Laboratuvar asistanlarına üç kuruş maaş veriyorlar. Sigara param etmez."

"Bunları hallederiz."

"Benim için bir şeyler halledilmesi hoşuma gitmez" dedi Redrick "Bu yaşıma kadar kendi başımın çaresine baktım, bundan sonra da öyle yapmaya niyetliyim."

"Pek gururlu biri olmuş çıkmışsın" dedi Noonan suçlarcasına.

"Hayır, değilim. Sadece kuruşun hesabını yapmak istemiyorum."

"Haklısın galiba" dedi Noonan şaşırarak. Redrick'in yanındaki sandalyede duran evrak çantasına baktı ve Kirilce harfler işlenmiş gümüş levhaya dokundu. "Haklısın, insan sürekli cebindekinin hesabını yapmamak için paraya ihtiyaç duyar.

Kirill'in hediyesi mi?" diye sordu, başıyla evrak çantasını göstererek.

"Ondan miras kaldı. Seni artık niye Borscht'ta göremiyorum?"

"Gelmeyen sensin de ondan" diye karşılık verdi Noonan "Öğle yemeğini neredeyse her gün orada yiyorum. Metropole'de bir hamburgere kol gibi hesap geçiriyorlar. Baksana" dedi birden "Şu aralar para durumun nasıl?"

"Borç mu istiyorsun?"

"Tam tersi."

"Bana borç mu vereceksin?"

"İş."

"Tanrım!" dedi Redrick "Sen de mi?"

"Başka kim olacak?" diye ısrar etti Noonan.

"Ne kadar çoksunuz. İş verenler."

Sonunda ne demek istediğini anlayan Noonan güldü.

"Hayır, hayır, bu senin esas uzmanlık alanına girmiyor."

"Hangi alana giriyor peki?"

Noonan yine saatine baktı.

"Anlaştık" dedi kalkarken "Öğle yemeğine Borscht'a gel; iki civarında. Konuşuruz."

"İkiye yetişemeyebilirim."

"O zaman bu akşam altı civarında. Tamam mı?"

"Bakarız" dedi Redrick saatine bakarak. Dokuza beş vardı.

Noonan el sallayıp Peugeot'suna doğru seğirtti. Redrick onu gözleriyle takip etti, garsonu çağırdı, hesabı ödedi, bir paket Lucky Strikes satın aldı ve elinde evrak çantasıyla ağır ağır otele yollandı. Güneş çoktan ortalığı kavurmaya, sokak hızla boğucu bir hal almaya başlamıştı ve Redrick göz kapaklarının altında yanma hissediyordu. Gözlerini güçlükle kıstı. Önemli işlerini halletmeden önce bir saat uyuma fırsatı bulamadığı için pişmandı. Derken, olduğu yerde kalakaldı.

Daha önce Bölge'nin dışında böyle bir şey gelmemişti başına. Bölge'de de iki üç defa olmuştu. Başka bir dünyadaydı sanki. Bir anda milyonlarca koku arasında kalmıştı; keskin,

tatlı, metalik, yumuşak, tehlikeli, kaldırım taşı gibi kaba, saat mekanizması kadar hassas ve karmaşık, ev kadar büyük ve toz zerresi kadar küçük. Hava ağırlaştı; sanki boşluk kocaman sert balonlar, kaygan piramitler, devasa dikenli kristallerle doluymuş gibi kenarlar, yüzeyler ve köşeler oluşturdu ve Redrick eski, çirkin mobilyalarla dolu bir hurdacıda geçen bir rüyada yolunu bulmaya çalışma zorunda kalmıştı. Bir saniye sürdü. Gözlerini açtığında hepsi kaybolmuştu. Başka bir dünya değildi. Ona yeni, bilinmeyen bir yönünü gösteren bu dünyaydı. Bu yön, bir saniye gözüne görünüyor, sonra anlamasına fırsat bırakmadan kayboluyordu.

Haşin bir korna sesi duyuldu. Redrick daha hızlı yürümeye başladı ve Metropole'ün duvarına kadar koştu. Kalbi deli gibi atıyordu. Evrak çantasını kaldırıma bırakıp, sigara paketini yırtarcasına açtı. Bir tane yaktı, derince içine çekti ve sanki kavgadan çıkmış gibi dinlendi. Bir polis yanında durup sordu:

"Yardıma ihtiyacınız var mı beyefendi?"

"Ha. Hayır" diye cevap verdi Redrick zorla "Hava bunaltıcı."

"Gideceğiniz yere götürebilir miyim?"

Redrick evrak çantasını aldı.

"Her şey yolunda dostum. Sağ olasın."

Hızlıca girişe doğru yürüdü, merdivenleri çıktı, lobiye girdi. İçerisi serin, loş ve yankılıydı. Şu geniş deri koltuklardan birine biraz oturup soluklanmalıydı ama zaten gecikmişti. Yarı açık gözlerle kalabalığı kolaçan ederek, sigarayı bitirmek için mola verdi. Bones oradaydı. Gazete tezgahındaki dergileri tedirgin bir halde karıştırıyordu. Redrick izmariti kül tablasına atıp asansöre gitti.

Asansörün kapısını vaktinde kapatamadığı için içeri başkaları da doluştu; astımlı gibi nefes alan şişman bir adam, yanında çikolata yiyen suratsız bir çocuk bulunan ağır parfüm kokulu bir hanım ve çenesini kötü traş etmiş tıknaz, yaşlı bir kadın. Redrick köşeye sıkışmıştı. Çenesinden salyalar akan, temiz ve saf yüzünde tek bir tüy bulunmayan çikolatalı çocuğu görmemek için gözlerini kapadı. Sıska göğsü, gümüş içi-

ne kakılmış büyük siyah damlacıklardan yapılma gerdanlıkla süslü anasını görmemek için de kapamıştı gözlerini. Şişman adamın yuvalarından çıkmış göz aklarını ve yaşlı kadının şişkin suratındaki iğrenç siğilleri görmemek için de. Şişman adam bir sigara yakmaya teşebbüs etti ama yaşlı kadın atılıp, beşinci katta inene kadar ona engel oldu. Yaşlı kadın asansörden iner inmez şişman adam vatandaşlık hakkını ilan edercesine bir bakışla sigarasını yaktı ve dumanı çektiği gibi, dilini bir deve gibi dışarı çıkarıp, dirseğiyle Redrick'in kaburgalarını dürterek öksürük krizine tutuldu.

Redrick sekizinci katta indi ve koridordaki, gizli lambalarla sıcak bir şekilde aydınlatılmış koridordaki kalın halının üzerinde yürümeye başladı. Ortalığa pahalı tütünün, Fransız parfümünün, şişkin cüzdanların yumuşak doğal derisinin, pahalı fahişelerin ve som altından sigara tabakalarının kokusu sinmişti. Bölge'de yiyip içen, semiren, Bölge'yi sömüren iğrenç mantarın kokusuydu bu. Karnını tıkabasa doldurup güçlendikten sonra Bölge'yi yok sayan, eskiden Bölge'nin içinde olanlar Bölge'nin dışına çıktığında olacakları zerre kadar umursamayan mantarın kokusuydu. Redrick 874 numaralı odanın kapısını vurmadan açtı.

Throaty pencerenin yanındaki masada oturmuş, bir puroyu içme töreni yapıyordu. Hâlâ pijamalıydı ve seyrelmeye başlayan ıslak saçları özenle ortadan ikiye ayrılmıştı. Sağlıksız, şiş suratı sinekkaydı traşlıydı.

"Aha" dedi başını kaldırmadan. "Dakiklik krallara özgü bir kibarlıktır. İyi günler delikanlı!"

Puronun ucunu kesmeyi bitirdi, iki eliyle tutup burnuna götürdü ve ileri geri oynattı.

"İhtiyar Burbridge nerelerde?" diye sordu ve başını kaldırdı. Gözleri berrak, mavi ve meleklerinki gibiydi.

Redrick evrak çantasını koltuğa koyup oturdu ve sigarasını çıkardı.

"Burbridge gelmiyor."

"İhtiyar Burbridge" diye tekrarladı Throaty. Puroyu iki parmağının arasına alıp dikkatlice ağzına götürdü. "İhtiyar Burbridge'in sinirleri bozulmuş."

Berrak, mavi gözlerini hiç kırpmadan Redrick'e bakıyordu. Gözlerini hiç kırpmadı. Kapı hafifçe açıldı ve Bones odaya süzüldü.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu kapının ağzından.

"Ah, merhaba" dedi Redrick keyifle, sigarasının külünü yere silkerek. Bones, ellerini cebine sokup, içeri doğru basan kocaman ayaklarıyla uzun atımlar atarak yaklaştı. Redrick'in önünde durdu.

"Yüz kere söyledik sana" diye serzenişte bulundu "Buluşma öncesi görüşmek yok. Ama sen ne yapıyorsun?"

"Selam veriyorum" diye yanıtladı Redrick "Peki sen ne yapıyorsun?"

Throaty güldü. Bones sinirlenmişti.

Merhaba, merhaba, merhaba." Serzeniş dolu bakışlarını Redrick'in üzerinden çekip kendisini onun yanındaki koltuğa attı.

"Böyle davranamazsın. Anlıyor musun beni. Davranamazsın!"

"O zaman buluşmaları kimseyi tanımadığım yerlerde düzenle."

"Çocuk haklı" diye araya girdi Throaty. "Hata bizde. Neyse, kimdi o adam?"

Richard Noonan. Enstitüye mal veren bazı şirketleri temsil ediyor. Bu otelde yaşıyor."

"Ne kadar basit, gördün mü?" dedi Throaty, Bones'a. Özgürlük Anıtı biçimindeki kocaman bir çakmağı alıp kuşkuyla baktı ve masaya geri bıraktı.

"Burbridge nerede?" diye sordu Throaty dostane bir tonda.

Burbridge ayvayı yedi."

İki adam aceleyle birbirlerine baktı.

"Nur içinde yatsın" dedi Throaty gergince. "Yoksa tutuklandı mı?"

Redrick hemen cevap vermedi. Sigarasından ağır ve uzun nefesler çekti. İzmariti yere fırlattı.

"Endişelenmeyin, her şey güvende. Burbridge hastanede."

"Amma da güvendeymiş!" dedi Bones sinirli bir şekilde. Yerinden fırlayıp pencereye gitti. "Hangi hastanede?"

"Merak etme, her şey halledildi. Biz işimize bakalım. Çok uykum var."

"Tam olarak hangi hastanede?" diye sordu Bones öfkeyle.

"Söyledim ya" dedi Redrick. Evrak çantasını aldı. "Bu işi bugün yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Yapacağız evlat, yapacağız" dedi Throaty içtenlikle.

Beklenmedik bir çeviklikle yere atladı, sehpadaki tüm dergi ve gazeteleri savurup, kıllı, pembe ellerini dizlerine koyarak sehpanın önüne oturdu.

"Malı göster."

Redrick evrak çantasını açtı, fiyat listesini çıkardı ve sehpaya, Throaty'nin önüne koydu. Throaty listeye göz gezdirip kenara attı. Bones arkasında duruyordu ve omuzunun üstünden listeyi okumaya başladı.

"Fatura bu" dedi Redrick.

"Anlıyorum. Malı göreyim" dedi Throaty.

"Para" dedi Redrick.

"Bu 'halka' nedir?" diye sordu Bones kuşkuyla, Throaty'nin omuzunun üzerinden listeyi işaret ederek.

Redrick hiçbir şey söylemedi. Açık evrak çantasını kucağında tutmuş, mavi, meleksi gözlere bakıyordu. Throaty sonunda kıkırdadı.

"Acaba seni neden bu kadar çok seviyorum evladım?" diye mırıldandı. "Bir de ilk görüşte aşk olmaz derler!" Çarpıcı biçimde iç çekti.

"Phil, dostum, burada nasıl derler? Cimrilik yap ama keyfin için harca. Bana da bir kibrit ver. Görüyorsun." Purosunu Redrick'e doğru salladı.

Kemik Phil belli belirsiz bir şeyler mırıldandı, ona bir kutu kibrit fırlattı ve bir perdeden geçip yan odaya girdi. Redrick

orada biriyle, sinirli ve belirsiz bir şekilde, bir şeyin çantada keklik olduğuna dair konuştuğunu duyabiliyordu. Throaty nihayet purosunu yakmış, ince solgun dudaklarına yerleştirdiği donuk bir gülümsemeyle Redrick'e bakıyordu. Redrick de çenesini evrak çantasına dayamış, gözlerini kırpmamaya gayret ederek, göz kapakları yanmasına ve gözleri sulanmasına rağmen ona bakıyordu. Bones geri döndü, masaya iki deste para attı ve somurtarak Redrick'in yanına oturdu. Redrick uyuşukça paraya uzandı ama Throaty durmasını işaret etti, paranın sarılı olduğu kağıdı yırttı ve paraları pijamasının cebine koydu.

"Artık görelim."

Redrick parayı alıp, saymadan ceketinin iç cebine tıkıştırdı. Sonra malları sundu. Bunu, ikisinin de ganimeti incelemesine ve listeden işaretlemesine fırsat verecek kadar yavaş yaptı. Odaya sessizlik hakimdi. Yalnızca Throaty'nin derin nefesiyle öbür odadan gelen şıngırtı -muhtemelen bardağın kenarına çarpan bir kaşık sesi- duyuluyordu.

Redrick evrak çantasını kapatıp kilitleyince Throaty bakışlarını ona doğru kaldırdı.

"En önemli şey ne olacak?"

"Mümkün değil" diye cevap verdi Redrick. Biraz düşünüp ekledi "Şimdilik."

"Bu 'şimdilik' hoşuma gitti" dedi Throaty kibarca. "Ya senin Phil?"

"Bizi oyalıyorsun Schuhart" dedi Bones kuşkuyla.

"Niye böyle gizemlisin, soruyorum sana."

Mıntıkadan kaynaklanıyor: Şaibeli anlaşmalar" dedi Redrick.

"Zahmetli bir meslek bizimkisi."

"Tamam, tamam" dedi Throaty. "Fotoğraf makinesi nerede?"

Lanet!" dedi Redrick, yüzünün kızardığını hissettiği için yanağını kaşıyarak. "Özür dilerim, hepten unutmuşum."

"Orada mı?" diye sordu Throaty, puroyla belirsiz bir hareket yaparak.

"Hatırlamıyorum. Oradadır herhalde." Redrick gözlerini kapatıp koltuğa yaslandı. "Yok, tamamen unuttum."

"Çok kötü" dedi Throaty. "Ama en azından görmüşsündür, değil mi?"

"Onu bile hatırlamıyorum" dedi Redrick üzüntülü bir şekilde. "Bütün mesele de bu. Maden eritme fırınlarına kadar gitmedik. Burbridge jöleye düştü, ben de derhal geri dönmek zorunda kaldım. Görseydim unutmazdım, emin olabilirsiniz."

"Hey, Hugh, şuna bak!" diye fısıldadı Bones korkuyla. "Nedir bu?"

Sağ işaret parmağını uzatmıştı. Beyaz metal halka parmağının etrafında fırıl fırıl dönüyordu ve Bones faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

"Durmuyor!" dedi yüksek sesle, bakışlarını bir halkaya, bir Throaty'ye yönelterek.

"Parmağıma takıp öylesine bir döndürdüm, bir dakikadır durmuyor!" Bones yerinden fırlayıp, parmağını ileri doğru uzatarak perdenin arkasına koştu. Gümüş renkli halka, önünde pervane gibi düzgünce dönüyordu.

"Ne bok getirdin bize?" diye sordu Throaty.

"Tanrı bilir! Hiçbir fikrim yoktu. Olsaydı daha fazla isterdim."

Throaty ona baktı, sonra kalkıp perdenin arkasına gitti. Birdenbire ırırıltılar gelmeye başladı. Redrick yerden bir dergi alıp sayfalarını karıştırdı. Güzel kadınlarla doluydu ama nedense o sırada midesi bulandırıyorlardı. Redrick'in gözleri odayı taradı, içecek bir şeyler arıyordu. Sonra iç cebinden bir deste çıkarıp paraları saydı. Her şey yolundaydı ama uyuyakalmamak için öbür desteyi de saydı. Tam cebine koyarken Throaty geri döndü.

"Şanlısın evlat" dedi, tekrar Redrick'in karşısına oturarak. "Devridaimin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, hiç araştırmadık."

"Araştırmanıza da gerek yok" dedi Throaty. Bir deste daha çıkardı. "İlk numunenin fiyatı bu" dedi, parayı paketten çıkararak. "Her biri için böyle iki deste alacaksın. Anladın mı evlat? Tane başına iki deste. Ama senden ve benden başkasının bilmemesi kaydıyla. Anlaştık mı?" Redrick parayı usulca cebine koyup kalktı.

"Gidiyorum" dedi. "Bir daha ne zaman, nerede?"

Throaty de kalktı.

"Seni ararız. Her Cuma saat dokuzla dokuz buçuk arasında aramamızı bekle. Phil ve Hugh'un selamı söylenip buluşma ayarlanır."

Redrick başını sallayıp kapıya yöneldi. Throaty arkasından gidip elini omuzuna oydu.

"Bir şeyi anlamanı istiyorum" diye devam etti. "Tüm bunlar çok güzel, cezbedici falan, halka da gerçekten muhteşem ama iki şeye hepsinden çok ihtiyacımız var: Fotoğraflar ve doldurulmuş kap. Fotoğraf makinemizi geri getir ama bir şeyler çekmiş olarak. Porselen kabı da getir ama boş değil, dolu. Ondan sonra bir daha Bölge'ye gitmek zorunda kalmazsın.

Redrick, Throaty'nin elini tutup omuzuna kadar salladı, kapıyı açıp çıktı. Kalın halıyla kaplı koridorda arkasına bakmadan yürürken, ensesine sabitlenmiş mavi, meleksi bakışları hissediyordu. Asansörü beklemeden sekizinci kattan yürüyerek indi.

Metropole'ün önünde bir taksi çevirdi ve şehrin öteki yakasına gitti. Şoför, Redrick'in tanımadığı, gaga burunlu, sivilceli yeni biriydi. Son birkaç yılda heyecan verici maceralar, büyük bir servet, dünya çapında şöhret veya özel bir din aramak için Harmont'a akın eden yüzlerce kişiden biriydi. Akın ettiler etmesine de; şoför, inşaat amelesi veya aç, susuz, perişan, belirsiz arzuların işkencesine maruz kalmış, ağır hayal kırıklığına uğramış ve bir kez daha üçkağıda gelseler de akıllanmayan birer haydut olup çıktılar. Yarısı bir iki ay sağda solda takıldıktan sonra, küfürler savurarak ve hayal kırıklıklarını dünyanın dört bir yanına yayarak memleketlerine döndü. Çok azı iz sürücü oluyor ve mesleğin inceliklerine vakıf olmaya fırsat

bulamadan yitip gidiyordu. Bir kısmı enstitüde işe girmeyi başarıyordu ama sadece, en azından laboratuvurda asistan olarak çalışabilecek en iyi eğitimli ve en akıllı olanlar. Geriye kalanlar her akşam barlarda vakit öldürüyor, görüş farklılığı ya da kızlar yüzünden veya sadece sarhoş oldukları için kavga ediyor, bu sayede belediye zabıtalarını, orduyu ve muhafızları kafalarından çıkarıyordu.

Sivilceli şoförün içki kokusu bir kilometre öteden duyuluyordu ve gözleri tavşan gözü gibi kıpkırmızıydı. Ama çok heyecanlıydı ve Redrick'e o sabah mezarlıktan çıkan bir cesedin mahallelerine nasıl geldiğini anlattı. "Evine geri döndü ama ev yıllardır kapalıydı, herkes taşınmıştı; şimdi yaşlı bir kadın olan dul karısı, kızı ve kızının kocası ile çocukları. Komşular adamın otuz yıl falan önce, yani Ziyaret'ten önce öldüğünü söylediler ama şimdi geri döndü. Evin etrafında dolaştı, kokladı, tırmaladı sonra da çitin dibine oturup bekledi. Bütün mahalleden insanlar toplandı. Bakıp durdular ama yaklaşmaktan korkuyorlardı tabii. Sonunda birinin aklına parlak bir fikir geldi; evinin kapısını açıp önünden çekildiler. Ne oldu dersiniz? Ayağa kalktı, içeri girdi ve kapıyı kapadı. İşe geç kalmıştım, o yüzden daha sonra ne olduğundan haberim yok ama komşuların enstitüyü arayıp onu oradan alması için birini çağırmayı planladığını biliyorum.

"Dur" dedi Redrick. "Burada ineyim."

Ceplerini karıştırdı. Hiç bozukluğu yoktu ve bütün para bozdurmak zorunda kaldı. Sonra kapının önünde durup taksinin uzaklaşmasını bekledi. Buzzard'ın yazlığı çok da kötü değildi; iki katlıydı, içinde bilardo masası bulunan camekanlı bir verandası, üstü iyi örtülmüş bir bahçesi, bir serası ve elma ağaçlarının altında beyaz bir balkonu vardı. Tümünü açık yeşile boyanmış telkari demir çit çevreliyordu. Redrick zili birkaç kez çaldı, kapı gıcırdayarak açıldı ve Redrick kenarlarına güller dikişmiş gölgelik yolda ağır ağır yürüdü. Hamster sundurmada bekliyordu. Hizmet etmek için tir tir titreyen suratsız, kara biriydi. Sabırsızca yana dönüp, destek aramak için titreyen bacağını sarkıttı, dengesini buldu ve öteki ayağını da

sürükleyerek diğerinin yanına getirdi. Sağ kolu 'geliyorum, geliyorum, bekle' der gibi Redrick'e doğru sallanıyordu.

"Hey Red!" diyen bir kadın sesi duyuldu bahçeden.

Redrick başını çevirdi ve dantel beyazı balkon çatısının yanındaki yeşilliklerin arasmda bronzlaşmış çıplak omuzlar, parlak kırmızı dudaklar ve sallanan bir el gördü. Hamster'ı başıyla selamlayıp gül dallarının arasından geçti ve yumuşak çimlerin üzerinden balkona doğru yöneldi.

Çimlere geniş, kırmızı bir hasır yayılmıştı. Dina Burbridge elinde bir kadeh, üzerinde minnacık bir mayoyla hiçbir yerini gizlemeden hasırda oturuyordu. Hasırın üzerinde parlak kapaklı bir kitap vardı ve hemen yakındaki gölgelikte, kenarından ince boyunlu bir şişe görünen buz kovası vardı.

"Merhaba Red" diyerek selam verdi Dina Burbridge, kadehini sallayıp. "İhtiyar nerede? Yine başını belaya soktuğunu söyleme."

Redrick arkasında birleştirdiği ellerinde evrak çantasını tutmuş, tepesinde dikiliyordu. Evet, Buzzard orada, Bölge'de kendisi için harika çocuklar dileyebilmişti. Sıkı, dolgun, kusursuz vücudu ipek gibiydi, gereksiz tek bir kırışıklık yoktu. Elli iki kiloluk akide şekeri gibi bir beden, içi parlayan zümrüt gibi gözler, büyük ve ıslak dudaklar, bembeyaz dişler, güneşte parlayan ve omuzlarından aşağı özensizce salınmış kuzgun siyahı saçlar. Güneş, omuzlarından göbeğine ve kalçalarına dökülüp neredeyse çıplak göğüslerinde derin gölgeler bırakarak okşuyordu onu. Başında dikilmiş, gözlerini ayırmadan kıza bakıyordu. Kız da ona bakıp anlayışla güldü ve sonra kadehini dudaklarına götürerek bir kaç yudum içti.

"İster misin?" diye sordu dudaklarını yalayarak. Redrick'in anlamasına yetecek kadar bekledikten sonra kadehi uzattı.

Redrick dönüp, gölgede bir şezlong bulana kadar bakındı. Oturup bacaklarını uzattı.

"Burbridge hastanede" dedi. "Bacaklarını kesecekler."

Dina, yüzündeki gülümsemeyi silmeden tek gözüyle baktı. Öteki gözü omuzundan dökülen gür saçlarının altındaydı. Ama gülümsemesi donmuştu; bronz yüzünde şeker gibi bir

sırıtma. Sonra buz küplerinin şıngırtısını dinleyerek kadehi salladı.

"İki bacağı da mı?"

"İkisi de. Dizin altından da olabilir, üstünden de."

Kadehi yere bırakıp saçlarını geriye doğru savurdu. Artık gülümsemiyordu.

"Çok fena" dedi. "Yani bunun senin için anlamı."

Dina Burbridge, nasıl olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatabileceği teki kişiydi. Nasıl geri döndüklerini, pirinç muştasını nasıl hazır ettiğini ve Burbridge'in, kendisi için değil, çocukları için, o ve Archie için nasıl yalvardığını ve Altın Top'u vadettiğini bile anlatabilirdi. Ama anlatmadı. Göğüs cebinden bir deste para çıkarıp, hasırın üstüne, uzun, çıplak bacaklarına fırlattı. Paralar gökkuşağı gibi havada uçuştu. Dina birkaçını alıp, daha önce hiç görmemiş gibi ama çok da ilgileniyormuş gibi dalgın dalgın inceledi.

"Bunlar son kazandıkları o zaman" dedi.

Redrick şezlongdan uzanıp buz kovasındaki şişeyi aldı. Etiketine baktı. Koyu renkli camdan sular süzülüyordu ve Redrick, pantolonuna su damlamasın diye şişeyi kendisinden uzaklaştırdı. Pahalı viski sevmezdi ama böyle bir anda saf bir viski içmek için kendisini zorlayabilirdi. Tam şişeyi ağzına götürecekken, arkasından gelen belli belirsiz itiraz seslerini duyunca durdu. Etrafa bakındı ve Hamster'ın, ayaklarını acı içinde çimlerde sürükleyerek geldiğini gördü. İki eliyle, içinde şeffaf sıvı olan bir kadeh tutuyordu. O kadar çabalıyordu ki, kıvır kıvır siyah saçlarından ter damlıyordu ve kanlanmış gözleri neredeyse yuvalarından çıkmıştı. Redrick'in kendisine baktığını görünce çaresizlik içinde kadehi uzatıp, dişsiz ağzını acizce açarak, böğürmeyle ulumayı andıran sesler çıkardı.

"Acelesi yok, acelesi yok" dedi Redrick ve şişeyi tekrar kovaya koydu.

Hamster nihayet aksaya aksaya gelip Redrick'e kadehi verdi ve romatizmalı eliyle ürkekçe omuzuna dokundu.

"Teşekkürler Dixon" dedi Redrick, ciddi bir şekilde. "Şu an tam da ihtiyacım olan şey. Yine hızır gibi yetiştin."

Hamster, hem utançla hem de sevinç içinde başını sallayıp, sağlam koluyla kendi kalçasını şiddetli şekilde tokatlarken Redrick kadehi kaldırdı, başıyla işaret etti ve bir dikişte yarısını içti. Sonra Dina'ya baktı.

"İster misin?" diye sordu kadehi kastederek.

Kız cevap vermedi. Bir banknotu almış, sürekli ikiye katlıyordu.

"Bırak şunu" dedi Redrick. "Kaybolmayacaksınız. Baban."

Kız sözünü kesti.

"Ama sen onu dışarı sürükledin" dedi. Soru sormuyordu, bir gerçeği ifade ediyordu. "Onu taşıdın, adi herif. Bölge'nin bir ucundan öbür ucuna kadar o piçi sırtında taşıdın, kızıl kafalı salak. Böyle bir fırsatı elinden kaçırdın."

Redrick kadehi unutmuş, kızı izliyordu. Ayağa kalkıp, ortalığa saçılmış paraların üzerinde yürüyerek Redrick'in önünde durdu. Sıkılmış yumruklarını pürüzsüz kalçalarına koymuş, tatlı tatlı parfüm ve ter kokan muhteşem vücuduyla görüş alanını tamamen kapatıyordu.

"Sizin gibi aptalları parmağının ucunda oynatıyor. Kemiklerinizin üzerinde yürüyecek. Bekle de gör, koltuk değnekleriyle gelip kalın kafataslarınızın üzerinde yürüyecek. Kardeşçe sevginin ve merhametin ne olduğunu gösterecek size!" Bağırıyordu. "Kesin Altın Top'u vadetmiştir sana, değil mi? Haritayı, tuzakları, değil mi? Gerizekalı seni! Öyle olduğu aptal aptan bakan suratından belli! Bekle bakalım, verir haritayı sana. Tanrı kızıl kafalı aptal Redrick Schuhart'ın ruhuna merhamet etsin."

Redrick ağır ağır kalkıp kızın suratına tokadı patlattı. Kız sesini kesti, çimenlerin üstüne yığıldı ve yüzünü ellerine gömdü.

"Aptal. Red" diye mırıldandı. "Böyle bir fırsatı kaçırmak."

Redrick kıza yukarıdan bakıp votkayı bitirdi. Kadehi bakmadan Hamster'a uzattı. Konuşulacak bir şey yoktu. Burbridge, Bölge'de büyücülük yapıp hayırlı evlatlara sahip olmuştu. Sevgi dolu ve saygılı evlatlara.

Caddeye çıkıp bir taksi çevirdi. Şoföre Borscht'a gitmesini söyledi. İşlerini bitirmesi gerekiyordu. Uyumak için can atıyor, gözlerinin önündeki her şey havada süzülüyordu. Gövdesi evrak çantasının üstüne devrilmiş vaziyette takside uyuyakaldı ve ancak şoförün sarsmasıyla uyandı.

"Geldik beyefendi"

"Neredeyiz?" diyerek etrafına bakındı. "Sana bankaya gidelim demiştim."

"Mümkün değil dostum. Borscht dedin. Burası da Borscht."

"Peki" diye söylendi Redrick. "**R**üyamda gördüm herhalde."

Parayı ödeyip indi. Ağırlaşmış bacaklarını güç bela hareket ettiriyordu. Asfalt güneşin altında kavruluyordu ve hava çok sıcaktı. Redrick ter içinde kaldığını, ağzında kötü bir tat olduğunu ve gözlerinin sulandığını fark etti. İçeri girmeden önce etrafa bakındı. Her zamanki gibi, günün bu saatinde sokak bomboştu. İş yerleri daha açılmamıştı. Borscht'un da kapalı olması lazımdı ama Ernest çoktan görev yerine geçmiş kadehleri siliyor, köşedeki masada biraları su gibi içen üçlüye pis pis bakıyordu. Diğer masaların üzerindeki sandalyeler henüz indirilmemişti. Beyaz ceketli, tanıdık olmayan bir komi yeri paspaslıyor, bir diğeri Ernest'in arkasındaki bir kasa birayla uğraşıyordu. Redrick bara girip evrak çantasını tezgaha koydu ve selam verdi. Ernest pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı.

"Bana bir bira ver" dedi Redrick ve ağzını kocaman açarak esnedi.

Ernest boş bir bira bardağını hışımla masaya koyup buzdolabından bir şişe çıkardı, açtı ve bardağa boca etti. Ağzını eliyle kapatan Redrick, Ernest'in eline baktı. Titriyordu. Şişe birkaç kez bardağın kenarına çarptı. Redrick, Ernest'in yüzüne baktı. Ağır göz kapakları yarı kapanmış, şişkin dudakları büzülmüş ve tombul yanakları sarkmıştı. Komi tam Redrick'in ayağının altını paspaslıyor, köşedeki adamlar yüksek sesle ırk tartışması yapıyordu. Sandıkları taşıyan diğer komi geri geri giderken Ernest'e arkadan öyle bir çarptı ki, Ernest yere ka-

paklanıyordu. Komi mırıldanarak özür diledi. Ernest dişlerini sıkarak konuştu:

"Getirdin mi?"

"Neyi?" Redrick omuzunun üzerinden baktı. Adamlardan biri uyuşukça kalkıp kapıya gitti. Bir sigara yakmak için kapının ağzında durdu.

"Gel konuşalım" dedi Ernest. Paspas yapan komi şimdi de Redrick'le kapı arasında kalmıştı. İri kıyım, Gutalin'e benzeyen ama iki kat daha geniş kara bir adamdı.

"Gidelim hadi" dedi Redrick ve evrak çantasını aldı. Artık uykusu kalmamıştı.

Bira kasalarını taşıyan komiyi sıkıştırarak barın arkasına geçti. Görünüşe göre kominin parmağı sıkışmıştı. Parmağının ucunu emerek Redrick'i seyrediyordu. İri yarı, kırık burunlu, karnabahar kulaklı bir adamdı. Ernest arka odaya gitti, Redrick de onu takip etti. Çünkü artık köşedeki masada oturan üç adam kapıyı tutuyor, paspas yapan komi depoya açılan perdenin yakınında duruyordu.

Arka odada Ernest yana çekilip duvarın dibindeki bir sandalyeye oturdu. Yüzü sararmış ve öfkeli Yüzbaşı Quarterblad masadan kalktı. Soldan bir yerden, miğferi gözlerine inmiş iri yarı bir BM askeri belirdi ve kocaman elleriyle çabucak üstünü aradı. Sağ cebine gelince yavaşlayıp pirinç muştayı çıkardı. Redrick'i yüzbaşının olduğu yöne doğru itti. Redrick masaya yaklaştı ve evrak çantasını Yüzbaşı Quarterblad'in önüne koydu.

"Seni kan emici" dedi Ernest'e.

Ernest kaşlarını kaldırıp tek omzunu silkti. Her şey anlaşılmıştı. Kapının ağzındaki iki komi sırıtıyordu. Başka bir kapı yoktu ve pencerenin dışında parmaklıklar vardı.

Yüzbaşı Quarterblad yüzünü tiksintiyle buruştumuş, iki eliyle birden evrak çantasını karıştırıyor, ganimeti çıkarıp masaya koyuyordu: İki küçük Boş, dokuz pil, çeşitli boyutlarda siyah damlacıklar, onaltı parça polietilen paket, mükemmel bir şekilde korunmuş iki sünger ve bir kavanoz kömürleşmiş kil.

"Ceplerinde bir şey var mı?" diye sordu Yüzbaşı Quarterblad, yumuşak bir tonda.

"Boşalt."

"Yılanlar" dedi Redrick. "Alçak herifler."

Cebinden bir deste para çıkarıp masanın üstüne fırlattı. Paralar saçıldı.

"Vay canına!" dedi yüzbaşı. "Daha var mı?"

"İğenç kurbağalar!" diye bağırdı Redrick ve ikinci desteyi yere attı. "Alın. Boğazınızda kalsın!"

"Çok ilginç" dedi yüzbaşı sakince. "Topla şimdi."

Toplarsam ne olayım" dedi Redrick, ellerini arkasında birleştirerek.

"Kölelerin toplasın. Kendin de toplayabilirsin, bana ne."

"Parayı topla iz sürücü" dedi Yüzbaşı Quarterblad, sesini yükseltmeden ve yumruğunu masaya koyup Redrick'e doğru sıkarak.

Birkaç saniye bakıştılar. Sonra Redrick alçak sesle küfürler savurarak yere eğildi ve istemeye istemeye paraları toplamaya başladı. Komiler arkasında kıs kıs gülüyor, BM askeri ise keyifle kahkahalar arıyordu.

"Bana gülme" dedi Redrick "Alırım kahkahalarını."

Elleri ve ayakları üstünde sürünerek paraları tek tek topluyor, tozlu parkenin üzerinde sessiz sedasız duran koyu renk pirinç halkaya gitgide yaklaşıyordu. Daha iyi erişmek için döndü. Aklına gelen bütün küfürleri bağıra çağıra savurmaya devam ediyordu. Doğru an gelince sustu, gerildi, halkayı tutup tüm gücüyle çekti ve açık kapak daha kapanmadan şarap mahzeninin gri, soğuk zindanına baş aşağı atladı.

Ellerinin üstüne düştü, takla attı ve sıçrayarak kalktı. Yanlarından geçtikçe düşürüp kırdığını duyduğu kasaların ve şişelerin arasındaki dar koridorlarda hiçbir şey görmeden, hafızasına ve şansına güvenerek iki büklüm koştu. Nereye bastığını görmeden, kaya kaya bir kaç adım atarak, menteşeleri paslanmış kapıyı omuzlayıp kendisini Ernest'in garajına attı. Titriyordu, nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin önünde

kanlı noktalar uçuşuyordu ve kalbi gırtlağında atıyordu ama bir saniye bile durmadı. Uzaktaki köşeye koştu ve ellerinin sıyrılmasına bakmadan duvardaki tahtaların söküldüğü yeri gizleyen çöp yığınını dağıttı. Yüzüstü yatıp sürünürken ceketinin yırtıldığını duydu. Dar avluya çıkınca çöp kutularının arkasına çömeldi, ceketini çıkardı, kravatını çıkarıp attı, üstünü başını düzeltti, pantolonunu silkeledi, doğruldu ve avluya koştu. Yandaki avluya çıkan basık, pis kokulu bir tünele girdi. Koşarken polis sirenlerinin sesini duymak için dikkat kesildi ama henüz ses yoktu. Oyun oynayan çocukları korkutarak, asılmış çamaşırları yırtarak, çürümüş çitlerdeki deliklerden sürünerek olanca gücüyle koştu. Yüzbaşı Quarterblad kordon altına almadan, mahalleden mümkün olduğunca çabuk çıkmak istiyordu. Oraları çok iyi tanıyordu. Bütün avlularda ve mahzenlerde, terk edilmiş çamaşırhanelerde ve kömürlüklerde oyun oynamıştı. Pek çok tanıdığı ve hatta arkadaşı vardı. Farklı koşullarda, mahallede bir hafta bile saklanması sorun olmazdı. Ama tutukluyken, Yüzbaşı Quarterblad'in burnunun dibinden, cezasına oniki ay daha ekleneceğini bile bile kaçmaya hiç cesaret edememişti.

Çok şanslıydı. Yedinci Cadde'de kardeşlik gruplarından birinin geçit töreni yol boyunca gürültülü bir biçimde yürümekteydi. Kendisi gibi pejmürde ve pis ikiyüz kişi. Bir kısmı geceyi çitlerdeki deliklerden sürünerek, üzerlerine çöp kutusundakileri dökerek, belki de berduşça kömürlükte sabahlamış gibi daha kötü görünüyordu. Bir kapı aralığından başını eğerek geçip kalabalığa karıştı. İnsanların ayaklarına basarak, suratına rastgele yumruklar yiyerek ve karşılık vererek caddenin karşısına geçti ve başka bir kapıdan geçti. Tam o anda devriye arabalarının mide bulandırıcı tanıdık sireni kulağına çalındı ve geçit töreni akordiyon gibi katlanıp, ezilerek durdu. Ama Redrick artık başka bir mahalledeydi ve Yüzbaşı Quarterblad'in, hangi mahallede olduğunu bilmesine imkan yoktu.

Radyo ve elektronik eşya satan mağazanın yanında kendi garajına yaklaştı ve işçilerin kamyonete televizyon yükle-

melerini beklemek zorunda kaldı. Komşu evlerin penceresiz duvarlarının dibindeki bakımsız leylak çalılarının arasına oturarak soluklanıp bir sigara yaktı. Ateşe dayanıklı sert duvara çömelerek yaslandı ve arada sırada yanağına dokunup, heyecanını yatıştırmaya çalışarak hırsla sigarasını içti. Düşündü, düşündü, düşündü. İşçilerin bulunduğu kamyonet korna çalarak gidince güldü ve arkalarından alçak sesle:

"Sağ olun çocuklar, bu aptala yardımcı oldunuz. Ve düşünmemi sağladınız" dedi. Bölge'de çalışır gibi hızlı ama acele etmeden, akıllıca ve önceden tasarlanmış biçimde hareket etmeye başladı.

Gizli geçitten garajına girdi, ses çıkarmadan eski koltuğu kaldırdı, sepetteki kağıt tomarını dikkatle çıkardı ve gömleğinin içine attı. Askıdan eski, yıpranmış bir deri ceket aldı, bir kenarda yağlı bir şapka bulup gözlerinin üstüne kadar çekti. Loş garaja kapıdaki çatlaklardan, tozla dans eden ışık huzmeleri giriyordu ve dışarıda çocuklar bağıra çağıra oyun oynuyordu. Tam çıkacakken kızının sesini duydu. Gözünü en geniş çatlağa dayayıp, Monkey'nin iki balonu sallayarak salıncakların etrafında koşturmasını seyretti. Kucaklarında örgüleriyle üç yaşlı kadın yakındaki bir bankta oturmuş, dudaklarını bükerek ona bakıyor, iğrenç fikirlerini birbirleriyle paylaşıyordu; kız kurusu kokanalar. Çocukların keyfi yerindeydi; onunla sanki kendilerinden biriymiş gibi oynuyorlardı. Verdiği bütün rüşvetlere değmişti. Çocuklara bir kaydırak, bir oyuncak ev, salıncaklar ve şu kocakarıların oturduğu bankı aldı. "Pekala" diyerek çatlaktan ayrıldı ve garajı bir kez daha süzüp geçide girdi.

Şehrin güneybatı kısmında, Miner Caddesi'nin sonundaki terk edilmiş benzin istasyonunda -Tanrı bilir şimdi kimler kullanıyor- bir telefon kulübesi vardı. Çevresindeki tüm evlerin pencerelerine tahtalar çakılmıştı ve daha ileride, bir zamanlar şehir çöplüğü olarak kullanılan uçsuz bucaksız arsa vardı. Redrick kulübenin gölgesine oturup, elini altındaki çatlağa soktu. Tozlanmış yağlı kağıda ve ona sarılmış silahın kabzasına dokundu. Mermi kutusu da oradaydı. Bileziklerin

bulunduğu torba ve içinde sahte evraklar olan cüzdan da. Zulasında bir sorun yoktu. Sonra ceketini ve çapkasını çıkarıp gömleğinin içini yokladı. Bir dakika veya biraz daha fazla oturup, elindeki porselen kabı ve içindeki yenilmez, kaçınılmaz ölümü tarttı. Sonra tikinin tekrar başladığını hissetti.

"Schuhart" diye mırıldandı, kendi sesini duymadan. "Ne yapıyorsun, seni yılan? Bok herif. Bu şeyle hepimizi öldürebilirler." Seğiren yanağını tuttu ama işe yaramadı. "Piçler" dedi, televizyonları yükleyen işçilere. "Yoluma çıktınız. Bunu o kahpe Bölge'ye atacaktım, her şey bitecekti."

Üzgün üzgün etrafına bakındı. Sıcak hava çatlak betonun üzerinde titreşiyor, tahta çakılı pencereler kasvetle Redrick'e bakıyor, arsada horozibikleri uçuşuyordu. Tek başınaydı.

"Pekala" dedi kararlılıkla. "Her koyun kendi bacağından asılır, herkese değer vermek Tanrı'ya hastır. Yeter artık."

Fikrini değiştirmemek için kabı aceleyle şapkaya tıkıştırdı ve ceketi şapkaya sardı. Sonra dizlerinin üzerine kalkıp kulübeye yüklendi. Kulübe yerinden oynadı. İri paket, biraz boşluk bırakacak şekilde kulübenin altındaki çukura sığdı, Kulübeyi özenle yerine çekti, sağlamlığını anlamak için salladı ve ellerini silkeleyerek kalktı.

"İşte bu kadar. Mesele halloldu."

Sıcak telefon kulübesine girdi, bozuk para attı ve bir numara çevirdi.

"Guta" dedi "Lütfen endişelenme. Beni yine yakaladılar." Titreyerek iç geçirdiğini duyabiliyordu. Hemen ekledi: "Ufak bir suç. Altı aydan sekiz aya kadar. Görüş izni de var, idare ederiz. Para da alacaksın, gönderecekler." Guta sessizliğini koruyordu. "Yarın sabah seni komutanlığa çağırırlar, o zaman görüşürüz. Monkey'i getir."

Arama olacak mı?" diye sordu.

"Bırak arasınlar. Ev temiz. Merak etme, kuyruğu dik tut. Biliyorsun, gözler parlak, kuyruk fırça gibi. Sen bir iz sürücünün karısısın, o yüzden şikayet etme. Yarın görüşürüz. Unutma, seni aramadım. Minik burnundan öpüyorum."

Telefonu çat diye kapatıp gözlerini yumdu, dişlerini, kulaklarını sızlatacak kadar sıkı kenetleyip birkaç saniye durdu. Sonra bir bozukluk daha atıp başka bir numara çevirdi.

"Efendim" dedi Throaty.

"Ben Schuhart. Beni iyi dinle ve sözümü kesme."

Schuhart mı? Hangi Schuhart?" diye sordu Throaty, doğal bir şekilde.

"Sözümü kesme dedim! Beni yakaladılar, kaçtım ama şimdi gidip teslim olacağım. İki buçuk-üç yıl verirler. Karım beş parasız kalacak. Ona iyi bak. Hiçbir eksiği kalmasın, anladın mı? Anladın mı dedim."

"Devam et" dedi Throaty.

"İlk buluştuğumuz yerin az uzağında bir telefon kulübesi var. Başka yok zaten, görürsün. Porselen onun altında. İster al, ister alma. Ama karıma iyi bakılmalı. Daha uzun yıllar birlikte işler çevireceğiz. Geri döndüğümde bana ihanet ettiğini görürsem. Hiç tavsiye etmem. Anladın mı?"

"Her şeyi anladım" dedi Throaty. "Sağ ol". Kısa bir duraksamanın ardından sordu: "Avukat ister misin?"

"Hayır" dedi Redrick. "Para son kuruşuna kadar karıma gönderilsin. Saygılar."

Telefonu kapattı, etrafa bakındı, ellerini pantolonunun ceplerine sokup, pencerelerine tahta çakılı boş evlerin arasından ağır ağır yürüyerek Miner Caddesi'ne gitti.

RICHARD NOONAN, 51 YAŞINDA, ULUSLARARASI DÜNYA DIŞI KÜLTÜRLER ENSTİTÜSÜ HARMONT ŞUBESİ ELEKTRONİK EKİPMAN TEDARİK ŞEFİ.

Richard H. Noonan çalışma masasına oturmuş, not defterine bir şeyler karalıyordu. Bir yandan da kel kafasını sallayarak sevimli bir şekilde gülümsüyordu ama ziyaretçisini dinlemiyordu. Bir telefon bekliyordu ve ziyaretçisi Dr. Pilman tembel tembel ona ders anlatıyordu. Ya da ders anlattığını zannediyordu. Ya da kendisini, ona ders anlattığına inandırmaya çalışıyordu.

"Hepsini aklımızda tutacağız" dedi Noonan nihayet, beşli bir grubun daha üstünü çizip not defterini kapatırken. "Gerçekten şok edici."

Valentine'in narin eli sigarasındaki külü muntazam bir biçimde kül tablasına silkti.

"Peki tam olarak neyi aklınızda tutacaksınız?" diye sordu kibarca.

"Söylediğin her şeyi" diye cevap verdi Noonan keyifle, koltuğuna yaslanarak. "Son kelimesine kadar."

"Peki ne söyledim ben?"

"Önemli değil" dedi Noonan. "Her ne söylediysen aklımızda tutacağız."

Valentine (Dr. Valentine Pilman, Nobel Ödülü sahibi) onun karşısındaki derin bir koltukla oturuyordu. Ufak tefek, narin, temiz giyimli bir adamdı. Süet ceketinde tek bir leke, pantolonunda tek bir kırışık yoktu. Bembeyaz bir gömlek, düz renkli sade bir kravat, pırıl pırıl ayakkabılar. İnce, solgun dudaklarında alaycı bir tebessüm ve gözlerinde kocaman siyah bir gözlük. İnce ve geniş alnı dik kesimli asker traşıyla çevriliydi.

"Bence hiçbir iş yapmadığın halde deve yüküyle maaş alıyorsun" dedi. "Üstelik, bence, aynı zamanda da sabotajcısın Dick."

"Şşşşt!" diye fısıldadı Noonan. "Tanrı aşkına o kadar bağırma."

"Aslında" diye devam etti Valentine, "Uzun zamandır seni izliyorum. Bence hiç çalışmıyorsun."

"Orada dur biraz" dedi Noonan ve pembe parmağını ona doğru salladı. "Ne demek hiç çalışmıyorum? Gönderilmeyen bir tane dahi yedek parça siparişi var mı?"

"Bilmem" dedi Valentine, külünü tekrar silkerek. "İyi malzeme de alıyoruz, kötü malzeme de. Daha çok iyi malzemeler alıyoruz ama bunun seninle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Ben olmasaydım" diye karşılık verdi Noonan, "İyi malzemeyi kırk yılda bir görürdünüz. Hem ayrıca siz bilim adamları iyi malzemeleri sürekli kırıp, değiştirilmesini istiyorsunuz. Peki kim yerine getirecek bunu? Mesela."

Telefon çaldı ve Noonan atılıp ahizeyi kaptı.

"Bay Noonan!" diye seslendi sekreter, "Yine Bay Lemchen arıyor."

"Bağla."

Valentine kalktı, iki parmağını alnına götürerek vedalaşma hareketi yapıp çıktı. Ufak tefek, dik, düzgün vücutluydu.

"Bay Noonan mı?" diye sordu telefondaki tanıdık ve ağır ağır konuşan ses.

"Dinliyorum."

"Size iş yerinden ulaşmak kolay değil Bay Noonan."

"Yeni bir sevkiyat geldi de."

"Evet, biliyorum zaten. Bay Noonan, burada fazla kalmayacağım. Yüz yüze görüşmemiz gereken birkaç mesele var. Mitsubishi Denshi'yle yapılan en son anlaşmaları kastediyorum. Hukuki yönünü."

"Hizmetinizdeyim."

"O halde itirazınız yoksa yarım saat sonra ofisimizde olun. Uygun mudur?"

"Tabii ki. Yarım saat sonra."

Richard Noonan telefonu kapattı, ayağa kalktı ve etli ellerini ovuşturarak odasında dolandı. Hatta bir şarkı bile söylemeye başladı ama sesi detone olunca yarıda bırakıp keyif içinde

kendi haline güldü. Şapkasını aldı, yağmurluğunu koluna takıp resepsiyon salonuna gitti.

Hayatım" dedi sekreterine, "Birkaç müşteriyle görüşmeye gidiyorum. Sen burada kalıp kaleyi koru; öyle derler ya. Dönünce sana bir hediye getireceğim."

Sekreter gülücükler saçtı. Noonan ona bir öpücük gönderip enstitünün koridorlarına doğru seğirtti. Birkaç kere durdurmaya çalıştılar ama şakalar yaparak, yokluğunda kaleyi korumalarını, soğukkanlılıklarını kaybetmemelerini söyleyerek sohbet etmek isteyenleri savuşturdu ve sonunda kimseye yakalanmadan, açılmamış geçiş evrakını görevli çavuşun suratına sallayarak sağ salim dışarı çıktı.

Şehrin üstünü ağır bulutlar kaplamıştı. Hava bunaltıcıydı ve ilk kararsız yağmur damlaları, küçük, siyah yıldızlar gibi kaldırımlara düşmeye başlamıştı. Paltosunu omuzuna ve başına örten Noonan, uzun araba sırasının yanından koşar adım geçerek Peugeot'una ulaştı, arabaya daldı ve paltosunu arka koltuğa attı. Ceketinin cebinden şöyle-böyle denilen yuvarlak, siyah çubuğu çıkardı, çakmak yuvasına sokup başparmağıyla sonuna kadar itti. Sağa sola kımıldanarak direksiyon başında daha rahat bir posizyona geçti ve gaz pedalına bastı. Peugeot sessizce caddenin ortasına gelip, Önbölge alanından çıkışa doğru son sürat yol aldı.

Aniden, bardaktan boşanır gibi yağmur yağmaya başladı. Yol kayganlaştı. Araba virajları savrula savrula dönüyordu. Noonan silecekleri açtı ve yavaşladı. Demek, diye düşündü, raporları almışlar. Şimdi beni övecekler. İyi, canıma minnet. Övülmek hoşuma gider. Hele hele Bay Lemchen tarafından. Kendisine rağmen. Garip, değil mi? Övülmek neden hoşumuza gider? Daha fazla para kazandırmaz. Şöhret mi? Nasıl bir şöhret geçer ki elimize? "Ünlü biridir: Artık onu üç kişi tanıyor." Bayliss dahil, hadi dört kişi diyelim. İnsanoğlu ne komik bir yaratık. Sırf övülmüş olmak için övülmek hoşumuza gidiyor. Çocuklar dondurmayı sever ya, o hesap. Üstelik çok da aptalca. Kendi gözümde nasıl daha iyi biri olabilirim ki? Hey gidi şişko Richard H. Noonan. Ha, bu arada, şu "H" ne anla-

ma geliyor acaba? Hakkında ne biliyorsun? Soracak kimse de yok. Bay Lemchen'e soramam. Tamam, hatırladım! Herbert! Richard Herbert Noonan. Tanrım, nasıl da yağıyor.

Central'a döndü ve şehrin birkaç yılda ne kadar büyüdüğünü düşündü. Devasa gökdelenler. Şuraya bir tane daha dikiyorlar. Adı ne olacaktı? Ha, Luna Kompleksi; dünyanın en iyi caz ve varyete gösterisi falan filan. Her şey şerefli askerlerimiz ve cesur turistlerimiz, özellikle de yaşlı olanlar, bir de bilimin asil şövalyeleri için. Ama banliyöler boşalıyor.

Evet, bu işin nasıl sona ereceğini öğrenmek isterim. On yıl önce bildiğime emindim. Aşılmaz polis hatları. Otuz kilometre genişliğinde askerden arındırılmış bölge. Bilim adamları ve askerler, başka hiç kimse yok. Dünyanın suratında açılan korkunç yara kapatılmış. Ayrıca bir tek ben böyle düşünmüyorum. Atılan bütün nutuklar, çıkarılan bütün kanunlar. Ama şimdi evrensel ölçekteki çelik gibi kararlar eriyip titrek bir macun haline geldi. 'Ne onaylayabiliyorsunuz, ne de karşı çıkabiliyorsunuz'. Bence her şey iz sücürülerin şöyle-böyleleri Bölge'den çıkarmasıyla başladı. Küçük piller. Evet, evet. Bence o zaman oldu. Özellikle pillerin ürediği keşfedilince. Yara, artık yara olarak görülmez oldu. Daha çok bir hazine, cehennemin aldatmacası, Pandora'nın kutusu veya şeytan gibi görülmeye başlandı. Pillerin nasıl kullanılacağını öğrendiler. Yirmi yıl boyunca sızlana sızlana milyarlar harcadılar ama hırsızlıklarını organize hale getirmeyi hâlâ başarabilmiş değiller. Herkesin kendi işi var, bilim adamları da mühim ve ciddi bir ifadeyle kaşlarını kaldırır: Ne onaylayabiliyorsunuz, ne de karşı çıkabiliyorsunuz. Böyle bir nesneye 18 derecelik açıdan X ışını verilse, 22 derecelik açıdan termal elektronlar yayar. Canı cehenneme! Sonunun ne olacağını görecek kadar yaşayamayacağım zaten.

Araba, Buzzard Burbridge'in şehirdeki evinin önünden geçiyordu. Sağanak yağmur yüzünden evin bütün ışıkları yanıyordu. Güzeller güzeli Dina'nın iki katta bulunan odalarında dans eden çiftleri görebiliyordu. Ya çok erken başlamışlardı ya da dün gece hızlarını alamamışlardı. Şehirdeki yeni eğlence

şekli buydu: Günlerce süren partiler. Dayanıklı çocuklar yetiştiriyoruz; sağlam ve arzularını yerine getirmek konusunda kararlı.

Noonan arabayı, üzerinde 'Korsh, Korsh ve Simah Avukatlık Büroları' yazan sevimsiz binanın önünde durdurdu. Şöyle böyleyi çıkarıp cebine koydu. Yağmurluğunu giyip şapkasını aldı ve girişe doğru koştu. Pür dikkat gazete okuyan kapıcıyı koşarak geçti, tüyleri yolunmuş halıyla kaplı merdivenleri çıktı. İkinci katın, tanımaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtiği bir şey kokan karanlık koridorunda ayakkabılarının takırtısı duyuluyordu ve koridorun sonundaki kapıyı ardına kadar açarak içeri girdi. Masada sekreterin yerine, tanımadığı esmer bir delikanlı oturuyordu. Kolluk takmıştı. Masanın üzerine daktilo yerine koyulmuş elektronik bir cihazı açmış, onunla uğraşıyordu. Richard Noonan paltosuyla şapkasını astı, kafasında kalan saçları iki eliyle düzeltti ve soran gözlerle delikanlıya baktı. Delikanlı başıyla selam verdi. Noonan ofisin kapısını açtı.

Bay Lemchen kalın perdeli pencerenin önündeki büyük deri koltuktan ağır ağır kalktı. Kemikli general yüzü ya hoş geldin anlamında gülümsediğinden ya da havadan duyduğu memnuniyetsizlikten, belki de kendisini hapşırmamak için zorladığından buruşmuştu.

"Geldiniz demek. Buyurun, rahatınıza bakın."

Noonan oturabileceği bir yer bulmak için etrafa bakındı ama masanın arkasına sıkıştırılmış sert, dimdik sandalyeden başka bir şey göremedi. Masanın kenarına ilişti. Neşesi nedense yok oluyordu. Nedenini kendisi de anlamadı. Birden, bugün övgülere boğulmayacağını fark etti. Tersine. Bir filozof gibi 'gazap günü' diye düşündü ve kendisini en kötü olasılığa hazırladı.

"Buyurun, sigara için" dedi Bay Lemchen, tekrar koltuğuna otururken.

"Yok, sağ olun. Sigara içmiyorum."

Bay Lemchen en kötü kuşkuları doğrulanmışçasına başını salladı, parmak uçlarını yüzünün önünde kule yapar gibi birleştirdi ve bir süre dikkatle parmaklarını inceledi.

"Mitsubishi Denshi Şirketi'nin yasal meselelerini konuşmayacağız herhalde" dedi sonunda.

Şaka yapmıştı. Richard Noonan gülümsedi.

"Nasıl isterseniz."

Masanın kenarında anormal derecede rahatsızdı ve ayakları yere değmiyordu.

"Üzülerek söylüyorum Richard, raporun üst makamlarda son derece olumlu bir etki yarattı."

"Hımm" diye mırıldandı Noonan. İşte başlıyor diye düşündü.

"Hatta sana nişan verilmesini bile önereceklerdi" diye devam etti Bay Lemchen. "Lakin onlara beklemelerini söyledim. Ve haklı çıktım." On parmağının oluşturduğu şekli incelemeyi bırakıp Noonan'a baktı. "Neden bu kadar ihtiyatlı davrandığımı sormayacak mısın?"

"Muhtemelen bazı haklı nedenleriniz vardı" dedi Noonan duygusuz bir tonda.

"Evet, vardı. Raporun hangi sonuçlara varıyor Richard? Metropol çetesi dağıldı. Senin çabaların sayesinde. Yeşil Çiçek çetesi suç üstü yakalandı. Muhteşem bir başarı. Yine senin sayende. Quasimodo, Avare Müzisyenler ve adlarını hatırlamadığım diğer tüm çeteler dağıldı. Çünkü ifşa olmuşlardı ve her an yakalanabilirlerdi. Tüm bunlar gerçekten oldu, başka kaynaklar da hepsini doğruladı. Savaş alanı temizlendi. Zafer senin Richard. Düşman dağılarak, ağır kayıplar vererek geri çekildi. Doğru şekilde izah ettim mi?"

"Zaten" dedi Noonan dikkatlice, "son üç aydır Bölge'den Harmont'a malzeme akışı durdu. En azından elimdeki bilgilere göre."

"Düşman geri çekildi, öyle değil mi?"

"Eh, madem mecazda ısrar ediyorsunuz, evet."

"Hayır! Mesele şu ki, düşman asla geri çekilmez. Kesin olarak biliyorum. Zafer raporu yazmada acele ederek olgun biri olmadığını gösterdin Richard. Seni hemen ödüllendirmelerini bu yüzden engelledim."

Senin de ödüllerinin de canı cehenneme diye düşündü Noonan, ayağını sallayıp asık suratla ayakkabısının parlak ucuna bakarak. Ödüllerini çatı katındaki örümcek ağlarının arasma koy. Bana da senin süslü püslü lafların lazımdı. Sen öğretmesen de ben kimlerle uğraştığımı biliyorum zaten. Bana düşmandan bahsetme. Ne zaman, nerede ve nasıl yanıldığımı, o puştların neyi çalmayı başardığını, nerede ve nasıl gedik bulduklarını eğip bükmeden söyle. Ama saçmalamadan. Ben toy biri değilim, yaşım elliyi geçmiş. Burada senin beş para etmez nişanların ve emirlerin hatırına oturmuyorum.

"Altın top hakkında neler duydun?" diye sordu Bay Lemchen birden.

Noonan huzursuz bir halde, Tanrım, Altın Top'un tüm bunlarla ne ilgisi var diye düşündü. Senin de, dolaylı tavırlarının da canı cehheneme.

"Altın Top bir efsanedir" dedi donuk bir sesle. "Bölge'de bulunan ve insanların dileklerini yerine getiren altından top şeklinde efsanevi bir nesnedir."

"Her dileği mi?"

"Efsanenin en kabul gören şekline göre her dileği. Ama farklı şekillerde de anlatılıyor."

"Pekala. Ölüm lambalarından bahsedildiğini duydun mu hiç?"

"Sekiz yıl önce Dörtgöz lakaplı, Stefan Norman adlı bir iz sürücü, anlaşılabileceği kadarıyla, Bölge'den bir cihaz getirmiş. Dünyalı organizmalar için ölümcül ışınlar saçan bir sistemmiş. Bu Dörtgöz denen adam, cihazı enstitüye satmayı teklif etti. Fiyatta anlaşamadılar. Dörtgöz tekrar Bölge'ye girdi ve bir daha geri dönmedi. Cihazın şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Enstitüdekiler cihaz için hâlâ saçlarını başlarını yoluyor. Metropole'den Hugh, siz de tanırsınız, bir çeke yazılabilecek en yüksek miktarı önermişti."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Bay Lemchen.

"Hepsi bu." Noonan küstah bir tavırla odada göz gezdiriyordu. Oda sıkıcıydı, bakılacak hiçbir şey yoktu.

"Tamam. Peki ıstakoz gözleri hakkında neler duydun?"

"Ne gözleri?"

"Istakoz gözleri. Istakoz. Biliyo musun? Kıskaçları olur hani." Lemchen parmaklarıyla kıskaç gibi hareketler yaptı.

"Onları hiç duymadım" dedi Noonan, somurtarak.

"Peki ya çıngırakla peçeteler?"

Noonan masadan inip, ellerini ceplerinde Lemchen'in karşısında durdu.

"Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya siz?"

"Maalesef ben de. Ne ıstakoz gözleri ne de çıngıraklı peçeteler hakkında bir şey biliyorum. Ama yine de var bunlar."

"Benim Bölge'mde mi?" diy sordu Noonan.

"Otur, otur" dedi Bay Lemchen elini sallayarak. "Sohbetimiz daha yeni başlıyor. Otur."

Noonan masanın arkasına geçip dimdik, sert sandalyeye oturdu.

Amacı ne bu adamın? diye düşündü telaşlı bir halde. Bahsettiği bu yeni şeyler de neyin nesi? Büyük ihtimalle başka Bölgeler'de buldular, bu adam da beni aptal yerine koymaya çalışıyor, hıyarağası. İhtiyar iblis, beni hiç sevmedi. Yazdığım hicvi unutamıyor.

"Küçük sınavımıza devam edelim" dedi Lemchen, perdenin bir ucunu kenara çekip pencereden dışarı bakarak. "Sağanak yağış. Severim." Perdeyi bıraktı, koltuğuna oturdu ve tavana bakarak sordu: "İhtiyar Burbridge ne alemde?"

"Burbridge mi? Buzzard Burbridge gözetim altında. Sakat, hali vakti yerinde. Bölge'yle bir bağı yok. Dört tane barı bir de dans okulu var ve garnizondaki subaylarla turistler için piknik düzenliyor. Kızı Dina uçarı bir hayat sürüyor. Oğlu Arthur hukuk fakültesinden yeni mezun oldu."

Bay Lemchen tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Peki Maltalı Creon neler yapıyor?"

"Çalışmaya devam eden birkaç iz sürücüden biri. Quasimodo çetesine katılmıştı, şimdi benim üzerimden enstitüye ganimet satıyor. Onu sıkboğaz etmiyorum; er ya da geç biri enseleyecek. Son zamanlarda çok içiyor, korkarım fazla dayanamayacak."

"Burbridge'le görüşüyor mu?"

"Dina'ya kur yapıyor ama başaramıyor."

"Çok iyi" dedi Bay Lemchen. "Red Schuhart hakkında neler duydun?"

"Geçen ay hapisten çıktı. Maddi sıkıntısı yok. Göç etmeye çalıştı ama." Noonan sustu. "Ailevi sorunları var. Bölge'ye vakit ayıramıyor."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Çok değilmiş" dedi Bay Lemchen. "Lucky Carter ne durumda?"

"Yıllardır iz sürücülük yapmıyor. İkinci el araba satıyor ve arabaları şöyle-böylelerle çalışacak hale getiren bir atölyesi var. Dört çocuklu, karısı geçen yıl öldü. Bir kayınvalidesi var."

Lemchen başını salladı.

"Eskilerden kimleri unuttum?" diye sordu içten bir tonda.

"Kaktüs olarak tanınan Jonathan Miles'ı unuttunuz. Hastanede, kanserle boğuşuyor. Bir de Gutalin'i unuttunuz."

"Evet, evet, Gutalin'den ne haber?"

"Hâlâ aynı. Üç kişilik bir çetesi var. Bazen günde dört kere Bölge'ye gidip rastladıkları her şeyi kırıp döküyorlar. Eski örgütü Savaşan Melekler dağıldı.

"Neden?"

"Hatırlarsınız, eskiden ganimet satın alırlardı, Gutalin de onları Bölge'ye götürürdü. Şeytanın malı şeytana. Artık satın alacak bir şey yok, ayrıca enstitünün yeni müdürü polisleri üzerine saldı."

"Anlıyorum" dedi Bay Lemchen. "Gençlerden ne haber?"

"Gençler gelip gidiyor. Beşi altısı biraz deneyimli ama son zamanlarda ganimet alıp satacak kimse olmadığı için ortadan

kayboldular. Yavaş yavaş eğitiyorum onları. Galiba benim Bölge'mde iz sürücülük neredeyse yok oldu şef. Eskiler emekli oldu, gençler neyi nasıl yapacaklarını bilmiyor, mesleğin saygınlığı da gittikçe geriliyor. Teknoloji ipleri ele geçiriyor. Artık robot iz sürücüler var."

"Evet, evet, duydum bunu. Ama makineler çok fazla enerji tüketiyor. Yanılıyor muyum yoksa?"

"Sadece zaman meselesi. Yakında buna değecek."

"Ne kadar yakında?"

"Beş-altı yıl."

Bay Lemchen yine başını salladı.

"Bu arada, düşmanın otomatik iz sürücüler kullanmaya başladığını muhtemelen bilmiyorsundur."

Benim Bölge'mde mi?" diye sordu Noonan, savunmaya geçerek.

"Seninkinde de. Rexopolis'i üs tutmuşlar, malzemeyi helikopterle dağların üzerinden Yılan Kanyonu'na, Kara Göl'e ve Kaya Dağı'nın eteklerine aktarıyorlar."

"Ama Bölge'nin dış sınırı bu" dedi Noonan kuşkuyla. "Orası bomboştur. Ne bulacaklar ki?"

"Az, çok az şey. Ama buluyorlar. Neyse, bilgin olsun diye söylüyorum, bu seni ilgilendirmez. Şimdi özetleyelim. Harmont'ta neredeyse hiç profesyonel iz sürücü kalmadı. Kalanların da artık Bölge'yle ilişkisi yok. Genç olanlar ortadan kayboldu ve ehlileştirme işleminden geçiyor. Düşman dağıldı, parçalandı ve şimdi bir yerlerde saklanmış yaralarını tedavi ediyor. Ganimet yok, olduğu zaman da satacak kimse yok. Harmont Bölgesi'nden yasa dışı yollarla malzeme çıkarmak üç ay önce sona erdi. Doğru mu?"

Noonan sessizliğini koruyordu. Şimdi, diye düşündü. Şimdi yapacak sürprizini. Ama nerede açık vermişti? Çok büyük bir açık vermiş olmalıydı hem de. Peki, yap bakalım yaşlı pislik! Uzatma.

"Cevabını duyamıyorum" dedi Bay Lemchen, elini buruşuk, kıllı kulağına götürerek.

"Pekala şef" dedi Noonan ciddi bir tavırla. "Yeter. Beni haşlayıp kızarttınız, masaya servis de yapın artık."

Bay Lemchen belli belirsiz öksürdü.

"Kendi adına söyleyebileceğin hiçbir şey yok" dedi beklemedik bir sertlikle. "Burada otoritenin karşısında durmuş kulaklarını oynatıyorsun, ben evvelki gün ne haldeydim dersin?" Kendi sözünü keserek ayağa kalktı ve kasaya doğru yürüdü. "Kısacası son iki ayda, elimizdeki bilgilere göre, düşman çeşitli Bölge'lerden altınbinden fazla mal aldı." Kasanın önünde durdu, boyalı yüzeyine eliyle hafifçe vurdu ve sertçe Noona'a doğru döndü. "Kendini ilüzyonlarla rahatlatma!" diye bağırdı. "Burbridge'in parmak izleri! Maltalı'nın parmak izleri! Bahsetme zahmetine bile girmediğin Burun Ben Halevy'nin parmak izleri! Hindu Heresh'in ve Pygmy Zmyg'nin parmak izleri.! Gençlerini böyle eğitiyorsun işte! Bilezikler! İğneler! Beyaz fırıldaklar! En önemlisi de şu ıstakoz gözleri, cadaloz çıngırakları, çıngıraklı peçeteler, falanlar filanlar! Hepsinin canı cehenneme!" Yine kendi sözünü kesip koltuğuna geri döndü, parmaklarını kule yapar gibi birleştirdi ve kibarca sordu: "Tüm bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun Richard?"

Noonan mendiliyle ensesini sildi.

"Hiçbir şey düşünmüyorum" diye cevapladı, samimiyetle. "Bağışlayın beni şef, ben biraz... izin verin nefesimi toparlayayım. Burbridge! Burbridge'in artık Bölge'yle hiçbir ilişkiyi yok! Attığı her adımdan haberdarım! Göl kenarında piknikler ve içki partileri düzenliyor. Çuvalla para kazanıyor, paraya ihtiyacı yok. Affedersiniz, saçmaladığımın farkındayım ama sizi temin ederim ki, hastaneden çıktığından beri gözümü Burbridge'den ayırmadım."

"Seni daha fazla tutmayacağım" dedi Bay Lemchen. "Bir hafta süre veriyorum sana. Bölge'deki malların Burbridge'in ve diğerlerinin eline nasıl geçtiğine dair fikirlerle gel. Güle güle."

Noonan kalktı, kendisine yan dönmüş olan Lemchen'i başıyla selamladı ve terli ensesini silmeye devam ederek resepsiyon salonuna gitti. Esmer delikanlı bir yandan sigara içiyor,

bir yandan da dağıttığı elektronik cihazın içine düşünceli düşünceli bakıyordu. Bakışlarını Noona'a çevirdi; bakışları boştu ve kendi içine doğru bakar gibi görünüyordu.

Richard Noonan şapkasını başına geçirdi, yağmurluğunu kaptı ve dışarı çıktı. Başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Düşünceleri karışmış ve tutarsızdı. Burun Ben Halevy ile! Kendisine bile lakap bulmuştu! Ne zaman! Küçük bir serseriydi sadece; sümüklü küçük bir serseri. Hayır, başka şeyler dönüyordu! Bacaksız bok herif seni. Buzzard, bu sefer kabağı benim başıma patlattın. Beni gafil avladın. Nasıl olabildi bu? Aynı Singapur'da olduğu gibi, önce masaya yüzüstü uzandın, sonra duvara çarptın.

Arabaya bindi ve her şeyi unutarak bir süre gösterge panosunda kontak anahtarını aradı. Şapkasından kucağına yağmur suyu damlıyordu. Şapkayı çıkarıp, bakmadan arka koltuğa fırlattı. Arabanın ön camından sel gibi yağmur suyu akıyordu ve Richard Noonan sıradaki adımının ne olması gerektiğini bu yüzden anlamadığını sanıyordu. Kafasına bir yumruk attı. Kendini daha iyi hissetti. Anahtar olmadığını ve şöyle-böyle cebinde durduğu için de olmayacağını derhal hatırladı. Bitmeyen pil. Aptal, onu cebinden çıkarıp çakmak yuvasına takman gerek. Sonra en azından, yaşlı piçin muhtemelen bir penceresinden seni seyrettiği bu binadan uzaklarda bir yere gidebilirsin.

Noonan'ın eli şöyle-böyleye uzanırken dondu. Artık kimden başlayacağını biliyorum. Ondan başlayacağım, hem de öyle bir başlayacağım ki. Benim ondan başlayacağım gibi kimse kimseyle başlamamıştır. Ve bunu büyük bir zevkle yapacağım. Silecekleri açtı ve önünü neredeyse hiç görmeden ama yavaş yavaş sakinleşerek bulvara doğru sürdü. Pekala. Singapur'daki gibi olsun. Ne de olsa Singapur'da işler iyi sonuçlanmıştı. Falanca vakit suratım masaya çarpmışsa ne olmuş? Daha kötü de olabilirdi. Başka bir yerimi de çarpabilirdim; masaya çarpmak yerine yüzüme çivi de batabilirdi. Tamam, yola devam edelim. Nerede benim küçük şirketim? Hiçbir şey göremiyorum. Aha, şurada. Mesai saati değildi ama Beş Da-

kika, Metropole gibi ışıl ışıldı. Noonan, sudan çıkmış köpek gibi silkinip tütün, parfüm ve bayat şampanya kokan aydınlık odaya girdi. Henüz üniformasını giymemiş olan İhtiyar Benny tezgaha oturmuş, çatalını yumruğunun içine almış bir şeyler yiyordu. Madam da iri memelerini tezgahtaki boş bardaklarm arasına yaymış onun yemek yemesini izliyordu. Oda dün akşamdan temizlenmemişti. Noonan içeri girince Madam geniş, ağır makyajlı yüzünü ona doğru çevirdi. Başta sinirli bir ifade olan yüzüne derhal profesyonel bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba!" dedi derinden gelen sesiyle. "Bay Noonan gelmiş. Kızları mı özlediniz?"

Benny yemeye devam etti. Duvar gibi sağırdı.

"Merhabalar hanımefendi! Karşımda gerçek bir kadın dururken ne işim olur kızlarla?"

Benny nihayet Noonan'ı fark etti. Mavi ve mor lekelerle kaplı korkunç yüzünde sıcak bir tebessüm belirdi.

"Merhaba patron! Yağmur mu getirdi seni?"

Noonan gülümseyerek karşılık verdi ve elini salladı. Benny ile konuşmayı sevmezdi, sürekli bağırması gerekiyordu.

"Müdürüm nerede ahali?" diye sordu.

"Odasında" diye cevap verdi Madam. "Yarın vergileri ödemesi gerekiyor."

"Ah şu vergiler! Pekala. Madam, lütfen en sevdiğim içkiden yapın. Hemen döneceğim."

Kalın sentetik halıda sessizce yürüyerek koridorda ilerledi. Her birinin yanındaki duvarda bir çiçek resmi bulunan küçük odaların perdeli kapılarını geçip sessiz bir çıkınaza döndü ve deri kaplı kapıyı çalmadan açtı.

Mosul Kitty masasında oturmuş, ayna karşısmda burnundaki acı veren bir sivilceyi inceliyordu. Yarın vergi ödemesi gerektiği hiç umurunda değildi. Masanın üstü, cıvalı merhem ve içinde berrak bir sıvı bulunan bardak dışında bomboştu. Mosul Kitty kanlı gözlerini kaldırıp Noonan'a baktı ve aynayı düşürerek yerinden sıçradı. Noonan hiçbir şey söylemeden karşısındaki koltuğa oturup, Tanrı'nın belası yağmur ve ro-

matizma hakkında bir şeyler mırıldanmasını sessizce izledi. Sonra konuştu:

"Kapıyı kilitlesene dostum?"

Mosul, düztaban ayaklarını yere vura vura kapıya koştu, anahtarı çevirdi ve masaya geri döndü. Gür saçlı kafası Noonan'dan oldukça yukarıdaydı ve sadık gözleri ağzının içine bakıyordu. Noonan yarı açık gözlerle onu izlemeye devam etti. Nedense, Mosul Kitty'nin asıl adının Raphael olduğunu hatırladı. Mosul, kollarını gömlek gibi kaplamış kalın kıllar arasından çıkan morumsu, çıplak ve iri kemikli yumruklarıyla ünlüydü. Büyük Moğol krallarının geleneksel adı olduğunu inandığı için kendisine Kitty diyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu kibarca.

"Mükemmel gidiyor patron" diye yanıtladı Raphael anında.

"Karakoldaki sorunları hallettin mi?"

"150 papele patladı. Herkes memnun."

"Senin cebinden çıkar. Senin hatandı dostum. Halledilmesi gerekirdi."

Mosul yüzüne acıklı bir ifade takınıp, boyun eğercesine ellerini iki yana açtı.

"Koridordaki parkeler değiştirilmeli" dedi Noonan.

"Değiştirilecek."

Noonan hiçbir şey söylemeden dudaklarını büzüştürdü.

"Ganimet var mı?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Biraz" diye yanıtladı Mosul da, alçak sesle.

Görelim."

Mosul koşar adım kasaya doğru gitti, bir paket çıkardı ve masaya koyup Noonan'ın önünde açtı. Noonan bir parmağını siyah damlacık yığınına soktu, bir bilezik aldı ve her tarafını inceleyip geri bıraktı.

"Hepsi bu mu?"

"Fazla getirmiyorlar" dedi Mosul suçlu suçlu.

"Fazla getirmiyorlar" diye tekrarladı Noonan.

Dikkatle nişan alıp, bütün gücünü toplayarak ayakkabısının burnuyla Mosul'un kaval kemiğine tekme attı. Mosul inleyerek eğildi ve acıyan yeri tuttu ama hemen doğrulup esas duruşa geçti. Noonan fırlayıp Mosul'un yakasına yapıştı ve gözlerini devirerek, küfürler fısıldayarak tekme tokat girişti. Mosul inleyerek, ah vah ederek, korkmuş bir at gibi başını geriye atarak, koltuğa devrilene kadar geri geri gitti.

"İki taraflı çalışmak ha? Kahpenin dölü seni!" Noonan, Mosul'un korkmuş gözlerine bakarak tıslıyordu. "Buzzard Burbridge ganimet içinde yüzüyor ama sen bana kağıda sarılmış boncuklar mı veriyorsun?" Burnundaki yaraya vurmayı amaçlayarak suratma tokatı yapıştırdı. "Seni hapse tıktıracağım. Kuru ekmek yiyerek bok içinde yaşayacaksın. Doğduğun gibi lanet edeceksin!" Acıyan burnuna bir kez daha vurdu. "Burbridge ganimeti nereden alıyor? Neden ona getiriyorlar da sana getirmiyorlar? Kim getiriyor? Neden ben hiçbir şey bilmiyorum? Kim adına çalışıyorsun pis domuz! Konuş!"

Mosul ses çıkarmadan ağızını açıp kapadı. Noonan onu bırakıp tekrar sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya uzattı.

"Eee?" dedi.

Mosul burnundan akan kanı çekerek konuştu: "Açıkçası patron, sorun nedir? Buzzard'da hangi ganimet olacak? Hiçbir şeyi yok. Kimsede ganimet yok."

"Ne, tartışacak mısın benimle?" diye sordu Noonan kibarca, ayaklarını masadan indirirken.

"Hayır, hayır patron, doğru söylüyorum" dedi Mosul telaşla. "Seninle tartışmak ha? Rüyamda bile tartışmam seninle."

"Senden kurtulacağım" diye tehdit etti Noonan. "Nasıl çalışılacağını bilmiyorsun. Sana ne diye ihtiyacım olacak ki, adı batasıca herif? Senin gibilerin ciğeri beş para etmez. Gerçekten iş yapacak gerçek adamlar lazım bana."

"Dur biraz patron" dedi Mosul, ağzı burnu kan içinde. "Neden durduk yere saldırıyorsun bana? Meseleyi çözelim hele." Yavaşça burnuna dokundu. "Burbridge'de çok fazla ganimet olduğunu mu söylüyorsun? Bilmiyorum, birileri sana yalan söylemiş. Artık hiç kimsede ganimet yok. Zaten Bölge'ye şim-

di sadece serseriler gidiyor. Oradan çıkanlar da sadece onlar. Yok patron, biri sana yalan söylemiş."

Noonan çaktırmadan onu seyrediyordu. Mosul gerçekten hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyordu. Zaten kimse yalan söylemesi için para vermez. Buzzard Burbridge'den eli sıkıdır.

"Şu piknikler kârlı oluyor mu?"

Pinikler mi? Sanmam. Çok kazandırmaz. Ama şehirde zaten kârlı iş kalmadı."

"Piknikler nerede yapılıyor?"

"Nerede mi? Bilirsin işte, farklı yerlerde. Beyaz Dağ'da, Kaplıca'da, Gökkuşağı Gölü'nde."

"Müşteriler kim?"

"Müşteriler mi?" Mosul burnunu çekti, göz kırptı ve kendinden emin bir tavırla konuştu:

"Bu işe girmeyi planlıyorsan patron, hiç tavsiye etmem. Buzzard'ın karşısında fazla iş yapamazsın."

"Neden?"

"Buzzard'ın müşterileri mavi miğferlilerdir, bir" Mosul parmaklarıyla tek tek sayıyordu. "Karargahtaki subaylardır, iki. Metropole'deki, Beyaz Zambak'taki ve Plaza'daki turistlerdir, üç. Ayrıca çok da iyi reklam yapıyor. Yerel halk bile ona gidiyor. Açıkçası patron, bu işe bulaşmaya değmez. Kızlar için bize fazla para ödemiyor, biliyorsun."

"Yerel halk da mı ona gidiyor?"

"Çoğunlukla gençler."

"Peki bu pikniklerde neler oluyor?"

"Ne mi oluyor? Oraya otobüsle gidiyoruz, tamam mı? Oraya gittiğimizde her şey hazırlanmış oluyor; masalar, çadırlar, müzik. Herkes keyfine bakıyor. Subaylar genelde kızlarla takılıyor. Turistler Bölge'ye bakmaya gidiyor. Piknik Kaplıca'da olursa bir taş atımlık mesafede, Sülfür Geçidi'nin öbür yanında. Buzzard oraya bir sürü at kemiği fırlatmış, onlar da dürbünle izliyor."

"Peki yerel halk?"

"Yerel halk mı? Tabii yerliler bunu ilginç bulmuyor. Onlar kendilerini başka türlü eğlendiriyor."

"Ya Burbridge?"

"Burbridge mi? Burbridge herkes gibi."

"Peki ya sen?"

"Ben mi? Ben de herkes gibiyim. Kızların başına bir iş gelip gelmediğine bakıyorum. Bir de, eh, herkes gibi işte."

"Tüm bunlar ne kadar sürüyor peki?"

"Duruma göre. Bazen üç gün, bazen bütün hafta.

"Peki bu eğlence kaça mal oluyor?" diye sordu Noonan, tamamen başka bir şey düşünerek. Mosul bir cevap verdi ama Noonan onu duymadı.

Gereken de bu, diye düşündü Noonan. Birkaç gün, birkaç gece. Bu şartlar altında, ne kadar uğraşırsan uğraş, gözün sürekli Burbridge'in üzerinde olamaz. Ama yine de anlamıyordu. Burbridge'in bacakları yoktu ve arada geçit vardı. Hayır, işin içinde başka bir şey vardı.

"Yerel halktan kimler sürekli müşteri?"

"Yerel halktan mı? Söyledim ya, çoğunlukla gençler. Halevy, Rajba, Tavuk Tsapfa, şu Zmyg denen herif. Maltalı da sık sık gider. Sevimli, küçük bir grup. Pazar okulu adını takmışlar buna. Pazar okuluna gidelim mi, diyorlar. Yaşlı kadınlara yanaşıp epey para kazanıyorlar. Avrupa'dan gelmiş kokonalara."

"Pazar okulu" diye tekrarladı Noonan.

Aklına garip bir fikir geldi. Okul. Ayağa kalktı.

"Pekala" dedi. "Pikniklerin canı cehenneme. Bize göre değil. Ama şunu netleştirelim: Buzzard'da ganimet var ve bu bizim işimiz dostum. Bul onu Mosul, bul. Yoksa seni köpeklere atarım. Nereden alıyor, kim veriyor? Bulursan, bizden onun verdiğinin yüzde yirmi fazlasını alırsın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron." Mosul da ayağa kalkmış, esas duruşa geçmişti. Kan revan olmuş yüzünde sadakat ifadesi vardı.

"Hadi bakalım! Beynini kullan, hayvan herif!" diye bağırıp çıktı Noonan.

Bara dönünce hızlıca aperatifini içti, Madam'la ahlaki çöküntü hakkında sohbet etti, operasyonu genişletmeyi planladığını çıtlattı ve vurgulamak için sesini alçaltarak Benny'yi ne yapmak gerektiğine dair fikrini sordu. İhtiyar adam yaşlanıyordu, sağırdı, tepki verme süresi yerlerde sürünüyordu ve kendini eskisi gibi idare edemiyordu. Saat altı olmuştu, karnı da açtı. Aklma aniden gelen ve pek çok şeyi açıklayan bir düşünce beynini oyuyordu. Aslında bir sürü şey açıklığa kavuşmuştu ve bu iş hakkında kendisini rahatsız eden ve korkutan esrarlı atmosfer dağılmıştı. Geriye sadece, bu ihtimali daha önce düşünmediği için kendisi hakkında uğradığı hayal kırıklığı kalmıştı. Ama en önemli şey, kafasında dolaşan ve ona rahat huzur vermeyen düşünceydi.

Madam'la vedalaştı, Benny'nin elini sıktı ve doğruca Borscht'ta gitti. Bütün sorun, yılların geçip gittiğini fark etmememiz, diye düşündü Noonan. Yılların canı cehenneme, her şeyin değiştiğini fark etmiyoruz. Her şeyin değiştiğini biliyoruz. Her şeyin değiştiği çocuklukta öğretildi bize. Çoğu zaman her şeyin değiştiğini kendi gözlerimizle görüyoruz ama yine de değişimin gerçekleştiği anı anlamaktan tamamen aciziz ya da değişimi başka yerde arıyoruz. Artık sibernetiğin yarattığı yeni iz sürücüler var. Eski iz sürücü, katır inadıyla Bölge'de yüzüstü santim santim sürünerek küpünü dolduran pis, asık suratlı biriydi. Yeni iz sürücü ise ağzında sigara, elinde lezzetli bir birayla, Bölge'den birkaç kilometre uzakta, bütün yaptığı bazı ekranları izlemek olan, ipek kravatlı züppe bir mühendis. Maaşlı bir centilmen. Çok mantıklı bir manzara. O kadar mantıklı ki, insanın aklma başka bir seçenek gelmiyor. Ama başka ihtimaller de var; özellikle Pazar okulu.

Ve aniden, nereden geldiği belli olmayan bir ümitsizlik dalgasına yakalandı. Hiçbir şey fayda etmiyordu. Anlamsızdı. Tanrım, diye düşündü, hiçbir şey yapamayacağız! Bu afeti durduracak gücümüz olmayacak, diye düşündü korku içinde. İşimizi iyi yapmadığımızdan değil. Bizden daha zeki ve daha akıllı oldukları için de değil. Sadece dünya bu halde olduğu için. Ve bu dünyadaki insanlar bu halde olduğu için. Ziyaret

gerçekleşmemiş olsaydı, başka bir şey olurdu. Domuz her zaman çamur bulur.

Borscht pırıl pırıldı ve leziz kokular yayıyordu. Borscht da değişmişti. Dans yok, eğlence yok. Gutalin artık oraya gitmiyordu, orası canını sıkıyordu. Redrick Schuhart muhtemelen içeri burnunu uzatıp, yüzünü buruşturup çıkmıştı. Ernest hâlâ kodesteydi ve sonunda burayı karısı işletmek zorunda kalmıştı. Sürekli müşteriler edinmişti; üst rütbeli subaylar da dahil bütün enstitü öğle yemeğini burada yiyordu. Köşe masalar rahattı, yiyecekler lezzetliydi, fiyatlar makuldu ve bira köpüklüydü. Noonan köşe masaların birinde Valentine Pilman'ı gördü. Ödüllü bilim adamı kahve içiyor, iki katladığı bir dergiyi okuyordu. Noonan ona yaklaştı.

"Katılabilir miyim?"

Valentine koyu renk gözlüklü gözlerini ona doğru çevirdi.

"Ah" dedi "Lütfen buyur."

"Bir saniye, önce ellerimi yıkayayım." Mosul'un burnu geldi aklına.

Burada iyi tanınırdı. Valentine'in masasına döndüğünde dumanı tüten bir sosis tabağıyla bir bardak bira –ne çok soğuk ne çok sıcak, tam sevdiği gibi- onu bekliyordu. Valentine dergiyi bırakıp bir yudum kahve içti.

"Dinle Valentine" dedi Noonal, eti keserken. "Bu iş nasıl sona erecek, ne diyorsun?"

"Hangi iş?"

"Ziyaret. Bölgeler, iz sürücüler, askeri sanayi tesisleri, hepsi. Nasıl sona erebilir?" Valentine kapkara gözlüğüyle uzun süre ona baktı.

"Kim için? Daha kesin konuş."

"Gezegenin bize ait bölümü diyelim."

"Şanslı olup olmadığımıza bağlı. Ziyaret'in, gezegenin bize ait bölümüne büyük ölçüde bir yan etkisi olmadığını artık biliyoruz. Tabii bu durum, kestanelerin hepsini ateşten alalım derken, yaşamı sadece bizim için değil, gezegenin tümü için imkansız hale getirecek şeyleri de alma ihtimalini saf dışı bı-

rakmaz. Bu şanssızlık olur. Ama kabul etmelisin ki, insanoğlunun tepesinde her zaman böyle bir tehdit sallanmaktadır." Kıkırdadı. "Görüyorsun, genellikle insanoğlu hakkında konuşma alışkanlığımı uzun zamandır kaybetmiş durumdayım. İnsanlık çok sabit bir sistemdir, değiştirilmez."

"Öyle mi düşünüyorsun? Belki haklısındır, kim bilir?"

"Dürüst ol Richard" dedi Valentine, bariz bir keyifle. "Ziyaret senin hayatında neyi değiştirdi? Sen bir iş adamısın. Artık evrende insandan başka en az bir akıllı yaratık daha olduğunu biliyorsun. Ne olmuş?"

"Ne diyebilirim ki?" diye mırıldandı Noonan. Sohbeti başlattığına pişman olmuştu. Konuşacak bir şey yoktu.

"Benim için ne mi değişti? Birkaç yıldır tedirginlik, güvensizlik hissediyorum. Tamam. Geldiler ve hemen gittiler. Peki yine gelip kalmaya karar verirlerse ne olacak? Bir iş adamı olarak bu soruları ciddiye almak zorundayım: Kim bunlar, nasıl yaşarlar, neye ihtiyaçları var? En temel seviyede ürünümü nasıl değiştireceğimi düşünmek zorundayım. Hazır olmak zorundayım. Ya onların sisteminde tamamen fazlalıksam?" Canlandı. "Ya hepimiz fazlalıksak? Dinle Valentine, hazır konuşuyorken, bu soruların herhangi bir cevabı var mı? Kim bunlar, ne istediler, geri dönecekler mi?"

"Cevaplar var" dedi Valentine, gülümseyerek. "Hem de sürüyle, seç beğen al."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, kendime hiçbir zaman bu konuyu düşünme lüksüne sahip olma izni vermedim. Bana göre Ziyaret, öncelikle bilişsel sürecin birkaç adımını geçmemizi sağlayan eşsiz bir olaydır. Teknolojinin geleceğine yolculuk etmek gibi. Kendisini Isaac Newton'ın laboratuvarında bulan kuantum üreteci gibi.

"Newton hiçbir şey anlamazdı."

"Yanılıyorsun. Newton çok zeki biriydi."

"Sahi mi? Boşver şimdi Newton'ı. Ziyaret hakkında ne düşünüyorsun? Gayriciddi bir cevap verebilirsin."

"Tamam, söyleyeceğim. Ama sorduğun sorunun ksenoloji alanına girdiği konusunda seni uyarmalıyım Richard. Ksenoloji: Bilim kurgu ile yapısal mantığın doğal olmayan karışımı. İnsan psikolojisinin, dünya dışı zeki varlıklara da uygulanabileceği gibi yanlış bir öncüle dayanmaktadır."

"Neden yanlış ki?" diye sordu Noonan.

"Çünkü insan psikolojisini hayvanlarda, hem de dünyalı hayvanlarda kullanmaya çalışan biyologlar çoktan yandı."

"Affedersin ama bu apayrı bir konu. Biz akıllı varlıkların psikolojileri hakkında konuşuyoruz."

"Evet. Bir de aklın ne olduğunu bilseydik her şey daha iyi olacaktı."

"Bilmiyor muyuz?" diye sordu Noonan, şaşırarak.

"İster inan ister inanma, bilmiyoruz. Genellikle önemsiz bir tanım kullanılır: Akıl, insan faaliyetinin, insanı hayvandan ayıran parçasıdır. Bilirsin işte, her şeyi anlayan ama konuşamayan bir köpekle sahibini ayırt etme çabası. Aslında bu önemsiz tanım, yukarıda bahsedilen insan faaliyetlerinin keskin gözlemlerine dayalı daha yaratıcı tanımların doğmasına vesile olur. Örneğin: Akıl, canlı bir yaratığın akıl dışı veya doğal olmayan eylemler gerçekleştirme becerisidir."

"Evet, bu bizler, ben ve benim gibiler için geçerli."

"Maalesef. Peki şu varsayımsal tanıma ne dersin; akıl henüz tamamen biçimlenmemiş, karmaşık bir içgüdü türüdür. Bu, içgüdüsel davranışın her zaman kasıtlı ve doğal olduğu anlamına gelir. Bir milyon yıl sonra içgüdülerimiz olgunlaşmış olacak ve muhtemelen akılla bütünleşmiş hataları yapmayı bırakacağız. Ondan sonra evrende bir şey değişecek olursa, hepimizin soyu tükenecek, çünkü hata yapmayı, yani izin verilmiş alternatiflerden oluşan katı bir programın şart koştuğu çeşitli yaklaşımları denemeyi unutmuş olacağız."

"Her şeyi önemsiz gibi gösteriyorsun."

"Pekala, başka bir tanıma ne dersin? Yüce ve onurlu bir tanım. Akıl, çevrenin güçlerini, o çevreyi yok etmeden kullanma becerisidir."

Noonan suratını ekşitip başını salladı.

"Hayır, bu bizim için geçerli değil. Şuna ne dersin? 'İnsanoğlu, hayvanların aksine, tanımlanamaz bir bilgi ihtiyacı olan yaratıktır.' Bir yerde okumuştum bunu."

"Ben de" dedi Valentine. "Ama burada bütün mesele ortalama insan; 'biz' ve 'biz değil' derken aklma gelen insan. Bu insan, bilgi ihtiyacının üstesinden çok kolay gelebiliyor. Ben bu ihtiyacın var olduğuna bile inanmıyorum. Anlamaya ihtiyaç var ama bunun için bilgiye ihtiyaç yok. Mesela Tanrı hipotezi, her şeyi anlamak ama hiçbir şeyi bilmemek için eşsiz bir fırsat sunar. İnsanoğluna son derece basitleştirilmiş bir dünya sistemi ver ve her olguyu bu sisteme dayanarak mazur göster. Böyle bir yaklaşım hiçbir bilgi gerektirmez. Ezberlenmiş birkaç formül, sözde sezgi ve sözde sağduyu yeter."

"Dur biraz" dedi Noonan. Birasını bitirdi ve bardağı gürültüyle masaya bıraktı. "Konuyu saptırma. Konuştuğumuz konuya dönelim. İnsan dünya dışı bir yaratıkla karşılaşıyor. Birbirlerinin akıllı yaratıklar olduğunu nasıl anlarlar?"

"En ufak bir fikrim bile yok" dedi Valentine, büyük bir keyifle.

"Bu konuda okuduğum her şey kısır döngüyle sonuçlanıyor. İletişim kurma becerileri varsa akıllılardır. Veya tam tersi; akıllılarsa iletişim kurma becerileri vardır. Genel olarak da, şayet dünya dışı bir yaratıkta insan psikolojisine sahip olma onuru varsa, o halde akıllıdır. Böyle işte."

"Hadi buyurun. Ben de her şeyi düzgünce küçük odacıklara kaldırdığınızı sanıyordum."

"Monkey de her şeyi küçük odacıklara kaldırabilir" diye yanıtladı Valentine.

"Hayır, dur bir dakika" Noonan nedense kandırıldığını hissetmişti. "Böyle basit şeyleri bilmiyorsan... Neyse, aklın canı cehenneme. Anlaşılan bataklıktan farksız. Tamam. Peki Ziyaret? Ziyaret hakkında ne düşünüyorsun?"

"Memnuniyetle anlatayım. Bir piknik düşün."

Noonan titredi.

"Ne dedin?"

"Piknik. Bir orman canlandır kafanda, bir köy yolu, bir çayır. Bir araba köy yolundan çayıra gidiyor, ellerinde şişeler, yemek sepetleri, transistörlü radyolar ve kameralarla bir grup genç arabadan iniyor. Ateş yakıyorlar, çadırlar kuruyorlar, müzik açıyorlar. Sabah olunca da gidiyorlar. Gece boyu olan biteni korkuyla izleyen hayvanlar, kuşlar ve böcekler saklandıkları yerlerden çıkıyor. Ne görürler? Otlara dökülmüş benzini ve yağ. Etrafa saçılmış eski bujiler ve filtreler. Çaputlar, patlak ampuller ve geride bırakılmış bir İngiliz anahtarı. Yağdan kirlenmiş gölet. Ve tabii ki işe yaramayan ıvır zıvır; elma çekirdekleri, şeker kağıtları, kamp ateşinden kalan kömürleşmiş odunlar, teneke kutular, şişeler, birinin mendili, birinin çakısı, yırtılmış gazeteler, bozuk paralar, başka bir çayırdan toplanan solmuş çiçekler."

"Anlıyorum. Yol kenarında bir piknik."

"Aynen öyle. Kozmostaki yollardan birinin kenarında yapılan piknik. Sen de geri dönüp dönmeyeceklerini soruyorsun."

"Dur bir sigara içeyim. Tanrı'nın belası sahte bilim. Ben her şeyi farklı düşünmüştüm nedense."

"Hakkındır."

"Yani bu, varlığımızın farkına bile varmadıkları anlamına mı geliyor?"

"Neden öyle bir anlama gelsin ki?"

"Ne bileyim, bize hiç mi dikkat etmediler?"

"Senin yerinde olsam keyfim kaçmazdı."

Noonan dumanı içine çekti, öksürdü ve sigarayı attı.

"Umurumda değil" dedi inatçı bir tavırla. "Olamaz. Lanet olsun sizin gibi bilim adamlarına. İnsanı aşağılama huyunuz nereden geliyor? Neden hep insanoğluğunu küçümsemeye çalışıyorsunuz?"

"Dur biraz" dedi Valentine. "Dinle: "'İnsanı büyük yapanın ne olduğunu soruyorsun bana'" diye bir alıntı yaptı. "'Doğayı yeniden yaratması mı? Kozmik güçleri kullanması mı? Kısacık bir sürede gezegeni fethedip evrene bir pencere açması mı? Hayır! Tüm bunlara rağmen varlığını sürdürmesi ve gelecekte de sürdürmeyi istemesidir.'"

Sessizlik hakim olmuştu. Noonan düşünüyordu.

"Moralini bozma" dedi Valentine nazikçe. "Piknik benim teorim. Hatta teori bile değil, yalnızca bir tasvir. Ciddi ksenologlar insanın gururunu okşayan çok daha somut yorumlar üzerinde çalışıyor. Mesela, Ziyaret henüz gerçekleşmedi, sonra gerçekleşecek. Çok akıllı bir kültür, kendi medeniyetlerinin eserlerini taşıyan kutuları dünyaya fırlattı. O eserleri incelememizi, büyük bir teknolojik atılım yapmamızı ve temas kurmaya hazır olduğumuzu gösteren bir sinyal göndermemizi bekliyorlar. Bunu nasıl buldun?"

"Çok daha iyi" dedi Noonan. "Bilim adamları arasında da düzgün insanlar olduğunu görüyorum."

"Bir tane daha söyleyeyim. Ziyaret gerçekleşti ama henüz sona ermedi. Konuşurken bile onlarla temas halindeyiz ama bunun farkında değiliz. Ziyaretçiler Bölge'lerde yaşıyor ve bizi dikkatle gözlemleyip, eşzamanlı olarak 'geleceğin acımasız mucizelerine' hazırlıyorlar."

"Şimdi anlayabiliyorum! En azından fabrikanın yıkıntılarındaki gizemli olayları açıklıyor. Bu arada, senin piknik bunu açıklamıyor."

"Neden açıklamasın ki? Kızlardan biri en sevdiği kurmalı oyuncak ayısını çayırda unutmak olabilir."

"Boşversene. Ne ayıymış yahu. Altındaki yer sarsılıyor. Öte yandan, belki de gerçekten birinin oyuncak ayısıdır. Bir biraya ne dersin? Rosalie! Ksenologlara iki bira! Seninle sohbet etmek gerçekten çok hoş" dedi Valentine'e. "Kafatasımın içine epsom tuzu dökülmüş gibi, bütün beynimi temizliyor. Çalışıyorsun, çalışıyorsun ve nedenini, daha sonra ne olacağını ve vahşi gönlünü nasıl sakinleştireceğini unutuyorsun."

Biralar geldi. Noonan, Valentine'in bardağı tiksintiyle incelemesini bira köpüğünün üstünden izlerken bir yudum aldı.

"Bira sevmez misin?"

Pek içki içmem" dedi Valentine, tereddüt ederek.

"Sahi mi?"

"Canı cehenneme" dedi Valentine, bira bardağını kendisinden uzaklaştırarak.

"Bira yerine konyak söylesene bana."

"Rosalie!" diye bağırdı Noonan, nihayet neşesi yerine gelerek.

Konyak geldi. Noonan konuştu:

"Ama cidden böyle devam etmemelisin. Senin piknikten söz etmiyorum, o kadarı fazla olur, ama bu yorumu temas kurmanın başlangıcı olarak kabul etsek bile hoşuma gitmedi. Bilezikleri ve Boş'ları anlıyorum. Ama neden cadı jölesi? Sivrisinek uyuzu noktaları ve o iğrenç tüyler?"

"Affedersin" dedi Valentine, bir dilim limon alarak. "Kullandığın terminolojiyi pek anlamıyorum. Ne uyuzu?"

Noonan güldü.

"Halk arasında böyle deniyor. İz sürücü argosu. Meslek terimi. Sivrisinek uyuzu noktaları, yüksek yer çekimi alanlarıdır."

"Ah, yerçekimi yoğunlaştırıcısı. Güdümlü yer çekimi. Hakkında iki saat konuşabileceğimiz bir konu bu. Ama sen hiçbir şey anlamazsın."

"Neden anlamayayım? Ben bir mühendisim, biliyorsun."

"Çünkü ben de anlamıyorum. Bir denklemler sistemim var ama yorumlama imkanına sahip değilim. Cadı jölesi dediğin şey kolodial gaz mı?"

"Aynen. Currigan laboratuvarındaki felaketi duydun mu?"

"Duydum bir şeyler."

"O salaklar içinde jöle bulunan porselen kabı son derece iyi yalıtılmış özel bir odaya koymuş. Daha doğrusu odanın yalıtılmış olduğunu sanıyorlarmış. Manipülatörle kabı açtıklarında, jöle kalburdan geçen su gibi metalden ve plastikten geçip dışarı çıkmış. Dokunduğu her şey de jöleye dönmüş. Otuzbeş kişi öldü, yüzden fazla kişi sakat kaldı ve bina tamamen mahvoldu. Oraya gitmiş miydin hiç? Muhteşem donanımlara sahip bir yer! Ama şimdi jöle bodruma ve alt katlara sızmış durumda. Temas kurmak için harika bir başlangıç."

Valentine suratını ekşitti.

"Evet, hepsini biliyorum. Ama kabul etmelisin ki Richard, ziyaretçilerin bununla hiçbir ilgisi yok. Askeri sanayi tesislerimizin varlığını nereden bilebilirlerdi ki?"

"Bilmeleri gerekirdi" diye ısrar etti Noonan.

"Buna verecekleri cevap, askeri sanayi tesislerinin uzun zaman önce ortadan kalkmış olması gerektiğidir."

"Orası kesin. O kadar güçlülerse, bu meseleyi halletmeleri gerekirdi."

"İnsan ırkının iç işlerine karışmaları gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

"Hmm" dedi Noonan. "Çok ileri gidiyoruz galiba. Burada bırakalım. Onun yerine tartışmamızın başına dönelim. Tüm bunlar nasıl sona erecek? Kendine bak mesela. Sen bir bilim adamısın. Bölge'den temel bir şey çıkacağını bekliyor musun? Bilimi, teknolojiyi, yaşam tarzımızı değiştirecek bir şey?"

Valentine omuzlarını silkti.

"Yanlış taşın altına bakıyorsun Richard. Boş hayallere dalmak hoşuma gitmez. Ciddi bir şey söz konusu olduğunda sağlıklı, dikkatli bir şüpheciliğe yönelmeyi tercih ederim. Şu ana kadar elimize geçenleri baz alırsak bir dizi olasılık ortaya çıktı ama bu olasılıklar hakkında net bir şey söyleyemem."

"Tamam, başka bir yaklaşım deneyelim o halde. Şu ana kadar sence elimize neler geçti?"

"Şaşırtıcı bulacaksın; çok az şey. Pek çok mucizeyi gün yüzüne çıkardık. Bir kaç olayda bu mucizeleri kendi ihtiyaçlarımız için kullanmayı bile öğrendik. Bir maymun kırmızı düğmeye basarak muz, beyaz düğmeye basarak portakal alır. Ama düğmeler olmadan muzun ve portakalın nasıl alınacağını bilemez. Meyvelerle düğme arasında nasıl bir ilişki olduğunu da anlamaz. Şöyle-böyleyi ele alalım mesela. Onları kullanmayı öğrendik. Hangi koşullarda, hücre bölünmesine benzer bir süreçle çoğaldıklarını bile öğrendik. Ama hâlâ bir tek şöyle-böyle bile imal edemiyoruz. Nasıl çalıştıklarını bilmiyoruz ve elimizdeki delillere bakarsak uzun süre de bilemeyeceğiz."

"Ben şöyle açıklardım; nasıl kullanıldığını öğrendiğimiz bazı nesneler var. Onları kullanıyoruz ama kesinlikle ziyaret-

çilerin kullandığı şekilde değil. Çoğu zaman mikroskopla çivi çaktığımıza eminim. Ama hiç değilse bazı şeyleri kullanıyoruz; şöyle-böyleler, yaşam sürecini harekete geçiren bilezikler. Ve tıp alanında devrim yaratan çeşitli türlerde yarı biyolojik kütleler. Yeni sakinleştiriciler, yeni mineralli gübreler elde ettik, tarımda devrim yarattık. Sana bunları niye sayıyorsam? Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Bilezik taktığını görüyorum. Bu nesne grubuna 'faydalı' diyelim. İnsanlığın bundan bir ölçüye kadar faydalandığı söylenebilir ama Öklitçi dünyamızda her sopanın iki ucu olduğu asla unutulmamalıdır."

"İstenmeyen uygulamalar mı?"

"Kesinlikle. Şöyle-böylelerin savunma sanayiinde kullanımı mesela. Ama bahsettiğim şey bu değil. Bütün faydalı nesnelerin hareketleri az çok incelendi ve az çok açıklandı. Teknolojimiz bizi engelliyor. Elli yıl kadar sonra bunları kendimiz imal etmeyi öğreneceğiz ve o zaman emeklerimizin karşılığını alabileceğiz. Öteki nesne grubu daha karmaşık. Çünkü onlar için bir uygulama alanı keşfedemedik ve nitelikleri, mevcut kavramlarımızın çerçevesi içinde kesinlikle anlaşılabilir değil. Örneğin manyetik tuzaklar. Onların manyetik tuzaklar olduğunu biliyoruz, Panov bunu akıllıca kanıtladı. Ama böylesi güçlü bir manyetik alanın kaynağını ve süper istikrarlılığına yol açan şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Onlarla ilgili hiçbir şeyi anlamıyoruz. Uzayın daha önce hiç kuşkulanmadığımız özellikleri hakkında fantastik teoriler ileri sürüyoruz sadece. Veya K-23. Ne diyorsunuz ona? Mücevher yapmak için kullanılan sevimli siyah boncuklar?"

"Siyah damlacık."

"Aynen, siyah damlacık. Güzel bir isim. Onların özelliklerini biliyorsun. O boncuklardan birinin içine bir ışık demeti gönderirsen, ışığın geçişi gecikir ve bu gecikme boncuğun ağırlığına, boyutuna ve birkaç baka parametreye bağlıdır. Ve çıkan ışığın birimi, giren ışıktan her zaman azdır. Nedir bu? Nedendir? Siyah damlacıkların, bizim uzayımızdan farklı özelliklere sahip devasa uzay alanları olduğunu ve bizim uzayımızın etkisiyle büküldüklerini iddia eden çılgın bir teori var." Valenti-

ne derin bir iç çekti. "Kısacası, bu gruptaki nesneler, bugünkü insan yaşantısında hiçbir uygulama alanına sahip değil. Yine de salt bilimsel açıdan büyük bir öneme sahipler. Hâlâ ortaya atamadığımız sorulara, gök yüzünden düşmüş cevaplar teşkil ediyorlar. Sir İsaac, lazerin ne olduğunu anlamazdı belki ama en azından böyle bir şeyin mümkün olduğunu tahmin ederdi. Bu da onun bilimsel perspektifini büyük ölçüde etkilerdi. Ayrıntıya girmeyeceğim ama manyetik tuzaklar, K-23 ve beyaz halka gibi nesnelerin varlığı, geliştirdiğimiz son teorilerin çoğunu geçersiz kıldı ve yepyeni fikirler meydana çıkardı. Ve bir de üçüncü grup var."

"Evet" dedi Noonan. "Cadı jölesi ve diğer ilgi çekici şeyler."

"Hayır, hayır. Onlar birinci ya da ikinci kategoride yer alıyor. Ben, haklarında hiçbir şey bilmediğimiz veya kulaktan dolma bilgi sahibi olduğumuz nesnelerden söz ediyorum. İz sürücülerin burnumuzun dibinden çalıp ve kim bilir kime sattığı veya sakladığı şeyler. Sözünü etmedikleri şeyler. Efsane veya yarı efsane haline gelmiş şeyler. Dilek makinesi, Avare Dick ve neşeli hayaletler."

"Dur bir dakika! Nedir onlar? Dilek makinesini biliyorum ama."

Valentine güldü.

"Görüyorsun ya, bizim de meslek terimlerimiz var. Avare Dick, eski fabrikada hasara yol açan varsayımsal bir kurmalı oyuncak ayı. Neşeli hayaletler ise, Bölge'nin bazı kesimlerinde meydana gelen tehlikeli bir türbülans tipidir."

"İlk kez duyuyorum."

"Anlıyorsun ya Richard, Bölge'yi yirmi yıldır inceliyoruz ama içindekilerin binde birini bile bilmiyoruz. Bölge'nin insanları üzerindeki etkisi hakkında konuşmak istersen...bu arada, sanırım bir kategori daha eklememiz gerekiyor. Nesneleri değil, etkileri kapsayan dördüncü bir grup. Bu grup utanç verici bir şekilde ihmal edildi, hatta bana kalırsa araştırılacak çok fazla bulgu var. Biliyor musun Richard, bu bulguları düşününce bazen tüylerim diken diken oluyor."

"Zombiler" dedi Noonan.

"Ne? Ah, hayır. O sadece kafa karıştırıcı. Nasıl desem. En azından düşünülebilir bir şey. Aniden, hiçbir neden yokken, fizik dışı, biyoloji dışı olguların meydana gelmesini kastediyorum."

"Ha, göçmenleri kastediyorsun."

"Aynen öyle. İstatistik, rastgele olaylarla uğraştığı halde çok kesin bir bilimdir. Ayrıca anlamlı ve güzel bir bilimdir."

Valentine çakırkeyif olmuş görünüyordu. Sesi yükselmiş, yanakları kızarmış, kaşları koyu renk gözlüğünün üstüne kalkmış, alnını çamaşır tahtası gibi kırıştırmıştı.

"İçki içmeyenleri çok severim" dedi Noonan.

"Konuyu değiştirme!" dedi Valentine. "Dinle, bak ne anlatayım. Çok tuhaf." Bardağını kaldırdı, tek yudumda yarısını içti ve devam etti. "Ziyaret anında zavallı Harmont'lulara ne olduğunu bilmiyoruz. Ama şimdi içlerinden biri göç etmeye karar veriyor. Sokakta gördüğün sıradan bir adam. Bir berber. Berberin oğlu veya torunu. Detroit'e taşınıyor diyelim. Bir berber dükkanı açıyor ve cehennemin kapıları açılıyor. Müşterilerinin yüzde doksanında fazlası bir yıl içinde ölüyor. Trafik kazasında, camdan düşerek, haydutlar veya soyguncular tarafından bıçaklanarak, sığ suda boğularak falan filan. Detroit'i ve kenar mahallerini birkaç doğal afet vuruyor. Bölgede bin sekiz yüz bilmem kaçtan beri görülmemiş tayfunlar, hortumlar birden ortaya çıkıyor. Bu tür olaylar. Ve Bölge'den göç edenlerin yerleştiği her şehirde, her bölgede böyle dehşet verici olaylar gerçekleşiyor. Felaketlerin sayısı, şehre taşınan göçmenlerin sayısıyla doğru orantılı. Bu tepkimeye yalnızca Ziyaret'i yaşamış göçmenlerin neden olduğunu da unutma. Ziyaret'ten sonra doğanların felaket ve kaza istatistikleri üzerinde hiçbir etkisi yok. Sen on yıldır burada yaşıyorsun ama Ziyaret'ten sonra taşındığın için Vatikan'a bile yerleşsen sorun olmaz. Bu nasıl açıklanabilir? Neyi reddetmeliyiz? İstatistikleri mi? Yoksa sağduyuyu mu?" Valentine bardağı kaptı ve içkisini bir yudumda bitirdi.

Richard Noonan kafasını kaşıdı.

"Hmm, evet. Elbette, bütün bunları daha önce duymuştum ama ben, eee, her şeyin, kibarca söylemek gerekirse, abartıldığını varsayıyordum. Son derece gelişmiş bilimimizin bakış açısından."

"Veya, örneğin, Bölge'nin mutajen etkisi" diye araya girdi Valentine. Gözlüğünü çıkarıp, siyah renkli miyop gözlerini Noona'a dikti. "Bölge'de yeterince zaman geçiren herkes, hem fenotip hem de genotip değişikliğe uğrar. İz sürücülerin ne biçim çocukları olduğunu da, iz sürücülerin başına ne geldiğini de biliyorsun. Neden? Mutasyon faktörü nerede? Bölge'de radyasyon yok. Bölge'deki hava ve toprak kendine has kimyasal yapıya sahip olduğu halde hiç mutasyon tehlikesi arz etmiyor. Bu şartlar altında ne yapmam lazım? Büyüye mi inanayım? Nazara mı?"

"Aynı duyguları paylaşıyoruz. Ama işin gerçeği, beni senin istatistiklerinden ziyade dirilen cesetler alt üst etti. Özellikle istatistikleri hiç görmediğim için. Ama zombileri gördüm; kokularını duydum."

Valentine elini kaldırarak sözünü kesti.

"Hay senin zombilerine. Kendinden utanmalısın Richard. Okumuş adamsın bir de. Öncelikle, onlar ceset değil. İsketler ve cansız mankenler üzerinde yeniden oluşturulmuş mulajlar . Ve seni temin ederim ki, temel prensipler açısından senin mulajların hiç bitmeyen pillerden daha şaşırtıcı değil. Şöyle-böyleler termodinamiğin birinci yasasını ihlal ediyor, mulajlar ise ikinci yasasını, hepsi bu. Hepimiz ama öyle ama böyle mağara adamlarıyız. Hayaletten daha korkunç bir şey düşünemiyoruz. Ama nedensellik yasasının ihlali, hayaletlerin ayaklanmasından çok daha korkutucudur. Rubenstein'ın bütün canavarlarından da; Wallenstein mıydı yoksa?"

"Frankenstein."

"Doğru ya, Frankenstein. Bayan Shelley. Şairin karısı. Ya da kızı." Birdenbire güldü. "Bizim mulajların acayip bir özelliği var; otonom yaşam becerisi. Mesela, vücutlarının bir bölümünü kesersen, kesilen parça yaşamaya devam eder. Ayrı olarak. Onu besleyecek fizyolojik çözeltiler olmadan. Geçenlerde

böyle bir tanesini enstitüye getirdiler. Boyd'lu bir laboratuvar asistanı bahsetti."

Valentine kahkahalarla gülüyordu.

"Eve gitme vakti gelmedi mi Valentine?" diye sordu Noonan, saatine bakarak. "Hâlâ bazı önemli işlerim var."

"Gidelim."

Valentine gözlüğünü takmak için epey uğraştıktan sonra çerçeveyi iki eliyle tutup burnuna oturttu.

"Araban var mı?"

"Evet. Seni bırakırım."

Hesabı ödeyip kapıya yöneldiler. Valentine alaylı gülücükler saçmaya devam ediyor, fizik dünyasının en büyük isimlerinden birini meraklı gözlerle izleyen laboratuvar çalışanlarını selamlıyordu. Kapıda, bütün dişlerini göstererek sırıtan kapıcıyı selamlarken gözlüğünü düşürdü ve gözlüğü havada yakalamak için üçü birden atıldı.

"Yarın bir deneye başlıyorum. Çok ilginç bir şey." diye mırıldandı Valentine, Peugeot'ya binerken.

Deneyi anlatmaya devam etti. Noonan onu bilim kompleksine götürdü.

Arabaya dönerken, onlar da korkuyor diye düşündü. Fikir adamları da korkmuş. Öyle olması da şart. Bizim gibi sıradan insanların hepsinden daha fazla korkmalılar. Bir hiçbir şey anlamıyoruz ama onlar ne kadar anlamadıklarını anlıyorlar. Dipsiz kuyuya bakıyorlar ve kuyuya inmeleri gerektiğinin kaçınılmaz olduğunu biliyorlar. Kalpleri tekliyor ama inmeleri gerek; iniyorlar da. Ama dipte ne bulacaklar, nasıl bulacaklar ve en önemlisi yukarı tırmanabilecekler mi? Bu arada, biz önemsiz faniler ise, tabiri caizse, görmezlikten geliyoruz. Belki de şöyle olmalıydı; her şeyi akışına bırakıp, kendi başımızın çaresine bakalım. Haklıydı: İnsanlığın en kahramanca başarısı, varlığını sürdürmesi ve sürdürmeyi istemesiydi. Ama yine de, elinden gelse ziyaretçilere defolup gitmelerini söyleyebilirdi. Niye pikniklerini başka yerde yapmamışlar ki? Ay'da mesela. Ya da Mars'ta. Seni kalpsiz hergele, diye düşündü. Uzayı

bükmeyi bilsen bile sen de diğerleri gibisin. Demek piknik yaptılar. Piknik.

Piknikçilerimin üstesinden gelmenin en iyi yolu nedir, diye düşündü ışıl ışıl parlayan ıslak sokaklarda yavaşça ilerlerken. Bu meseleyi ele almanın en akıllıca yolu nedir? Mekanikte olduğu gibi, en az eylem prensibini mi uygulamalı? O bacaksız orospu evladını tuzağa düşürmenin en iyi yolunu bulamadıktan sonra kapı gibi mühendislik diplomam neye yarar?"

Redrick Schuhart'ın oturduğu evin önüne park etti ve atacağı ilk adamı planlayarak arabada oturdu. Sonra şöyle-böyleyi çıkarıp arabadan indi. Evin boşaltılmış gibi göründüğünü ancak o zaman fark etti. Neredeyse bütün pencereler karanlıktı, parkta kimsecikler yoktu. Parktaki ışıklar bile yanmıyordu. Aklına birazdan karşılacağı şey geldi ve ürperdi Schuhart'a telefon edip, arabada veya sakin bir barda konuşma ihtimalini bile düşündü ama bu fikirden caydı. Bir sürü sebepten. Ayrıca, dedi kendi kendine, batan gemiyi terk eden fareler gibi davranmayalım.

Binaya girip süpürülmemiş merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladı. Ortalık sessizdi ve merdiven sahanlığına bakan kapıların çoğu ya aralıktı ya da ardına kadar açık. Dairelerden nemli ve tozlu bir koku geliyordu. Redrick'in kapısının önünde durdu, saçını düzeltti, derin bir nefes aldı ve zili çaldı. Kapıda bir süre hiçbir hareket olmadı. Derken döşeme gıcırdadı, kilit çevrildi ve kapı sessizce açıldı. Ayak seslerini duymamıştı.

Schuhart'ın kızı Monkey kapıda duruyordu. Antreden sahanlığa parlak bir ışık vuruyordu ve Noonan ilk başta sadece kızın karanlık siluetini görebiliyordu. Son aylarda ne kadar da büyümüş, diye düşündü. Sonra kız antreye doğru gerileyince yüzünü gördü. Bir an boğazı kurudu.

"Merhaba Maria" dedi, elinden geldiği kadar kibar olmaya çalışarak. "Nasılsın Monkey?"

Kız yanıt vermedi. Kaşlarının altından Noonan'a bakarak sakin ve sessiz bir şekilde kapıdan uzaklaşıp oturma odasına geçti. Onu tanımamış gibiydi. Gerçeği söylemek gerekirse,

Noonan da kızı tanıyamamıştı. Bölge işte, diye düşündü Lanet olsun.

"Kim gelmiş?" diye sordu Guta, muftaktan dışarı bakarak. "Tanrım! Dick! Nerelere kayboldun? Redrick geri döndü, biliyorsun."

Omuzundan sarkan havluya ellerini kurulayarak Noona'ın yanına gitti. Hâlâ güzel, enerjik ve güçlüydü ama nedense gergin görünüyordu. Yüzü incelmiş, gözleri. hummalı gibiydi belki.

Noonan, Guta'yı yanağından öptü, yağmurluğuyla şapkasını ona verdi.

"Özür dilerim. Gelmek için fırsat bulamadım. İçeride mi?"

"İçeride" dedi Guta. "Yanında biri var. Birazdan gider, epeydir konuşuyorlar. Buyursana Dick."

Koridorda birkaç adım atıp oturma odasının kapısında durdu. Masada yaşlı bir adam vardı. Bir mulaj. Hareketsiz ve hafifçe yana yatmış. Abajurun pembe ışığı geniş, karanlık yüzüne, çökmüş dişsiz ağzına ve durgun donuk gözlerine vuruyordu. Noonan kokuyu hemen aldı. Bunun kendi hayal gücü olduğunu, kokunun sadece ilk birkaç gün kaldığını ve tamamen kaybolduğunu biliyordu ama Richard Noonan'ın hafızasına kazınmıştı; alt üst edilmiş toprağın iğrenç kokusu.

"Mutfağa gidebiliriz" dedi Guta aceleyle. "Yemek yapıyorum, sohbet ederiz"

"Tabii, olur" dedi Noonan keyifle. "Epeydir görüşmüyoruz. Yemekten önce bir şeyler içmeyi sevdiğimi unutmamışsındır umarım."

Mutfağa gittiler. Guta buzdolabını açtı, Noonan da masaya oturup etrafa bakındı. Mutfak her zamanki gibi tertemizdi ve ocağın üstündeki tencerelerden dumanlar tütüyordu. Ocak yeni, yarı otomatikti. Yani paraları vardı.

"Eee, nasıl?" diye sordu Noonan.

"Aynı. Hapiste kilo vermiş ama ben onu semirtiyorum."

"Saçları hâlâ kızıl mı?"

"Elbette."

"Çabuk mu sinirleniyor?"

"Başka nasıl olacak? Ölene kadar değişmez."

Guta ona Bloody Mary verdi. Berrak Rus votkası, domates suyunun üzerinde yüzer gibi görünüyordu.

"Çok mu oldu?"

"İyidir." Noonan içkiyi bir dikişte bitirdi. Sabahtan beri içtiği ilk gerçek içkinin bu olduğunu fark etti. "Şimdi daha iyiyim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Guta. "Niye bu kadar zamandır uğramadın?"

"İşten güçten. Her hafta uğramaya ya da en azından aramaya niyetledim ama önce Rexopolis'e gitmem gerekti, sonra önemli bir iş çıktı, sonra da Redrick'in geri döndüğünü duyup ikinizi biraz başbaşa bırakayım dedim. Çok sıkıntılı günler geçiriyorum Guta. Bazen kendi kendime soruyorum, ne için bu kadar koşuşturup duruyoruz? Para kazanmak için mi? Ama sadece para kazanmak için koşuşturuyorsak, parayı ne yapacağız?"

Guta tencere kapaklarını takırdattı, raftan bir paket sigara aldı ve masaya, Noonan'ın karşısına oturdu. Gözlerini önüne indirmişti. Noonan çakmağını çıkarıp Guta'nın sigarasını yaktı. Ve yine, hayatından ikinci kez, onun ellerinin titrediğini gördü. Tıpkı, Redrick'in hapse mahkum olduğu ve Noonan'ın gelip ona bir miktar para verdiği gündeki gibi. Başta epey sıkıntı çekmişti, beş parasız kalmıştı ve apartmandaki hiç kimse ona tek kuruş borç vermiyordu. Sonra birden eve para girdi. Üstelik neresinden bakarsanız bakın epey yüklü bir paraydı ve Noonan paranın nereden geldiğini tahmin edebiliyordu. Ama yine de uğramaya, Monkey'e şeker ve oyuncak getirmeye, her akşam Guta'yla birlikte kahve içmeye, Redrick için yeni ve mutlu bir hayat planlamaya devam etti. Sonra Guta'nın anlattığı hikayeleri duyunca, komşulara gidip onları ikna etmeye, açıklamaya, gönüllerini yapmaya, nihayet sabrı tükenince tehdit etmeye başladı: "Red'in geri döneceğini biliyorsunuz. O zaman sizi ortadan ikiye ayıracak." Ama hiçbir şey işe yaramadı.

"Kız arkadaşın nasıl?" diye sordu Guta.

"Hangi kız arkadaş?"

"O gün birlikte gelmiştiniz ya. Sarışın"

"Kız arkadaşım değil o, sekreterim. Evlenip işten ayrıldı."

"Sen de evlenmelisin Dick. Sana kız bulmamı ister misin?"

Noonan standart yanıtı vermek üzereydi: "Ben Monkey'nin büyümesini bekliyorum." Ama kendine hakim oldu. Söylemek içinden gelmiyordu.

"Bana sekreter lazım, eş değil" diye homurdandı. "O kızıl kafalı şeytandan ayrılıp benim sekreterim olsana. Eskiden mükemmel bir sekreterdin. İhtiyar Harris seni hâlâ anıyor."

"Kesin anıyordur. Onu dövmekten ellerim sürekli mosmor olurdu."

"Ah, öyle miydi?" Noonan şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. "Ah o Harris yok mu!"

"Tanrım!" dedi Guta. "Yakınından geçmezdim. Tek korkum Red'in öğrenmesiydi."

Monkey sessizce içeri girmiş, kapının yanında duruyordu. Tencerelere ve Richard'a baktı, sonra annesinin yanma gidip sarılarak yüzünü sakladı.

"Eee Monkey" dedi Richard Noonan candan bir sesle. "Biraz çikolata ister misin?"

Yeleğinin cebinden çikolata çıkarıp, plastiğe sarılı paketi kıza uzattı. Kız oralı olmadı. Guta çikolatayı Noonan'ın elinden alıp masaya bıraktı. Dudakları bembeyazdı.

"Biliyorsun Guta, taşınmaya karar verdim" dedi samimi bir tonda. "Otelde yaşamaktan bıktım. Hem enstitüye de çok uzak."

"Gittikçe daha az şey anlamaya başladı. Neredeyse hiçbir şeyi anlamayacak" dedi Guta yumuşak bir sesle. Noonan konuşmayı bıraktı, bardağı iki eliyle birden kaldırdı ve kayıtsızca salladı.

"Nasıl olduğumuzu sormuyorsun" diye devam etti. "Haklısın da. Ama sen eski dostumuzsun Dick, senden hiçbir şey saklamayız. Gerçi bunu saklamanın yolu yok ya."

"Doktora gittiniz mi?" diye sordu gözlerini kaldırmadan.

"Evet. Ellerinden bir şey gelmiyor. Hatta bir tanesi dedi ki." konuşmayı bıraktı.

Noonan da sessizdi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu ve düşünmek de istemiyordu. Aniden aklına korkunç bir düşünce geldi: Bu bir istilaydı. Yol kenarında piknik değildi, temas kurmanın başlangıcı değildi. Bir istilaydı. Bizi değiştiremedikleri için çocuklarımızın bedenlerine girip, onları kendi görüntülerini yansıtacak şekilde değiştiriyorlar. Bir ürperti hissetti ama sonra soluk renkli karton kapaklı bir kitapta buna benzer bir şey okumuş olduğunu hatırlayıp rahatladı. İnsanın aklı her şeyi hayal edebiliyor. Ve gerçek hayatın, hayal edilen şeyle uzaktan yakından ilgisi olmuyor.

"Bir tanesi, onun artık insan olmadığını söyledi."

"Saçma" dedi Noonan boş bir biçimde. "Gerçek bir uzmana gitmelisiniz. James Cutterfield'la görüşün. Onunla konuşmamı ister misin? Bir randevu ayarlarım."

"Kasap'ı mı diyorsun?" Sinirli sinirli güldü. "Sağ ol Dick, zahmet etme. Bunu diyen oydu zaten. Kader artık."

Noonan bakışlarını kaldırmaya cesaret ettiğinde Monkey gitmiş, Guta ise kımıldamadan oturuyordu. Ağzı yarı açıktı, boş boş bakıyordu ve sigarasının külü uzamıştı. Noonan bardağı Guta'ya doğru itti.

"Bir tane daha hazırla lütfen. Kendine de. Birer tane içelim."

Sigaranın külü düştü ve Guta izmariti koyacak bir yer bulmak için sağa sola bakındı. Çöp kutusuna attı.

"Neden? Nedenini anlayamıyorum. Şehirdeki en kötü insanlar biz değiliz."

Noonan, Guta'nın ağlayacağını sandı. Ama o ağlamadı. Buzdolabını açtı, votkayla domates suyu çıkardı ve dolaptan bir bardak daha indirdi.

"Umudunu kaybetme. Dünyada düzetilmeyecek şey yoktur. Ve inan bana Guta, çok sağlam bağlantılarım var. Elimden geleni yapacağım."

Söylediklerine kendisi de inanıyor ve zihninde farklı şehirlerdeki bağlantılarının listesini çıkarıyordu. Benzer vakalar hakkında bir şeyler duymuş ve o vakalar mutlu sona ulaşmış gibi görünüyordu. Sadece nerede olduğunu ve doktorun kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Ama sonra Bay Lemchen'i ve Guta'yla neden arkadaşlık kurduğunu hatırlayınca, içinden hiçbir şey düşünmek gelmedi. Bağlantılarıyla ilgili bütün düşüncelerini kafasından atıp sandalyesine gömüldü, rahatladı ve içkisini bekledi.

Koridordan ayak sürüme sesleri ve patırtılar geliyordu. Buzzard Burbridge'in her zamankinden daha mide bulandırıcı gelen sesini duydu.

"Hey, Red! Senin Guta birini ağırlıyor galiba. Bir şapka görüyorum. Yerinde olsam onları yalnız bırakmazdım." Red'in sesi: "Takma bacağına dikkat et Buzzard. Çeneni kapat. İşte kapı, çıkmayı unutma. Akşam yemeği saatim geldi."

"Lanet olsun, ufak bir şaka bile yapamıyoruz."

"Şakalaştık bitti. Nokta. Hadi uza artık.

Kilit tıkırdadı ve sesler azaldı. Anlaşılan sahanlığa çıkmışlardı. Burbridge alçak sesle bir şeyler söyledi de Redrick yanıtladı: "Yeter artık, konuşacağımızı konuştuk!" Burbridge daha da söylenince Redrick öfkelendi: "Yeter dedim!" Kapı çarptı. Koridorda gürültülü ve hızlı ayak sesleri duyuldu. Mutfak kapısında Redrick Schuhart belirdi. Noonan onu selamlamak için ayağa kalktı ve samimi bir şekilde el sıkıştılar.

"Sen olduğuna emindim" dedi Redrick, keskin, yeşil gözleriyle Noonan'a yukarıdan bakarak. "Kilo almışsın dombili! Boğazına hakim ol biraz. Görüyorum ki, günlerin keyif içinde geçiyor. Guta, sevgilim, bir tane de bana yap. Size yetişmem lazım."

"Daha başlamadık ki. Hem seni kim geçebilir?"

Redrick sert bir kahkaha patlatıp Noonan'ın omzuna bir yumruk attı.

"Kim yetişiyor, kim geçiyor görürüz. Hadi bakalım, başlayalım. Mutfakta ne işimiz var? Guta, yemeği getir."

Buzdolabına uzanıp, parlak etiketli bir şişe çıkardı.

"Kendimize ziyafet çekeceğiz" diye duyurdu. "İhtiyaç duydukları anda dostlarını yalnız bırakmadığı için en iyi dostumuz Richard Noonan'ı krallara layık bir şekilde ağırlamalıyız. Gutalin'in de bizimle olmaması ne kötü."

"Onu da çağırsana" diye önerdi Noonan.

Redrick parlak kızıl saçlı kafasını salladı.

"Bu gece bulunduğu yere telefon hattı çekmediler. Gidelim hadi."

Oturma odasına gitti ve şişeyi masaya vurdu.

"Kutlama yapacağız babalık!" dedi, hareketsiz duran ihtiyar adama. "Bu, dostumuz Richard Noonan! Dick, bu da benim babam, Büyük Schuhart."

Richard Noonan, heyecandan kaskatı kesilmiş halde otuziki dişini göstererek sırıttı, el salladı ve mulajın olduğu tarafa doğru konuştu:

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Schuhart. Nasılsınız? Onunla daha önce kaşılaştık Red" dedi, barda bir şeyler yapan Schuhart'a. "Bir kere görüşmüştük ama çok kısa sürmüştü tabii."

"Otur" dedi Redrick, Noonan'a, ihtiyarın karşısındaki sandalyeyi göstererek. "Onunla konuşacaksan biraz bağır. Hiçbir şey duymuyor."

Kadehleri hazırladı, şişeyi hemen açtı ve Noonan'a döndü.

"Sen doldur. Babalığa fazla koyma, dibinde biraz olsun yeter."

Noonan yavaş yavaş içkileri koydu. İhtiyar adam aynı pozisyonda oturmuş, duvara bakıyordu. Noonan, kadehi ona doğru itince hiç tepki vermedi. Noonan yeni duruma kendisini çoktan alıştırmıştı. Bu bir oyundu, korkutucu ve acıklı bir oyun. Oyunu Red oynuyordu, o da katılmıştı. Hayatı boyunca başkalarının korkutucu, acıklı, utanç verici ve bundan çok daha tehlikeli oyunlarına hep katıldığı gibi. Redrick kadehini kaldırıp "Evet, sanırım başlıyoruz" dedi. Noonan tamamen doğal bir şekilde ihtiyar adama baktı. Redrick, kadehini sabırsızca Noonan'ın kadehiyle tokuşturdu ve "Başlıyoruz, başlı-

yoruz" dedi. Sonra Noonan tamamen doğal bir şekilde başıyla onayladı ve içkilerini yudumladılar.

Gözleri parlayan Redrick, heyecan dolu ve biraz yapay bir tonda konuşmaya başladı.

"İşte budur kardeşim! Hapishane beni bir daha göremeyecek. Evde olmak ne güzel bir duygu, bilsen. Param var, kendime bir de bahçeli, küçük bir yazlık aldım. Buzzard'ın yeri kadar güzel. Başka yere göçmek istiyordum, hapisteyken karar vemiştim. Niye bu iğrenç, beş para etmez şehirde oturuyorum ki? Yerin dibine batsın bütün şehir, diye düşündüm. Ama geri dönünce bir sürprizle karşılaştım; göç etmek yasaklanmış! İki yılda durup dururken vebalı mı olduk?"

Konuştu da konuştu. Noonan ise başıyla onaylayarak viskisini yudumladı ve arada bir anladığını gösteren sesler çıkarıp, cevabını bildiği sorular sordu. Sonra yazlık hakkında sorular sormaya başladı; nasıl bir evdi, neredeydi, ne kadar almıştı? Derken tartışmaya başladılar. Noonan, yazlığa çok para verdiğinde ve yerinin iyi olmadığında ısrar ediyordu. Adres defterini çıkarıp sayfalarını karıştırdı ve ölü eşek fiyatına satılan terk edilmiş yazlıkların olduğu yerleri saydı. Hem tadilat da neredeyse bedavaya gelecekti, çünkü göçmenlik için başvurup reddedilirse tazminat talep ederdi, o para da tadilat masraflarına yeterdi.

"Görüyorum ki göçmeme işine de bulaşmışsın."

"Her şeye biraz bulaştım" dedi Noonan, göz kırparak.

"Biliyorum, biliyorum. Bütün maceralarından haberim var."

Nonaan şaşırmış bir ifadeyle gözlerini kocaman açarak, parmağını büzüştürdüğü dudaklarına götürdü ve başıyla mutfağı işaret etti.

"Bir şey olmaz, endişelenme. Herkes biliyor" dedi Redrick.

"Para asla kötü kokmaz. Buna artık eminim. Ama Mosul'u müdür yapmak. Duyunca gülmekten yere kapaklanacaktım az kalsın. Züccaciye dükkanına fil sokmaktan farksız. Adam çatlak, biliyorsun. Çocukluktan tanırım onu."

Sustu ve ihtiyar adama baktı. Yüzünden bir ürperti geçti. Noonan, onun sert hatlara sahip çilli suratında sahici, samimi sevgiyi ve şefkati görünce şaşırdı.

Onu seyrederken, Boyd'un laboratuvar asistanları mulajı görmek için buraya geldiklerinde olanları hatırladı. İki laboratuvar asistanı vardı, ikisi de genç, babayiğit, sporcu adamlardı. Bir de şehir hastanesinden gelen bir doktor, yanında da ağır sedyeler taşımaya ve kontrolden çıkmış hastaları zaptetmeye alışkın, çam yarması gibi iki hasta bakıcı. Laboratuvar asistanların biri daha sonra doktora "o kızıl saçlının" başta neler olduğunu anlamadığını, çünkü babasını muayene etmeleri için kendilerini eve aldığını söyledi. Belki de ihtiyar adamı alacaklardı, çünkü Redrick, babasını müşahede altında tutmak için hastaneye götüreceklerini sanıyordu. Ama ilk görüşmeler sırasında vakitlerini mutfak camını silen Guta'yı aval aval seyretmekle geçiren gerizekalı hasta bakıcılar, içeri çağrılınca ihtiyar adamı kütük gibi tutup yere düşürdüler. Redrick çıldırdı. Sonra doktor denen hıyarağası olanları izah etmeye niyetlendi. Redrick bir iki dakika dinledi ve aniden, hiçbir emare göstermeden hidrojen bombası gibi patladı. Olayı anlatan asistan kendini sokağa nasıl attığını hatırlamıyordu. Kızıl şeytan hepsini, beşini de merdivenlerde yakalamış, birini bile acı kuvvetinden mahrum bırakmamıştı. Hepsini birden, antreden gülle gibi fırlatmıştı. İkisi kaldırıma düşüp bayılmış, öteki üçünü ise Redrick dört blok boyunca kovalamıştı. Sonra geri dönüp, enstitünün arabasının bütüm camlarını indirmişti. Şoför olanları görür görmez tüymüştü.

"Bu barda yeni bir kokteyl yapmayı öğrendim" dedi Redrick, biraz daha viski koyarken. "Adı da 'Cadı Jölesi'. Yemekten sonra sana da bir tane yapacağım. Boş mideye içilecek şey değil kardeşim. Sağlığa zararlı. Bir tane içiyorsun, kolların bacakların uyuşuyor. Ne dersen de Dick, seni bugün krallar gibi ağırlayacağım. Eski günleri ve Borscht'u yâdedeceğiz. Zavallı Ernie hâlâ kodeste, biliyor muydun?" İçti, elinin tersiyle ağzını sildi ve öylesine sordu: "Enstitü'de ne var ne yok? Cadı

jölesiyle uğraşmaya başladılar mı? Malum, bilimin biraz gerisinde kaldım."

Noonan, Redrick'in neden bu konuyu açtığını anladı. Canı sıkkın bir tavırla ellerini kaldırdı.

"Şaka mı yapıyorsun? O jöleye ne olduğundan haberin var mı? Currigan Laboratuvarlarını duymadın mı? Küçük, özel bir tedarikçi var ya, oradan biraz jöle almışlar..."

Redrick'e felaketi anlattı. Bir de olayın sonuçlarını örtbas etmediklerini ve laboratuvarın jöleyi neden bulduğunu asla öğrenemediklerini. Redrick, yalandan sinirlenerek, cık cık ederek ve başını sallayarak dinledi. Kararlı bir biçimde, bardaklara daha fazla viski koydu.

"Hak etmiş, kan emiciler. Hepsi geberir umarım."

İçtiler. Redrick babasma baktı ve yüzünden yine bir ürperti geçti.

"Guta!" diye bağırdı. "Bizi daha ne kadar aç bırakacaksın? Senin için bu kadar uğraşıyor, biliyor musun?" dedi Noonan'a. "En sevdiğin salatayı yapmak istiyor; yengeçli. Çıkagelirsin diye malzemeleri önceden aldı. Eee, enstitüde işler genel olarak nasıl? Yeni bir şey bulundu mu? Tam güç çalışan ama fazla işe yaramayan robotlarınız varmış diye duydum."

Noonan enstitünün çalışmalarından konuşmaya başladı ve o konuşurken masada, ihtiyar adamın yanında sessizce Monkey belirdi. Kıllı patilerini masanın üstüne koyup öylece durdu. Sonra tamamen çocuksu bir tavırla mulaja yaslanıp, başını omuzuna koydu. Noonan sohbete devam etti ama Bölge'nin doğurduğu iki korkutucu şeye bakarak düşündü; Tanrım, daha neler göreceğiz? Biz anlayana kadar başımıza daha neler gelecek? Bu kadarı yetmez mi? Ama yetmediğini biliyordu. Milyonlarca kişinin hiçbir şey bilmediğini, hiçbir şey bilmek istemediğini ve öğrenseler de beş dakika ah vah edip sıradan işlerini yapmaya devam edeceklerini biliyordu. Gitme vakti geldi, diye düşündü çılgınca. Burbridge'in de Lemchen'in de canı cehenneme. Bu Tanrı'nın belası ailenin de canı cehenneme.

"Niye bakıyorsun onlara?" diye sordu Redrick yumuşak bir sesle. "Korkma, kızıma zarar vermez. Sağlığa iyi geldiklerini bile söylüyorlar."

"Evet, biliyorum" dedi Noonan ve bardağı boşalttı.

Guta geldi, Redrick'e sofrayı donatmasını buyurdu ve masaya, içinde Noonan'ın en sevdiği salata olan büyük bir gümüş kase koydu.

"Evet, dostlar" dedi Redrick. "Şimdi kendimize bir ziyafet çekeceğiz."

REDRICK SCHUHART, 31 YAŞINDA.

Vadi gece boyu serinlemiş, şafak söktüğünde epey soğumuştu. Paslı rayların arasındaki traverslerin üstünden atlayarak toprak set boyunca yürüyorlardı ve Redrick, Arthur Burbridge'in deri ceketinin üstünde yoğunlaşmış parlak sis damlacıklarını seyrediyordu. Çocuk, sanki vücudundaki bütün damarların hâlâ ağrımasına neden olan o yorucu gece, o sinir gerilimi ve yeşil renkli selin dağ geçidine akmasını beklerlerken tepenin zirvesinde yarı uykulu, perişan halde biraz ısınmak için birbirlerine sokuldukları o korkunç iki saat hiç yaşanmamış gibi hafif ve neşeli adımlarla yürüyordu.

Toprak setin iki yanında kesif bir sis vardı. Sis arada bir ağır gri ayaklarını rayların üzerinde sürürken, dizlerine kadar gelen girdaplı buğunun içinde yürüyorlardı. Hava pas kokuyordu ve toprak setin sağ tarafından bataklıktan çürüyen bir şeylerin kokusu yükseliyordu. Sis yüzünden hiçbir şey görünmüyordu ama Redrick çevrelerinde çakıl yığınlarıyla dolu engebeli bir düzlük olduğunu ve bu iç karartıcı havanın ardında dağların saklandığını biliyordu. Güneş doğup, sis çiğe dönüştüğünde, düşen helikopteri solunda, maden cevheri vagonlarını da önünde göreceğini de biliyordu.

Redrick, omurgasına batmasın diye elini sırt çantasının altına sokup helyum bidonunu kaldırdı. Amma da ağır, diye düşündü. Bununla nasıl sürüneceğim? Birbuçuk kilometre emekleyerek. Pekala iz sürücü, dırdırı kes. Nasıl bir işe kalkıştığını biliyorsun. Yolun sonunda beşyüzbin papel seni bekliyor. Bu kadar büyük bir para için ter dökülür. Beşyüzbin papel tatlı para. Daha azına verirsem ne olayım. Ya da Buzzard'a otuz papelden fazla verirsem. Peki ya bu serseri? Serseri avucunu yalasın. İhtiyar herif gerçeğin yarısını bile söylemiş olsa serseri beş kuruş alamaz.

Arthur'un sırtına tekrar baktı ve traversleri ikişer ikişer atlayan geniş omuzlu, dar kalçalı çocuğu izledi. Kız kardeşininkilere benzeyen koyu siyah saçları ritmik hareketlerle savruluyordu. Kendisi kaşındı, diye düşündü Redrick, vahşice.

Kendisi. Niye gelmek için bu kadar yalvarmıştı? Niye bu kadar ısrar etmişti? Tir tir titremiş, gözleri dolmuştu. "Beni de alın Bay Schuhart! Bir sürü kişi beni götürmeyi teklif etti ama hepsi de işe yaramaz adamlar. Babam... Ama artık o götüremez." Redrick anıları bir yana bırakmaya zorladı kendini. Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi. Belki de bu yüzden Arthur'un kız kardeşini düşünmeye başlamıştı. İdrak edemiyordu: Nasıl olur da bu kadar muhteşem görünüşlü bir kadın plastik bir taklit, bir kukla olabilirdi. Annesinin bluzundaki düğmeler gibiydi; hatırlıyordu, kehribardan yapılmışlardı, yarı saydamdılar, altın renkliydiler. Onları ağzına sokup emmek istiyor, her defasında korkunç bir hayal kırıklığına uğruyor ve her defasında da hayal kırıklığını unutuyordu. Aslında unutmuyor, hafızasına inanmayı reddediyordu.

Onu bana gönderen belki de babasıydı, diye düşündü Arthur için. Arka cebinde taşıdığı parçaya baksana. Yok, emin değilim. Buzzard beni tanır. Buzzard şakaya gelmediğimi bilir. Bölge'de nasıl biri olduğumu da bilir. Hayır, tüm bunlar saçma. Bana ilk yalvaran, ilk gözyaşı döken bu çocuk değil. Karşımda diz çöken bile oldu. O parçaya gelince, Bölge'ye ilk gidişlerinde hepsi silah getirir. İlk ve son gidişlerinde. Gerçekten son mu? Senin için son dostum. Bu iş böyledir Buzzard: Onun için son. Evet, evladının neler planladığını bilseydin, koltuk değneklerinle pestilini çıkarana kadar döverdin. Aniden önlerinde bir şey olduğunu hissetti. Fazla uzakta değildi, otuz-otuzbeş metre ileride.

"Durun" dedi Arthur.

Çocuk itaatkar bir şekilde olduğu yerde kalakaldı. Refleksleri iyiydi; tek ayağı havadayken durmuş, sonra o ayağını yavaş yavaş ve dikkatlice indirmişti. Redrick çocuğun yanında durmuştu. Yol burada belirgin bir biçimde sise gömülmüş, tamamen gözden kaybolmuştu. Ve sisin içinde bir şey vardı. Büyük ve hareketsiz bir şey. Zararsız. Redrick dikkatle havayı kokladı. Evet. Zararsız.

"İleri" dedi fısıltıyla. Arthur'un adım atmasını bekleyip onu takip etti. Arthur'un yüzünü, biçimli profilini, yanağının

pürüssüz cildini ve ince bıyığının altındaki dudaklarının kararlı ifadesini göz ucuzly görebiliyordu.

Bellerine kadar sisin içindeydiler. Daha sonra sis boyunlarına kadar çıktı. Birkaç saniye sonra maden cevheri vagonlarının hurdaları önlerinde belli belirsiz görünmeye başladı.

"İşte bu kadar" dedi Redrick ve sırt çantasını çıkardı. "Olduğunuz yerde oturun. Sigara molası."

Arthur sırt çantasını indirmesine yardım etti ve paslı raylarda yanyana oturdular. Redrick ceplerinden birinin düğmesini açıp bir sandviç pakeriyle bir termos kahve çıkardı. Arthur sandviçleri sırt çantasının üstüne yerleştirirken, Redrick matarasını çıkarıp açtı, gözlerini kapattı, yavaş yavaş birkaç yudum içti.

"İster misin?" diye sordu, mataranın ağzını silerek. "Cesaret verir."

Arthur başını salladı, acıyordu.

"Cesaret için ona ihtiyacım yok Bay Schuhart. Mümkünse kahveyi tercih ederim. Burası çok nemli, değil mi?"

"Nemli." Matarayı kaldırdı, bir sandviç seçti ve çiğnemeye başladı. "Sis kalkınca etrafımızda bataklıktan başka bir şey olmadığını göreceksin. Eskiden sivrisinekler çok acımasızdı."

Sustu ve kendisine biraz kahve koydu. Kahve sıcak, koyu ve şekerliydi. Şimdi alkolden bile daha hoştu. Ev kokuyordu. Guta kokuyordu. Sadece Guta değil, uykudan yeni kalkmış, yanağında hâlâ yastık izi duran, gecelik içindeki Guta kokuyordu. Niye bulaştım ki bu işe, diye düşündü. Beşyüzbin papel. Peki niye ihtiyacım var bu paraya? Bar falan mı satın almayı düşünüyorum? Paraya, parayı düşünmemek için ihtiyaç duyulur. Gerçek bu. Dick bu konuda haklıydı. Evin var, bahçen var, Harmont'ta işsiz kalmazsın. Buzzard beni tuzağa düşürdü, acemi gibi aklımı çeldi.

"Bay Schuhart" dedi Arthur birden, uzaklara bakarak. "Bu şeylerin dilekleri gerçekleştirdiğinde sahiden inanıyor musunuz?"

"Saçmalık!" diye mırıldandı Redrick, telaşlı bir şekilde ve fincanı dudaklarına yaklaştırırken donup kaldı. "Burada neyin peşinde olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Arthur mahcup bir biçimde gülümsedi, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve konuştu:

"Tahmin ettim. Nereden aklıma geldiğini tam hatırlamıyorum. Birincisi, babam sürekli Altın Top'tan bahsederdi ama son zamanlarda bıraktı. Sizden de bahsederdi. Ayrıca babamla arkadaş olduğunuza hiç inanmıyorum. İkincisi, son zamanlarda tuhaf davranıyor." Arthur gülerek başını salladı, aklına bir şey gelmişti. "Son olarak, babamla birlikte o arazinin üzerinde zeplini denediğinizde anladım." Sıkıca sarılmış balonların olduğu sırt çantasına eliyle vurdu. "Sizi takip ettim ve içinde taşlar olan torbayı yürütüp yerde kontrol ettiğinizi görünce her şey açıklığa kavuştu. Bildiğim kadarıyla Altın Top, Bölge'de kalan tek ağır şey." Sandviçinden bir ısırık alıp, dolu ağzıyla sersem sersem konuştu. "Sadece ona nasıl kanca takmayı planladığınızı anlamıyorum. Yüzeyi dümdüzdür muhtemelen."

Redrick fincanın kenarından ona bakıyor, babasıyla oğlunun birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Hiçbir ortak yönleri yoktu. Ne yüzleri, ne sesleri ne de ruhları. Buzzard'ın sesi boğuk, mızmız, sinsiydi. Ona kulak asmamanız imkansızdı. "Red" demişti bir zaman, masaya yaslanarak. "Yalnız ikimiz kaldık ve ikimiz için de bir çift bacak. Onlar da senin. Senden başka kimin olabilir? Bölge'deki en değerli şey büyük ihtimalle. Peki kimin olmalı? O akıllı adamlar makineleriyle mi gidip alsın? Ha? Ben buldum onu. Ben! Oraya kaç arkadaşımızın yolu düştü? Ama ben buldum! Kendime saklıyordum. Şimdi de kimseye vermezdim ama görüyorsun ya, kollarım çok kısaldı. Senden başka kimse kalmadı. Oraya bir sürü genç sürükledim. Bir okul dolusu. Onlar için bir okul açtım. Ama yapamıyorlar. Cesaret edemiyorlar. Tamam, bana inanmıyorsun, umurumda değil. Sen parayı istiyorsun. Alacaksın. Bana istediğin kadarını ver. Beni dolandırmayacağını

biliyorum. Belki ben de bacaklarımı geri alabilirim. Bacaklarımı, anlıyor musun? Bölge aldı onları. Belki geri de verir."

"Ne?" diye sordu Redrick, düşüncelerinden sıyrılarak.

"Sigara içmemin sakıncası var mı diye sordum Bay Schuhart."

"Yok. Buyur iç. Bir tane de ben içeyim."

Kahvesinin kalanını yudumlayıp bir sigara çıkardı ve sigarayı parmaklarının arasında ezerken incelen sise baktı. Çatlak, diye düşündü. Kafayı yemiş. Bacaklarını geri istiyormuş piç.

Bütün bu konuşmalar ne olduğunu bilmediği bir şeyler bırakmıştı geriye. Zamanla azalmayan, tam tersine gittikçe biriken bir şeydi. Ne olduğunu anlayamıyordu ama onu rahatsız ediyordu. Sanki Buzzard'dan bir şey bulaşmıştı. Kötü bir hastalık değil... Aksine, gücü bulaşmıştı belki de. Yok, gücü değil. Peki ne o zaman? Pekala, dedi kendi kendine. Şöyle bakalım bir de: Buraya kadar gelmediğimi varsayalım. Gitmeye hazır ve toplanmışken bir şey oldu. Beni tutukladılar diyelim. Kötü mü olurdu? Kesinlikle. Neden kötü olurdu? Para kaybedeceğim için mi? Hayır, parayla ilgisi yok. Bu hazine Throaty ile Bones'un eline geçecek diye mi? Bunda bir şey var. Acıtacak. Ama bana ne? Sonunda nasıl olsa alacaklar.

"Bırrr" diye titredi Arthur. "İnsanın kemiklerine işliyor. Belki şimdi bir yudum verirsiniz Bay Schuhart."

Redrick sessizce matarayı çıkardı. Hemen kabul etmedim, diye düşündü. Buzzard'a yirmi kere defolmasını söyledim ama yirmibirincide kabul ettim. Daha fazla dayanamadım. Son konuşmamız kısa ve işle ilgili oldu. "Merhaba Red. Haritayı getirdim. Bakmak istersin belki." Sonra gözlerine baktım. İlhitaplı gibilerdi; siyah benekli sarı. Ve "Bende kalsın" dedim. Hepsi bu kadardı. O sırada sarhoştum, hatırlıyorum. Bütün hafta içmiştim. Moralim epey bozuktu. Aman be! Canı cehenneme! Ne fark eder? Geldim. İşte buradayım. Niye kafaya takıyorsam? Ne oldu? Korkuyor muyum?

Titredi. Sisin içinde gelen uzun, kederli bir ses duydu. Yerinden fırladı. Arthur da... Ama ortalık tekrar sessizleşti. Sade-

ce, ayaklarının altındaki bayırda yuvarlanan taşların çıkardığı ses duyuluyordu.

"Maden cevheri çökeliyor olmalı" diye fısıldadı Arthur belli belirsiz, kelimeler ağzından güçlükle çıkarak. "Maden cevheri vagonlarının bir tarihi var. Uzun zamandır buradalar."

Redrick ileriye doğru baktı ama hiçbir şey göremedi. Hatırladı. Geceydi.

Aynı sese uyanmıştı. O kederli ve uzun sese. Rüyada gibi, yüreği durmuştu. Ama rüya değildi. Pencerenin yanındaki yatağında çığlık atan Monkey'di. Guta da uyanmış, Redrick'in elini tutmuştu. Guta'nın omuzuna yasladığı omuzundan terler boşandığını hissetmişti. Birlikte uzanıp dinlediler. Monkey çığlık atmayı kesip uyumaya devam edince biraz daha beklemiş, sonra mutfağa gidip yarım şişe konyağı hırsla içmişti. İçmeye o akşam başlamıştı.

"Maden cevheri" dedi Arthur. "Zamanla çökelir. Nem, toprak kayması, bu tür şeyler."

Redrick, Arthur'un solgun yüzüne bakıp tekrar oturdu. Sigarası parmaklarının arasında yok oldu. Bir tane daha yaktı. Arthur sıkıntılı bir şekilde etrafa bakınarak biraz daha ayakta durdu, sonra o da oturdu.

"Bölge'de hayat olduğunu duydum. İnsanlar. Ziyaretçiler değil, insanlar. Anlaşılan Ziyaret onları burada yakalamış ve mutasyona uğramışlar. Yeni koşullara uyum sağlamışlar. Siz de duydunuz mu bunu Bay Schuhart?"

"Evet" dedi Redrick. "Ama burada değil. Kuzeybatıdaki dağlarda. Bazı çobanlar."

Bana bulaştırdığı bu işte, diye düşündü. Deliliği. Buraya bu yüzden geldim. Buradan istediğim bu. Tuhaf ve yepyeni bir duyguya kapıldı. Bu duygunun aslında pek de yeni olmadığının, uzun süredir içinde saklı durduğunun ama şimdi kabullendiğinin ve ortaya çıktığının farkındaydı. Önceden saçma görünen her şey ve ihtiyar adamın hezeyanlı zırvalamaları onun tek umudu, hayatının tek anlamı haline gelmişti. Çünkü nihayet anlamıştı: Dünyada kendisine kalan tek şey, son birkaç aydır uğruna yaşadığı tek şey bir mucize umuduydu. Öy-

lesine aptaldı ki, o umudu ayaklarıyla çiğneyerek, alay ederek, içkiyle unutmaya çalışarak kendisinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Çünkü alışık olduğu yaşam biçimi buydu. Çocukluğundan beri kendisinden başka kimseye bel bağlamamıştı. Ve çocukluğundan beri, bu özgüven, çevresini kuşatan kayıtsız kaostan kapabildiği, yakalayabildiği, koparabildiği paranın miktarıyla ölçülmüştü. Her zaman böyle olmuştu ve kendisini hiçbir büyüklükteki paranın kurtaramayacağı, özgüvenin tamamen faydasız olduğu bir delikte bulmasaydı böyle de devam edecekti. Ama şimdi bu umut –artık umut değil, bir mucizeye inanma duygusuydu- tüm ruhunu doldurmuştu ve girilmesi imkansız, çıkışı da olmayan bir kasvetin içinde bunca zamandır nasıl yaşayabildiğine şaşırıyordu. Güldü ve Arhur'un omuzunu dürttü.

"Ee, iz sürücü, sence bunu da atlatır mıyız?"

Arthur ona şaşkınlıkla baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Redrick sandviçlerin yağlı kağıdını buruşturup maden cevheri vagonunun altına fırlattı ve dirseğini sırt çantasına dayayarak uzandı.

"Pekala" dedi. "Diyelim ki Altın Top gerçek. Ne dilerdin?"

"İnanıyor musunuz yani?" diye sordu hemen.

"Benim inanıp inanmamam önemli değil. Sen sorumu cevapla."

Bu kadar genç, daha düne kadar lise öğrencisi olan bir çocuğun Altın Top'tan ne isteyebileceği çok ilgisini çekmişti. Arthur'un, suratını asıp bıyığını çekiştirmesini ve bir ona bir başka yere bakmasını seyretmekten keyif alıyordu.

"Babamın bacaklarını elbette. Bir de evde her şeyin yoluna girmesini."

"Yalan söylüyorsun" dedi Redrick keyifle. "Şunu unutma kardeşim; Altın Top yalnızca en derinden, en içten gelen dilekleri, gerçekleşmedikleri takdirde senin için her şeyin biteceği türden dilekleri gerçekleştirir.

Arthur Burbridge'in yüzü kızardı. Bir kez daha Redrick'e baktı ve daha da kızardı. Gözleri doldu. Redrick sırıttı.

"Anlıyorum" dedi kibarca. "Neyse, beni ilgilendirmez. Sırlarını kendine sakla." Birden silahı hatırlayıp, halledilmesi gereken şeylerin vakit varken halledilmesi gerektiğini düşündü. "Arka cebindeki nedir?" diye sordu öylesine.

"Silah."

"Neye lazım olacak?"

"Ateş etmeye" dedi Arthur, meydan okurcasına.

"Unut onu" dedi Redrick sert bir şekilde ve doğruldu. "Bana ver. Bölge'de vurulacak kimse yok. Bana ver şunu."

Arthur bir şeyler söylemek istediği ama sessizliğini korudu. Altıpatları cebinden çıkarıp namlusundan tutarak Redrick'e verdi. Redrick silahı sıcak, desenli kabzasından tutup havaya attı ve yakaladı.

"Yanında mendil falan var mı? Bunu sarmak istiyorum."

Arthur'un temiz ve kolonya kokan mendilini aldı ve tabancayı sarıp demiryolu traversinin üstüne koydu.

"Şimdilik burada bırakacağız. Tanrı'nın izniyle geri dönüp alırız. Belki de devriye muhafızlarına ateş etmek zorunda kalırız. Ama onlarla çatışmaya girmek..." Arthur kararlı bir biçimde başını salladı.

"Silahı bunun için istememiştim" dedi üzüntüyle. "İçinde tek mermi var. Babamınki gibi bir kaza olursa diye."

"Demek bu yüzden" dedi Redrick, ona bakarak. "Neyse, bunun için endişelenmene gerek yok. Öyle bir şey olursa seni buraya geri sürüklerim. Söz veriyorum. Bak, hava aydınlanıyor."

Sis gözlerinin önünde kayboluyordu. Toprak setten tamaman kalkmıştı. Ve uzakta gittikçe inceliyor, eriyor, tepelerin sivri doruklarını meydana çıkarıyordu. Tepelerin arasından durgun bataklıkların söğüt yapraklarıyla kaplı alacalı yüzeyleri görülüyordu. Daha arkada ufuk, dağ zirvelerinin sapsarı parıltılarına boğulmuş, tepelerindeki gökyüzü berrak ve maviydi. Arthur arkasına bakıp şaşkınlıkla iç geçirdi. Redrick de baktı. Doğudaki dağlar siyah görünüyordu ve üstlerinde tanıdık, yeşil renkli bir tabaka dalgalar halinde yükselip yanardöner gibi parlıyordu. Bölge'nin yeşil şafağı.

Redrick kalktı, maden cevheri vagonunun arkasına geçip toprak sete oturdu ve yeşil tabakanın solgunlaşarak hızla pembeye dönüşmesini seyretti. Güneşin turuncu halesi bayırdan yükselirken, tepelerde mor renkli gölgeler uzuyordu. Her şey parlayıp boyut kazandı. Nesneleri avucunun içindeymiş gibi net bir şekilde görebiliyordu. Redrick, tam önlerinde, yüzseksen metre ileride, helikopteri gördü. Görünüşe göre sivrisinek uyuzu noktasının tam ortasına düşmüştü ve gövdesi ezilip metal bir gözlemeye dönmüştü. Kuyruğu sağlamdı, sadece biraz yamulmuştu ve ormanın içindeki açık alanda siyah bir çengel gibi çıkıntı yapmıştı. Stabilizer de tek parçaydı ve hafif rüzgarda dönerek belirgin bir gıcırtı çıkarıyordu. Uyuz noktası çok güçlü olmalıydı ki, büyük bir yangın çıkmamıştı. Ayrıca dümdüz olmuş metalin üzerindeki Kraliyet Hava Kuvvetleri işareti çok net görünüyordu. Redrick yıllardır görmediği için, işaretin neye benzediğini neredeyse unutmuştu.

Redrick çantasının yanına dönüp haritayı çıkardı ve vagondaki sıcak maden cevheri öneğinin üzerine serdi. Maden ocağı buradan görülmüyordu. Zirvesinde yanmış bir ağaç olan tepe, görülmesini engelliyordu. Tepeyi, sağdan dolaşıp, diğer tepeyle aralarındaki çukurdan geçerek aşması gerekiyordu. Tamamen kel ve yamaçları kahverengi kayalarla kaplı diğer tepeyi bulunduğu yerden görebiliyordu.

Tüm referans noktaları birbirine uyuyordu ama Redrick tatmin olmamıştı. İz sürücülükle geçirdiği yıllar boyunca edindiği içgüdü, birbirine yakın iki yükselti arasında yol almak gibi akıl dışı ve doğal olmayan düşünceye karşı çıkıyordu. Pekala, diye düşündü Redrick, buna sonra bakarız. Oraya varınca her şey daha da netleşir. Çukurun önündeki yol, buradan gayet güvenli görünen açık düzlük boyunca ilerleyip bataklığa gidiyordu. Ama daha yakından bakınca, Redrick iki kıraç tepenin arasında koyu gri bir nokta fark etti. Haritaya baktı. Orada bir X işareti vardı ve yanında kargacık burgacık yazıyla "Kırbaç" yazıyordu. Kırmızı noktalarda gösterilen yol X'in sağından geçiyordu. İsim tanıdık geliyordu ama Kırbaç'ın tam olarak kim olduğunu, neye benzediğini ve ne yaptığını Redrick hatırlaya-

madı. Redrick nedense, sadece Borscht'un dumanlı salonunu, kadehleri tutan iri kırmızı pençeleri, gürültülü kahkahaları ve sararmış dişlerle dolu açık ağızları hatırlıyordu. Titanların ve devlerin bir su kaynağının başında toplandığı fantastik bir çocukluk anısı gibi. Borscht'a ilk ziyaretinden, aklında bu kalmıştı. O zaman ne götürmüştüm? Bir Boş galiba. Bölge'den doğruca oraya gitmiştim. Omuzumda bir torbayla ıslak, aç ve çılgın bir halde bara daldığım gibi torbayı bara, Ernest'in önüne bırakmıştım. Sinirli sinirli etrafa bakıp, esprileri dinleyerek, Ernest'in –o zamanlar gençti ve her zamanki gibi papyon takıyordu- bana vereceği yeşilleri saymasını beklemiştim. Hayır, dur biraz. O zamanlar paralar yeşil değildi. Pelerin takmış ve başında çelenk bulunan yarı çıplak bir kadın resminin olduğu, kare şeklinde kraliyet banknotları kullanıyorduk. Beklemiş, parayı kaldırmış ve beni bile şaşırtan beklenmedik bir şekilde, tezgahtan ağır bir bardak kapıp en yakınımdaki gülen adamın suratında parçalamıştım. Redrick sırıtarak aklından geçirdi: Belki de Kırbaç o adamdı.

"İki tepenin arasından gitmemizde sakınca var mı Bay Schuhrat?" diye sordu Arthur, kulağının dibinde fısıltıyla. Redrick'in yanında durmuş, o da haritaya bakıyordu.

"Oraya varınca göreceğiz." Redrick haritaya bakmaya devam etti. İki X daha vardı; biri ağaçlı tepenin yamacında, diğeri de kayalarda. Kaniş ve Dörtgöz. Yol onların altında işaretlenmişti. "Göreceğiz" diye tekrarladı, haritayı katlayıp cebine koyarken.

Arthur'a baktı.

"Sırt çantamı sırtıma tak. Önceki gibi devam edeceğiz" dedi, çantanın ağırlığı altında dengeli bir pozisyona geçmeye çalışıp, kayışları daha rahat edebileceği bir şekilde ayarlarken. "Sen önden git de, her an görebileyim. Arkana bakma ve kulaklarını dört aç. Emrim kanundur. Çok fazla sürüneceğimizi aklından çıkarma ve durup dururken pislikten korkma. Sana söylediğim an cevap vermeden kafanı çamura gömeceksin. Ceketini de ilikle. Hazır mısın?"

"Hazırım." Arhur çok gergindi. Yanaklarındaki kızarıklık kaybolmuştu.

"Önce şu yoldan gideceğiz." Redrick eliyle sert bir şekilde, kayalardan yüz adım ilerideki tepeyi işaret etti. "Anladın mı? Gidelim."

Arthur derin bir nefes aldı, rayların üzerinden atladı ve toprak setin yanında uzanan yola çıktı. Çakıl taşları arkasında gürültüyle yuvarlanıyordu.

"Sakin ol, sakin ol" dedi Redrick. "Acele etme."

Arthur'un arkasından, bacak kaslarını sırt çantasının ağırlığına göre otomatik olarak ayarlayarak ağır ağır yürümeye başladı. Göz ucuyla Arthur'u izliyordu. Korkuyor, diye düşündü. Hissetmeli. Duyuları babasınınkiler gibiyse hisseder. Keşke işlerin ne hal aldığını bilseydin Buzzard. Keşke bu defa öğüdünü tuttuğumu bilseydin Buzzard. "Yalnız başına gidemeyeceğin tek yer burası Red. Hoşuna gitse de gitmese de, yanında birini götürmek zorundasın. Sana gözden çıkarılabilecek bir adamımı verebilirim." Beni sen ikna ettin. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yapmayı kabul ettim. Neyse, belki sonu iyi olur, diye düşündü. Belki bir şekilde hallolur. Sonuçta ben Buzzard Burbridge değilim, belki bir yolunu bulurum.

"Dur!" dedi Arthur'a.

Çocuk bileklerine kadar çıkan paslı suda durdu. Redrick ona ulaşana kadar, dizlerine kadar bataklığa gömülmüştü.

"Şu kayayı görüyor musun?" diye sordu Redrick. "Şurada, tepenin altında. Oraya doğru git."

Arthur devam etti. Redrick on adım ilerlemesini bekleyip peşine düştü. Çamur ayaklarının altında şapırdıyordu. Ölü bir bataklıktı; ne böcek vardı, ne de kurbağa. Söğütler bile kuruyup çürümüştü. Redrick etrafına baktı ama şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Tepe gittikçe yaklaşıyor, hâlâ alçakta olan güneşi örtüyor ve sonunda doğudaki tüm gökyüzünü kaplıyordu. Redrick, kayaya vardıklarında dönüp toprak sete baktı; güneş pırıl pırıl aydınlatıyordu. Üzerinde on tane maden cevheri vagonundan oluşan bir katar duruyordu. Vagonların bir kısmı raydan çıkmış, yana devrilmişti. Üzerlerindeki

toprak set, kırmızı renkli maden cevheriyle kaplanmıştı. Daha ileride, maden ocağı yönünde, katarın kuzeyinde, yolun üzerindeki hava titreşip dalgalanıyor, havada minik gökkuşakları yanıp yanıp sönüyordu. Redrick titreşen havaya baktı, tükürdü ve yoluna döndü.

"Gidelim" dedi. Arthur gergin yüzünü ona doğru çevirdi. "Şuradaki paçavraları görüyor musun? Yanlış yere bakıyorsun! Şurada, sağda."

"Evet" dedi Arthur.

"Kırbaç denen adam oydu işte. Uzun zaman önce. Büyüklerinin sözünü dinlemedi ve şimdi akıllı olanlara doğru yolu göstermek için orada duruyor. Kırbaç'ın sağma bak. Gördün mü? Söğütlerin biraz daha sıklaştığı noktayı görüyor musun? Yol orası. Yaylan bakalım."

Artık toprak sete paralel ilerliyorlardı. Her adımda su biraz daha sığlaşıyordu ve çok geçmeden kuru, esnek tümseklerde yürümeye başladılar. Burası haritada hâlâ bataklık görünüyordu. Harita eski, diye düşündü Redrick. Burbridge uzun zamandır buralara gelmediğinden güncelliğini kaybetmiş. Kötü oldu bu. Kuru arazide yürümek daha kolay elbette ama burası bataklık olsa daha iyi olurdu. Arthur'un gidişe bak, diye düşündü. Merkez Bulvar'da gezintiye çıkmış sanki.

Arthur kendine gelmiş gibiydi, son sürat yürüyordu. Bir eli cebinde, diğerini de gezmeye çıkmış gibi sallıyordu. Redrick cebini karıştırdı, yaklaşık otuz gram ağırlığında bir cıvata çıkarıp Arthur'un kafasına attı. Cıvata Arthur'un ensesine geldi. Çocuğun nefesi kesildi, ensesini tuttu, yere yığıldı ve kuru otların arasına düştü. Redrick başında durdu.

"Burada böyle olur işte Artie" diye ahkam kesti. "Burası bulvar değil. Buraya gezmeye gelmedik." Arthur yavaşça kalktı. Yüzü bembeyazdı.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Redrick. Arthur yutkunarak başını salladı.

"Güzel. Bir dahakine dişlerine atarım. Hâlâ sağsan tabii. Yürü!"

Bu çocuktan yine de iz sürücü olur, diye düşündü Redrick. Sevimli Çocuk Artie adını takarlar muhtemelen. Bir sevimli çocuğumuz daha vardı; adı Dixon'dı. Ama artık Hamster diyorlar. Kıyma makinesine düşüp kurtulan tek iz sürücü. Şanslıydı. Salak, kendisini oradan çıkaranın Burbridge olduğunu sanıyor hâlâ. Nereye o çıkardı? Kimse kimseyi kıyma makinesinden çıkaramaz. Onu Bölge'den çıkardı. Burbridge'in böyle kahramanca bir iş yaptığı doğru. Yapmaz olaydı. Herkes onun hilelerinden bezmişti. Çocuklar şöyle dedi ona: Yalnız döneceğine hiç dönme daha iyi. Ona Buzzard -yani Şahin- adını o zaman taktılar. Önceden Şampiyon derlerdi.

Redrick sol yanağında zar zor anlaşılır bir hava akımı hissetti ve derhal, hiç düşünmeden bağırdı: "Dur!" Elini sola uzattı. Hava akımı şiddetlenmişti. Kendileriyle toprak set arasında bir yerde bir sivrisinek uyuzu vardı. Veya toprak set boyunca uzanıyor da olabilirdi. Vagonların niye devrildiği anlaşılıyordu. Arthur olduğu yerde çakılıp kaldı. Arkasını dönmedi bile.

"Sağa. Gidelim."

Evet, iyi iz sürücü olurdu. Bu ne şimdi? Ona acıyor muyum yoksa? Bir bu eksikti. Bana acıyan oldu mu hiç? Oldu galiba. Kiril acıınıştı bana. Dick Noonan da acır. Tabii bana acımaktan ziyade Guta'ya ilgi duyuyor olabilir ama birinin diğerini hükümsüz kılması şart değil. Yalnız benim acımam yoktur. Her zaman birinden birini tercih ederim. Sonunda neyi tercih etmesi gerektiğini anladı: Ya bu çocuk ya da benim Monkey'im. Aslında tercih mercih yoktu, her şey ortadaydı. İçinden bir ses keşke mucizeler gerçekleşseydi diyordu ama o, bu sesi korkutarak bastırıyordu.

Gri paçavra yığınının etrafından dolandılar. Kırbaç'tan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Biraz ilerideki kuru otların arasında uzun, tamamen paslanmış bir çubuk, bir mayın tarayıcısı vardı. O günlerde iz sürücülerin çoğu mayın tarayıcısı kullanırdı. Onları askeri malzeme satan yerlerden gizlice satın alırlar, Tanrı'ya güvendikleri gibi güvenirlerdi. Sonra birkaç gün içinde iki iz sürücü yeraltı patlamaları yüzünden öldü ve bu olay mayın tarayıcısı kullanımına son verdi. Kimdi bu Kırbaç?

Onu buraya Buzzard mı getirmişti yoksa kendisi mi gelmişti? Neden hepsi bu maden ocağının cazibesine kapılmıştı? Neden ben bu konuda hiçbir şey duymadım? Lanet olsun, çok sıcak. Hem de sabahın bu erken saatinde. Öğleye doğru ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Beş adım önden yürüyen Arthur kaşlarındaki teri sildi. Redrick gözlerini kısarak güneşe baktı; hâlâ alçaktaydı. Ve birden, kuru otların ayaklarının altında hışırdamadığını, mısır nişasta gibi gıcırdadığını, artık sert ve pürüzlü değil, yumuşak ve gevrek olduğunu fark etti. Ayakkabılarının altında kurum gibi parçalanıyordu. Sonra Arthur'un belirgin ayak izlerini gördü ve "Yere yapış!" diye bağırarak kendisini yere attı.

Yüzükoyun şekilde otların arasına düşünce, yanağının altındaki otlar toza dönüştü. Şanssızlıklarına öfkelenerek dişlerini gıcırdattı. Kapana kısıldıklarını fark ettiği halde, dineceğini umarak, hiç kımıldamadan öylece uzandı. Sıcaklık artıyor, vücudunu kaynar suyla ıslatılmış bir çarşaf gibi kaplayarak bunaltıyordu. Gözlerine ter dolmuştu. Redrick gecikmeli olarak Arthur'a seslendi: "Kımıldama! Dayan!" Ve kendisi de dayanmaya başladı.

O dayanırdı ve her şey sessiz sedasız geçip giderdi, bir sürü ter dökerlerdi ama Arthur kaldıramazdı. Ya Redrick'in bağırmasını duymamıştı ya da korkudan aklı çıkmıştı. Veya belki de Redrick'ten fazla yanmıştı. Neyse, kontrolü kaybedip gırtlağından gelen derin bir çığlıkla, içgüdülerine uyarak geriye, gidemeyecekleri tek yöne doğru körlemesine koşmaya başladı. Redrick güç bela ayağa kalkıp, iki eliyle birden ayak bileğinden yakaladı. Arthur bir kül bulutu kaldırarak bütün vücut ağırlığıyla yere kapaklandı ve tuhaf bir sesle ciyaklayarak debelenmeye, öteki ayağıyla Redrick'in yüzünü tekmelemeye başladı. Acıdan doğru düzgün düşünemeyen Redrick, onun üstüne çıktı. Yanık yüzünü deri cekete gömüp, çocuğu iki eliyle uzun saçlarından yakaladı. Çaresizlikten, ayakları ve dizleriyle Arthur'un bacaklarını, kıçını ve toprağı tekmeleyerek onu yerde tutmaya çalıştı. Altından gelen boğuk iniltileri ve kendi kısık sesli haykırışlarını güçlükle duyuyordu.

"Kal orada seni kurbağa. Kıpırdama yoksa öldürürüm." Üstüne tonlarca sıcak kömür dökülüyordu ve giysileri alevler içinde kalmıştı. Ayakkabılarının derisi ve ceketi kabarıp çatlamaya başlayan, başı gri küllerin arasına düşen, göğsüyle lanet olasıca çocuğun kafasını yerde tutmaya çalışan Redrick dayanamadı. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ne zaman sona erdiğini hatırlamıyordu. Sadece yeniden nefes aldığını, havanın yeniden eski haline kavuştuğunu ve boğazını yakan buhar olmaktan çıktığını anlamıştı. Yeniden tepelerine binmeden önce acele edip bu berbat sıcaklıktan kaçmaları gerektiğini fark etti. Put gibi hareketsiz duran Arthur'un üstünden kalktı. İki bacağını bir kolunun altına sokup, boşta kalan kolunu kullanarak, gözünü otların tekrar başladığı çizgiden ayırmadan ileri doğru sürüdü. Otlar ölüydü, diken gibi batıyordu, kuruydu ama gerçekti ve onun gözünde dünyanın en büyük yaşam kaynağıydı. Dişlerinin arasında pütür pütür küller vardı, yanık yüzünden alevler çıkıyordu ve muhtemelen artık kaşları ya da kirpikleri olmadığından, ter doğruca gözlerine doluyordu. Arthur arkada uzanmış, ceketi sağa sola takılıp paramparça olmuştu. Redrick'in yarı haşlanmış elleri acıyor, sırt çantası yanık ensesine çarpıp duruyordu. Redrick acı ve havasızlık yüzünden tamamen yandığını ve bu işi beceremeyeceğini sanıyordu. Korkudan dirseğini ve dizlerini daha fazla çalıştırıyordu. Az kaldı, biraz daha, hadi Red, hadi, başarabilirsin, aynen böyle, biraz daha...

Sonra uzunca bir süre, yüzünü ve ellerini soğuk ve paslı suyun pis kokulu, çürümüş serinliğinde rahatlatmak için uzandı. Sonsuza kadar o şekilde yatabilirdi ama dizlerinin üstünde doğrulup sırt çantasını çıkarmaya, bataklıktan on metre ötede hareketsiz yatan Arhur'un yanına sürünmeye ve onu sırtüstü döndürmeye zorladı kendini. Evet, eskiden sevimli bir çocuktu. Ama şimdi o yakışıklı yüzü, kan ve külde pişmiş koyu gri bir maske halini almıştı. Redrick, taşların ve çalıların maskede bıraktığı izleri donuk bir ilgiliyle birkaç saniye inceledi. Sonra ayağa kalktı, Arhur'u koltuk altlarından tutup suya sürükledi. Arthur kesik kesik nefes alıyor, arada bir inliyordu. Red-

rick onu en derin su birikintisine yüzükoyun olarak yatırdı ve kendisi de yanına uzanıp, ıslak, buz gibi okşayışların tadını çıkardı. Boğazına su kaçan Arthur öksürerek kalktı, ellerinden destek alarak doğruldu ve başını kaldırdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Hiçbir şeyin farkında değildi. Hızlı hızlı nefes alıyor, öksürüyor, tükürüyordu. Sonra aklı başına geldi. Bakışlarını Redrick'e sabitledi.

"Fiyuvvv". Etrafa pis sular saçarak başını salladı.

"O neydi Bay Schuhart?"

"Ölümdü" diye homurdandı Redrick ve öksürdü. Yüzüne dokundu. Acıyordu. Burnu kabarınıştı ama gariptir, kaşları ve kirpikleri yerinde duruyordu. Ellerinin derisi de sağlamdı ama kızarmıştı.

Arthur da dikkatli bir şekilde yüzünü yokluyordu. Su, o korkunç maskeyi temizleyince yüzünün -yine beklenenin aksine- iyi durumda olduğu ortaya çıkmıştı. Birkaç çizik, alnında bir şişlik vardı ve alt dudağı yarılmıştı. Ama sonuçta iyiydi.

"Hiç böyle bir şey duymadım" dedi Arthur arkaya bakarak.

Redrick de arkada baktı. Gri külle kaplı otlarda bir sürü iz vardı ve Redrick kendilerini felaketten kurtarmak için süründüğü, korkunç ve bitmek bilmeyen yolun ne kadar kısa olduğunu görüp hayret etti. Yanık otların bir ucundan öteki ucuna kadar yirmi-otuz metreydi ama o körlük ve korkuyla, kızgın tavadaki sazan balığı gibi çılgınca zikzaklar çizerek sürünmüştü ve Tanrı'ya şükür ki en azından doğru yöne gitmişti. Sol taraftaki sivrisinek uyuzuna veya bambaşka bir yöne doğru da gidebilirdi. Hayır, onun başına böyle bir şey gelmezdi, o acemi değildi. Bu aptal olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Ayakları biraz şişerdi, başka bir yaralanma olmazdı.

Arthur'a baktı. Arthur, acıyan yerlerine dokundukça inleyerek yıkanıyordu. Redrick ayağa kalktı ve yanık cildindeki giysilerin canını acıtmasından çekinerek kuru bir yere yürüdü ve sırt çantasını kontrol etti. Çanta epey hırpalanmıştı. Üst kısımdaki tokalar erimiş, ilk yardım çantasındaki küçük ilaç şişeleri sıcaktan çatlamıştı. Islak bir leke antiseptik kokuyordu.

Redrick çantayı açıp cam ve plastik kıymıklarını temizlemeye başladı. Tam o sırada Arthur'un sesi duyuldu.

"Teşekkür ederim Bay Schuhart! Hayatımı kurtardınız!"

Redrick hiçbir şey demedi. Teşekkür ederimmiş! Sen dağıl, ben kurtarayım.

"Benim hatamdı. Orada yere yatmamı emrettiğinizi duydum ama çok korkmuştum ve o kadar sıcak olunca kendimi kaybettim. Acı çekmekten çok korkarım Bay Schuhart."

"Kalksana" dedi Redrick, dönüp ona bakmadan. "Bu sadece göstermelikti. Kalk, niye aylaklık ediyorsun?"

Yanık omuzlarındaki çantanın canını yakınamasına özen göstererek, kollarını askılardan geçirdi. Yanan yerlerdeki deri buruşmuş gibi geliyordu. Acıdan korkuyormuş, öyle mi? Başların acına da, sana da. Etrafa bakındı. Sorun yoktu, yoldan ayrılmamışlardı. Şimdi cesetlerin olduğu tepeye gideceklerdi. Lanet tepeler orada durmuş, şeytan boynuzu gibi göğe uzanıyorlar. Aralarında da o Tanrı'nın belası çukur var. Havayı kokladı. Tanrı'nın belası çukur, en boktan kısmı da orası. Pislik.

"Tepelerin arasındaki şu çukuru görüyor musun?" diye sordu.

"Oraya gidiyoruz. Marş marş!"

Arthur elinin tersiyle yüzünü silip, su birikintilerini sıçrata sıçrata yürüme başladı. Aksıyordu ve vücudu eskisi kadar düzgün değildi. Öne eğilmiş, çok dikkatli bir şekilde yürüyüyordu. Birini daha kurtardım, diye düşündü Redrick. Kaç etti? Beş mi? Altı mı? Neden acaba? Akrabam değil. Ondan sorumlu değilim. Söylesene Red, onu neden kurtardın? Onun yüzünden az kalsın canından oluyordun. Artık kafamı topladığım için nedenini biliyorum. Onu kurtarmakla iyi ettim. O olmadan başaramam. O benim Monkey'e karşılık rehinem. Bir insanı değil, mayın tarayıcımı kurtardım. Maymuncuğumu kurtardım. O sıcakta hiç tereddüt etmedim. Onu kendi canımdan bir parçaymış gibi kurtardım. Her şeyimi, maymuncuğumu ve Monkey'i unutmuş olmama rağmen onu terk etmeyi aklımdan bile geçirmedim. Bu ne anlama geliyor? Her şeye

rağmen benim gerçekten iyi bir adam olduğum anlamına geliyor. Guta'nın ısrar ettiği, Kirill'in söylediği, Richard'ın geveleyip durduğu da bu. Buldular düzgün adamı! Kes artık, dedi kendi kendine. Önce düşünmeli, kollarını ve bacaklarını ondan sonra kullanmalısın. Anlaşıldı mı? Sayın iyi adam. Onu kıyma makinesine saklamalıyım, diye düşündü soğukkanlı ve net bir şekilde. Kıyma makinesi hariç her şeyi geçeriz.

"Dur!"

Çukur önlerinden uzanıyordu ve Arthur oraya varmış, Redrick'in emirlerini bekliyordu. Çukun tabanı, güneşte yağlı yağlı parlayan çürümüş yeşil balçıkla kaplıydı. Üzerinde, tepelerin arasında yoğunlaşan hafif bir buhar yükseliyor, on metreden sonra hiçbir şey görünmüyordu. Ve iğrenç kokuyordu.

"Burası çok kötü kokar ama korkma" dedi Redrick.

Arthur genizinden bir ses çıkarıp geri çekildi. Redrick tekrar harekete geçti. Cebinden, deodoranta batırılmış bir parça pamuk çıkarıp burun deliklerine soktu. Arthur'a da teklif etti.

"Sağ olun ay Schuhart. Karadan gidebileceğimiz bir yol yok mu?" diye sordu Arthur cılız bir sesle.

Redrick onu sessizce saçlarından tutup, başını kayalık tepedeki paçavra yığınına doğru çevirdi.

"Bu Dörtgöz'dü" dedi. "Soldaki tepede de, buradan göremezsin, Kaniş yatıyor. Aynı durumda. Anlıyor musun? İlerle."

Balçık sıcak ve yapış yapıştı. Önce bellerine gelen balçığın içinde dik bir şekilde yürüdüler. Şanslarına, balçığın dibi kayalıktı ve oldukça düzdü. Ama çok geçmeden Redrick her iki yandan gelen tanıdık bir gürültü duydu. Soldaki tepede yoğun güneş ışığından başka bir şey yoktu ama sağdaki yamaçta, gölgede, soluk mor ışıklar pır pır ediyordu.

"Eğil!" diye fısıldadı ve kendisi de eğildi. "Daha aşağı, aptal!"

Arthur korku içinde eğildi ve bir gök gürültüsü ortalığı titretti. Tam başlarının üstünde, parlak gökyüzünde zar zor görülen dallı budaklı bir şimşek öfkeyle dans ediyordu. Arthur oturdu, balçık omuzlarına kadar çıktı. Gürültüden kulakları

sağır olan Redrick döndü, çakılların ve kayaların arasındaki göldege kırmızı bir noktanın erimekte olduğunu gördü. Bir gök gürültüsü daha duyuldu.

"İleri! İleri!" diye bağırdı, kendi sesini duyamadan.

Artık çömelmiş vaziyette, tek sıra halinde, yalnızca kafaları görünecek şekilde ilerliyorlardı. Redrick her gürültüde Arthur'un uzun saçlarının diken diken olmasını izliyor, Suratına binlerce iğne battığını hissediyordu. "İleri!" diyordu sürekli. "İleri!" Artık hiçbir şey duyamıyordu. Bir ara Arthur'un profilini, korkudan yuvalarından çıkmış gözlerini, titreyen beyaz dudaklarını ve yeşile bulanmış terli yanağını gördü. Derken şimşekler o kadar alçaktan çakmaya başladı ki, başlarını eğmek zorunda kaldılar. Yeşil balçık ağzına dolmuş, nefes almayı zorlaştırıyordu. Nefessiz kalan Redrick burnundaki pamuğu çıkardı ve kokunun kaybolduğunu, havanın temiz, keskin ozon kokusuyla dolduğunu, buharın yoğunlaştığını, ya da belki gözlerinin karardığını fark etti. Artık iki tepeyi de göremiyordu. Tek görebildiği, Arthur'un yeşil balçıktan yapış yapış olmuş kafası ve buram buram tüten sarı buhardı.

Geçeceğim, geçeceğim, diye düşündü Redrick. İlk kez karşılaşmıyorum böyle bir durumla. Bütün hayatım böyle geçti. Pisliğe battım ve başımın üstünde şimşekler çakıyor. Hiçbir zaman başka türlü olmadı. Bunca balçık nereden geliyor? Bu kadarını bir arada görünce insan aklını kaçırır. Buzzard Burbridge yaptı bunu; yürüyerek geçip, bu balçığı arkasında bıraktı. Buzzard aralarından geçip bu pisliği terk etsin diye Dörtgöz sağda, Kaniş solda yatıyor. Sen bunu hak ediyorsun işte, dedi kendi kendine. Buzzard'ın peşinden giden, boğazına kadar pisliğe batar. Bilmiyor muydun? Çok fazla şahin var, dünyada bu yüzden bir tek temiz yer kalmadı.

Noonan aptalın teki. Redrick, Red, dengeyi bozuyorsun, düzeni yıkıyorsun. Hiçbir düzende, hiçbir sistemde mutlu değilsin. Kötüsünde de mutlu değilsin, iyisinde de. Cennet krallığını dünyada kurmamıza senin gibiler engel oluyor. Sen ne bilirsin ki, şişko? Nerede gördün en iyi sistemi? Ne zaman gördün beni en iyi sistemde? Ayağının altında oynayan

taş yüzünden kayıp daha da battı. Yüzeye çıkınca, sağında Arthur'un korku dolu yüzünü gördü. Bir an bir ürperme geldi. Yolunu kaybettiğini sandı ama kaybolmamıştı. Kayanın siyah ucunun balçıktan çıktığı yöne doğru gitmeleri gerektiğini hemen anladı. Sarı sisin içinde başka hiçbir şey görülmemesine rağmen hem de.

"Dur!" diye bağırdı. "Sağdan git! Kayanın sağından!"

Kendi sesini duyamıyordu. Arthur'a yetişti, omzundan tutup işaret etti; kayanın sağından git ve başını kaldırma. Bunu ödeyeceksin, diye düşündü. Arthur, tam yıldırım düşüp paramparça ettiği sırada kayanın altında suya daldı. Bunu ödeyeceksin, diye tekrarladı, kendisi de dalıp kollarını ve bacaklarını deli gibi çalıştırırken. Bir gök gürültüsü daha duyuldu. Bu yüzünden sizin canınızı alacağım! Kısa bir düşünce geçti aklından: Kimi kastediyorum ki? Bilmiyorum. Ama biri bunun bedelini ödemeli ve ödeyecek. Ama bekle, topa ulaşayım da. Topa ulaştığımda, ben Buzzard değilim, sizden istediğimi alırım.

Nihayet kendilerini güneşin ısıttığı çakıllarla kaplı kuru toprağa attıklarında yarı ölü ve içleri dışlarına çıkmış halde sendeleyerek birbirlerine tutundular. Redrick dingilleri düşmüş, pul pul dökülen kamyoneti gördü ve gölgesinde dinlenebileceklerini düşündü. Gölgeye doğru süründüler. Arthur sırtüstü yatıp, zangır zangır titreyen elleriyle ceketinin düğmelerini açmaya koyuldu. Redrick ise sırtındaki çantayla kamyona yaslandı, ellerini birbirine sürterek küçük taşları temizledi ve ceketinin içine soktu.

"Ben de" dedi Arthur. "Ben de."

Çocuğun sesinin gür çıkması Redrick'i şaşırttı. Bir yudum aldı, gözlerini kapattı ve matarayı Arthur'a uzattı. İşte bu kadar, diye düşündü güçsüzce. Geçtik. Bunu bile atlattık. Artık hesap talebe bağlı. Unuttuğumu mu sandın? Yok ya, hepsini hatırlıyorum. Beni boğmayıp yaşamama izin verdin diye teşekkür edeceğimi mi sandın? Üçün birini alırsın. Bu hepinizin sonu olacak, anladın mı? Geriye hiçbirini bırakmıyorum. Artık bütün kararları ben vereceğim. Ben, Redrick Schuhart, ruh ve

beden sağlığım yerinde olarak, herkes adına karar vereceğim. Ve size gelince; şahinler, kurbağalar, Ziyaretçiler, Kemikler, Quarterblad'ler, kan emiciler, paragözler, Throaty'ler... Tertemiz takım elbiseleriniz ve kravatlarınızla, evrak çantalarınızla, konuşmalarınızla, işlediğiniz hayırlarla, iş fırsatlarınızla, bitmeyen pillerinizle, hiç durmayan motorlarınızla, sivrisinek uyuzlarınızla ve boş vaatlerinizle yettiniz artık. Beni burnumdan tutup istediğiniz yere sürüklediniz. Hayatım boyunca burnumu bırakmadınız. İstediğim hayatı yaşadığımı sanıp böbürlendim. Ne de aptalım. Ve sürekli beni dolduruşa getirip birbirinize göz kırptınız, beni burnumdan tutup sürüklediniz, hapislere, parmaklıkların ardına attınız. Yeter artık! Sırt çantasının askılarını gevşetti ve matarayı Arthur'dan aldı.

"Hiç aklıma gelmezdi ki..." Arthur, sesinde hafif bir inançsızlıkla konuşuyordu. "Hayal bile edemezdim. Ölümü ve ateşi biliyordum tabii ama böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim. Nasıl geri döneceğiz?"

Redrick dinlemiyordu. O şeyin söylediklerinin artık hiçbir önemi yoktu. Önceden de önemi yoktu ama en azından insandı. Şimdi ise konuşan bir anahtar gibiydi. Altın Top'a giden yolu açacak bir anahtar. Bırak konuşsun.

"Biraz su bulursak" dedi Arthur, "Hiç değişse yüzümüzü yıkarız.

Redrick ilgisizce ona baktı. Darmadağınık ve birbirine yapışmış saçlarını, kurumakta olan, parmak izleriyle dolu balçık kaplı yüzünü ve cıvık balçığa sıvanmış vücudunu gördü. Ne acıdı, ne de rahatsızlık hissetti. Konuşan bir anahtar. Başını çevirdi. Önlerinde, terk edilmiş şantiyeyi andıran kasvetli geniş bir alan ağzını kocaman açmış, bekliyordu. Kırık tuğlalarla kaplıydı ve her yanını beyaz toz bürümüştü. Güneşin dayanılmayacak kadar beyaz, sıcak, kızgın ve ölü ışıklarıyla aydınlanıyordu. Maden ocağının uzaktaki ucu buradan görülüyordu. Orası da parlak beyazdı ve bu mesafeden son derece düzgün ve dik görünüyordu. Yakındaki uç büyük kırıklar ve kayalarla işaretlenmişti. Maden ocağına inen yol, beyaz kayanın önünde kırmızı bir nokta gibi duran kazı makinesinin bulunduğu

yerdeydi. Tek işaret buydu. Acemi şansının kılavuzluğuna bel bağlayarak oraya gitmeleri gerekiyordu.

Arthur yerden destek alarak doğruldu, kolunu kamyonun altına soktu ve paslı bir teneke kuutu çıkardı.

"Şuna bakın Bay Schuhart" dedi canlanarak. "Bunu babam bırakmış olmalı. Altında daha var."

Redrick cevap vermedi. Bu bir hata, diye düşündü, serinkanlılıkla. Şu anda babanı düşünmesen iyi edersin. Hatta hiçbir şey söylemesen iyi edersin. Öte yandan fark etmez. Kalkarken acıdan yüzünü buruşturdu; giysileri vücuduna, yanık tenine yapışmıştı ve şimdi kurumuş bir bandajın yaradan çekilmesi gibi, içinde bir şeyler yırtılıyordu. Arthur da kalkarken inledi. Redrick'e işkence görüyormuş gibi acıklı bir bakış attı. Şikayet etmek istediği belliydi ama cesaret edemedi. Sadece boğuk bir sesle konuştu:

"Bir yudum daha alabilir miyim Bay Schuhart? Ne dersiniz?"

Redrick gömleğin altında duran matarayı çıkardı.

"Kayaların arasındaki şu kırmızıyı görüyor musun?"

"Görüyorum" dedi Arthur ve titredi.

"Doğruca oraya. Hadi gidelim."

Arthur kollarını esnetti, omuzlarını dikleştirdi, yüzünü buruşturdu ve etrafına bakınarak konuştu:

"Keşke yıkanabilsem. Her şey yapış yapış."

Redrick sessizce bekledi. Arthur umutsuzca ona baktı, başını salladı ve tam yürümeye başlarken birden durdu.

"Sırt çantanız. Sırt çantanızı unuttunuz Bay Schuhart."

"Yürü!" diye emretti Redrick.

Açıklamak veya yalan söylemek istemiyordu ve buna gerek de yoktu. Nasıl olsa gidecekti. Gidecek başka yeri yoktu. Gidecekti. Ve Arthur gitti. Kamburu çıkmış şekilde, ayaklarını sürüyerek, yüzündeki pişmiş balçığı koparıp temizlemeye çalışarak, ıslak bir sokak kedisi gibi küçük, cılız ve perişan bir halde ilerliyordu. Redrick de arkasından geliyordu ve gölgeden dışarı adımını atar atmaz güneşten gözleri kamaştı. Eliyle

gözlerine gölge yaptı ve güneş gözlüklerini yanına almadığına pişman oldu.

Attığı her adım beyaz bir toz bulutu kaldırıyordu ve toz ayakkabılarına yapışıp dayanılmaz bir koku yayıyordu. Daha doğrusu koku Arthur'dan geliyordu. Arkasından yürümek imkansızdı. Kokunun kendisinden geldiğini anlaması biraz zaman aldı. İğrenç ama tanıdık bir kokuydu. Kuzey rüzgarının fabrika dumanını şehre taşıdığı günlerde ortalığı kaplayan kokuydu bu. Babası da aç, üzüntülü ve öfkeden kızarmış gözlerle eve geldiğinde böyle kokardı. Redrick kaçıp kuytu bir köşeye saklanır, babasının iş giysilerini çıkarıp annesine fırlatmasını, büyük, yıpranmış ayakkabılarını çıkarıp dolabı altına atmasını ve yapış yapış ayak izleri bırakarak çoraplı ayaklarıyla duşa girmesini korku içinde seyrederdi. Babası homurdanarak, vücuduna şaplaklar atarak, sular sıçratarak, bir şeyler mırıldanarak uzun süre duşta kalır, sonra da evi titreten bir sesle "Maria! Uyuyor musun" diye bağırırdı. Onun yıkanmasını ve yarım şişe içkinin, bir kase koyu çorbanın ve bir şişe ketçapın kendisini beklediği masaya kurulmasını beklemesi gerekirdi. Çorbanın hepsini içmesini, etli bezelyeye başlamasını bekler, sonra usulca ışığa çıkar, kucağına tırmanır ve o gün hangi sendika temsilcisiyle hangi mühendisi sülfirik asitte boğduğunu sorardı.

Etrafındaki her şey beyaz ve sıcaktı. Acımasız kuru sıcaktan, bitkinlikten ve eklem yerlerindeki su toplamış derinin acısından başı dönüyordu. Bilincini kaplayan sıcak sisin içinde cildi feryat figan ediyor, ondan huzur, su ve serinlik dileniyor gibiydi. Unutulmanın eşiğine gelmiş silik anılar şişmiş beynine doluşuyor, yarı kapalı gözlerinin önünde alev alev yanan beyaz sıcak dünyanın içinde birbirine karışıyor, çarpışıyor, devriliyor, yuvarlanıyordu. Hepsi de acı anılardı. Hepsi de kendisine acıma veya kendisinden nefret etme duygusu uyandırıyordu. Bu kaosla mücadele etmeye, geçmişten bazı hoş hatıralar, sevgi dolu veya neşeli anlar bulmaya çalıştı. Belleğinin derinliklerinden Guta'nın gülen henüz arzulanan ve el değmemiş genç bir kız olduğu zamanlardaki gülen yüzünü

çıkardı. Yüzü gözünün önüne geldi ama görüntü derhal pasla kaplandı ve kıvrılıp bükülerek, Monkey'nin sert, kahverengi kıllarla kaplı aksi suratına dönüştü. Kirill'i, merhum arkadaşını, onun hızlı, kendinden emin hareketlerini, gülüşünü, duyulmamış muhteşemlikte yerler ve zamanlar vadeden sesini hatırlamaya çalıştı. Ve Kirill gözünün önüne geldi. Ama sonra güneşte gümüş renkli bir örümcek ağı patladı ve Kirill yok oldu; Throaty'nin kırpılmayan meleksi gözleri Redrick'e bakıyordu. Büyük, beyaz elinde porselen bir kap... Bilinçaltında cerahatlanan karanlık düşünceler, iradesinin yaratmaya çalıştığı bariyeri yıkıyor, anılarında yer alan azıcık güzelliği bastırıyor, sanki asla iyi şeyler olmamış, sadece çirkin, kötü suratlar varmış gibi duygulara neden oluyordu.

Bütün bu süre boyunca iz sürücülükten vazgeçmemişti. Farkında olmadan, temel bilgileri sinir sisteminin bir yerlerine kaydetmişti; solda, güvenli bir mesafede, eski bir kalas yığınının üstünde neşeli hayalet vardı. Sessiz ve bitkindi. Yani canı cehenneme. Sağda hafif bir esinti vardı. Birkaç adım ötesinde, deniz yıldızı gibi bir sürü kolu olan, ayna misali dümdüz bir sivrisinek uyuzu gördü. Çok uzakta. Tehlikesiz. Ve tam ortasında yamyassı bir kuş, nadide bir manzara... Çünkü kuşlar bölgenin üzerinden pek uçmaz. Yolun hemen kenarmda terk edilmiş iki tane Boş... Buzzard geri dönerken düşürmüştü anlaşılan. Korku, aç gözlülükten güçlüdür. Tüm bunları gördü ve aklının bir kenarına not etti. Arthur'un bir ayağının yoldan çıkması bile, gırtlağından gelen boğuk bir uyarının otomatik olarak çıkması için Redrick'in ağzının açılmasına yetiyordu. Bir makine, diye düşündü. Beni bir makineye dönüştürdünüz. Made ocağının kenarındaki kırık kayalar gitgide yaklaşıyordu ve kazı makinesinin kabininin kırmızı tavanındaki pasların oluşturduğu süslü desenleri görebiliyordu.

Seni aptal Burbridge, diye düşündü Redrick. Akıllısın ama aptalsın. Bana nasıl güvenebilirsin? Bunca yıldır tanırsın, beni benden daha iyi tanıman lazım. Yaşlanıyorsun, herhalde ondan. Ahmaklaşıyorsun. Ama ben de diyorum ki, hayatım boyunca aptalları uğraştım. Sonra Buzzard'ın bacaklarının

peşinde Red'le birlikte Bölge'ye, gözden çıkarılabilecek bir serserinin değil, Arthur'un, sevimli Artie'sinin, biricik oğlunun, gurur ve neşe kaynağının gittiğini öğrenince, Buzzard'ın yüzünün alacağı hali gözünün önüne getirdi. Gözünün önüne getirdi ve güldü. Arthur korku dolu yüzünü ona bakmak için çevirince, Redrick gülmeyi kesmeden, eliyle devam etmesini işaret etti. Sonra yine, bilincinde yüzler bir film şeridi gibi geçmeye başladı. Her şey değişmeliydi. Bir veya iki yaşam değil, bir veya iki kader değil. Bu çürümüş, kokuşmuş dünyadaki tüm bağlantılar değişmeliydi.

Arthur maden ocağına inen dik yokuşun başında durdu. Adımları dondu kaldı. Aşağı ve ileri bakmaya uğraşıyor, uzun boynunu uzatıyordu. Redrick de ona katıldı. Ama Arthur'un baktığı yere bakmadı.

Ayaklarının dibinde ocağa giden yol başlıyordu; yıllar boyu ağır vasıtaların tekerlekleri altında yıpranmıştı. Sağda sıcaktan çatlamış beyaz, dik bir yokuş vardı. Onun yanındaki yokuşun yarısı kazılmıştı. Kayaların ve molozların arasında bir buldozer duruyordu; yere inmiş kepçesi etkisiz bir şekilde yolun kenarına sıkışmıştı. Ve beklendiği üzere, yokuşun tırtıklı kenarlarına asılmış kalın mumlara benzeyen siyah, kıvrık sarkıtlar ve tozun üzerinde, sanki zift dökülmüş gibi duran bir sürü lekeden başka, yolda görülecek bir şey yoktu. Onlardan geriye sadece bunlar kalmıştı. Kaç kişi olduklarını anlamak bile mümkün değildi. Belki de her leke bir kişiyi temsil ediyordu. Veya Buzzard'ın dileklerini. Şuradaki, Buzzard'ın 7 numaralı kompleksin bodrumundan sağ salim çıkması içindi. Şuradaki daha büyük olan, Buzzard'ın kıpraşan mıknatısı Bölge'den hasar almadan çıkarması içindi. Şu buz saçağı ise, annesine de babasına da çekmemiş, gösterişli Dina Burbridge'di. Şu leke de annesine ve babasına benzemeyen Arthur Burbridge'di; yakışıklı evlatları, gurur ve neşe kaynakları Artie.

"Başardık!" diye bağırdı Arthur, kulakları tırmalayan bir sesle. "Bay Schuhart, başardık sonunda, değil mi?"

Sevinçli bir kahkaha patlattı, çömeldi ve her iki yumruğunu da var gücüyle yere vurdu. Keçeleşmiş saçları komik bir

şekilde hopluyor, her yana kurumuş toprak parçaları saçıyordu. Redrick ancak o zaman başını kaldırıp topa baktı. Dikkatli bir şekilde. Tedbiri elden bırakmadan. Yanlış çıkacağına, kendisini hayal kırıklığına uğratacağına, kuşku uyandıracağına, üzerine çıkmayı başardığı buluttan aşağı atacağına ve kendisini pislik içinde debelenmeye terk edeceğine dair gizli bir korkuyla.

Altın değildi. Daha ziyade bakır renkli, kızılımsı ve pürüzsüzdü. Güneşin altında donuk bir şekilde parlıyordu. Maden ocağının ucundaki duvarın dibindeydi. Birikmiş taş yığınlarının arasında yerleşmişti. O mesafeden bile ne kadar ağır olduğunu ve yerinde ne kadar sağlam durduğunu görebiliyordu.

Hayal kırıklığına yol açacak veya kuşku uyandıracak hiçbir yanı yoktu. Ama umut verici yanı da yoktu. Nedense aklına ilk gelen şey, içinin boş olduğu ve güneşte kalmaktan, dokunulmayacak kadar ısındığıydı. Hikayelerin çoğunda anlatıldığı gibi, kendi ışığıyla parlamadığı ve havada uçup dans etmediği aşikardı. Düştüğü yerde duruyordu. Belki de devasa bir cepten düşmüş veya birkaç devin oyun oynadığı sırada yuvarlanıp kaybolmuştu. Buraya özenle koyulmuş değildi, geride bırakılmıştı. Bütün Boş'lar, bilezikler, piller ve arta kalmış diğer zıvır zıvırla birlikte Bölge'yi karman çorman hale getirmişti.

Ama yine de bir özelliği vardı ve Redrick bakmaya devam ettikçe, ona bakmanın güzel bir şey olduğunu, ona daha da yaklaşmak, dokunmak, vurmak istediğini daha iyi anlıyordu. Birden yanında oturmanın, hatta daha iyisi sırtını ona yaslanmanın, gözlerini kapatmanın, düşünmenin, eski günleri yadetmenin ve belki de sadece hayal görmenin, uyuklamanın, dinlenmenin de iyi olacağı geldi aklına.

Arthur yerinden fırladı, bütün fermuarlarını açıp ceketini çıkardı ve beyaz bir toz bulutu kaldırarak ayaklarının dibine attı. Bir şeyler haykırıyor, yüzünü şekilden şekile sokuyor ve kollarını sallıyordu. Sonra ellerini arkasına götürüp dans eder gibi hoplayıp zıplamaya, yokuştan aşağı inmeye başladı. Artık Redrick'e bakmıyordu. Redrick'i unutmuştu. Her şeyi unutmuştu. Dileklerini gerçekleştirmek için aşağı iniyordu.

Utangaç bir üniversite öğrencisinin, harçlığından başka para görmemiş bir çocuğun, eve döndüğünde nefesi alkol kokuyorsa acımasızca dayak yiyen, önce ünlü bir avukat, gelecekte bakan, daha da uzak gelecekte de devlet başkanı olmayı en büyük amaç bilerek yetiştirilen bir çocuğun küçük, gizli dileklerini. Redrick, kör edici ışıktan korumak için şişmiş gözlerini kısarak, gidişini sessizce izledi. Sakinleşmişti. Birazdan neler olacağını biliyordu. Olanları seyretmeyeceğini de biliyordu ama seyretmekte bir sakınca yoktu. Ve seyretti. Özel bir şey hissetmedi. Ancak derinlerde bir yerde minik bir kurt kıvranmaya ve sivri kafasını bağırsaklarında döndürmeye başlamıştı.

Ve çocuk kendi hızına uygun şekilde dans ederek aşağı inmeye devam ediyor, topukları beyaz tozlar kaldırıyor, ciğerlerini patlatırcasına, anlaşılır bir biçimde, keyifle ve neşeyle şarkı veya bazı sihirli sözcükler söylüyordu. Redrick, maden ocağı tarihinde ilk kez birinin oraya partiye gider gibi gittiğini düşündü. Başta konuşan anahtarının neler haykırdığını dinlemedi. Derken içinde bir şey tıkırdadı ve duydu:

"Herkese mutluluk!... Bedava!... İstediğiniz kadar!... Herkes buraya gelsin!... Herkese yetecek kadar var!... Memnun kalmadan dönen olmayacak!... Bedava!... Mutluluk!... Bedava!"

Birden, ağzına kocaman bir yumruk yemiş gibi sesini kesti. Redrick, kazı makinesinin kepçesinin gölgesi altında pusuya yatmış saydam boşluğun kendisini yakaladığını, havaya fırlattığını ve çamaşır sıkan bir ev kadını gibi yavaş yavaş burktuğunu gördü. Redrick'in, tozlu ayakkabılarından birinin sallanan bacağından fırlayıp maden ocağına doğru uçtuğunu görecek kadar vakti oldu. Sonra dönüp oturdu. Kafasında tek bir düşünce kalmamıştı. Bir şekilde kendi varlığını hissetmez oldu. Havada ağır sessizlik asılıydı, özellikle arkasında, yolda. Sonra matara geldi aklına. Özel bir keyif duymadan ama alma zamanı gelmiş bir ilaç gibi. Kapağı açtı, ufak, cimri yudumlarla içti ve hayatında ilk kez şişede içki yerine soğuk su olmadını diledi.

Arada biraz zaman geçti ve aklına ilgili ilgisiz düşünceler geldi. Bu kadar, diye düşündü isteksizce. Yol açık. Aşağı hemen şimdi inebilirdi ama biraz beklemek daha iyi olurdu tabii. Kıyma makineleri düzenbazlık yapabilir. Neyse, biraz düşünmesi gerekiyordu. Alışılmadık bir egzersiz, düşünmek. Sorun da buydu. "Düşünmek" neyin nesiydi? Düşünmek bir kaçamak noktası bulmak, blöf yapmak, göz boyamak demekti. Ama tüm bunlar burada abes kaçardı.

Pekala. Monkey, babası... Bunun hesabını ödet onlara, o adilerin ruhunu çal. O şerefsizlere benim yediklerimi yedir. Hayır, böyle olmaz Red. Yani olur ama bunun ne anlamı var? Bana ne lazım? Bu düşünmek değil, lanet okumak. Korkunç bir önseziyle ürperdi ve hâlâ önünde duran pek çok savı hızla geçerek, öfkeyle kendi kendine söylendi: Bu iş böyle Red, ne olduğunu anlamadan buradan ayrılamazsın. Topun yanında düşüp ölürsün, yanıp kavrulursun, çürür gidersin ama ayrılamazsın.

Tanrım! Nerede benim kelimelerim, düşüncelerim? Başına tokat attı. Hayatım boyunca hiçbir düşüncem olmadı benim! Dur, dur, Kirill da buna benzer bir şey söylerdi. Hararetle belleğinin derinlerine indi, tanıdık tanımadık bir sürü sözcük yüzeye çıkmaya başladı ama hepsi yanlıştı. Çünkü Kirill geride sözcükler bırakmamıştı. Belirsiz, çok nezih ama tümüyle ihtimal dışı resimler bırakmıştı.

Kötülük ve ihanet. Burada da beklentilerimi boşa çıkardılar. Dilimin tutulmasına neden oldular, adiler. Bir berduş... Hep bir berduştum ben, artık yaşlı bir berduşum. Doğru değil bu, beni duyuyor musun? Gelecekte tamamen yasadışı olmalı bu! İnsan düşünmek için doğar (işte sonunada ihtiyar Kirill!). Ama ben buna inanmıyorum. Daha önce inanmıyordum, şimdi de inanmıyorum. İnsanın ne için doğduğunu da bilmiyorum. Ben doğdum. Ve buradayım. İnsanlar yiyebildiklerini yerler. Hepimiz sağlıklı olalım, onların tümü ölsün. Biz kimiz, onlar kim? Hiçbir şey anlamıyorum. Ben mutluysam Burbridge değil. Burbridge mutluysa Dörtgöz değil. Throaty mutluysa hiç kimse olmaz. Ve Throaty'nin işleri kötü gittiyse,

bir şekilde halledebileceğine inanacak kadar aptal olan yalnız kendisidir. Tanrım, ne uzun bir arbede bu! Tüm hayatım boyunca Yüzbaşı Quarterblad'le mücadele ettim, o ise hayatı boyunca Throarty ile mücadele etti. Ve benden tek istediği iz sürücülüğü bırakmamdı. Ama geçindirmek zorunda olduğum bir ailem varken nasıl bırakabilirdim ki iz sürücülüğü? Bir iş mi bulsaydım? Sizin işinizde çalışmak istemiyorum. Sizin işiniz midemi bulandırıyor. Anlıyor musunuz? Ben şöyle tasvir ediyorum: Biri sizinle çalışırsa, daima sizden biri için çalışıyordur, köleden başka bir şey değildir. Ama ben, hepinize, can sıkıntınıza ve çaresizliğinize tükürmek için hep kendim olmak, kendi başıma olmak istedim.

Konyağm kalanını bitirip matarayı var gücüyle yere fırlattı. Matara güneşte parlayarak zıpladı ve yuvarlanıp gitti. Matarayı hemen unuttu. Elleriyle gözlerini kapatarak olduğu yere oturdu. Anlamamaya, düşünmemeye, sadece işlerin nasıl olması gerektiğine dair bir şeyler görmeye çalışıyordu ama tek gördüğü suratlar, suratlar, suratlardı. Bir de paralar, şişeler, bir zamanlar insan olan paçavra yığınları ve sütunlar dolusu rakamlar. Tümünün yok edilmesi gerektiğini biliyor ve yok etmeyi de istiyordu ama tümü ortadan kalksa, geriye dümdüz, çıplak bir dünyadan başka bir şey kalmayacağını kestiriyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı ve umutsuzluk yüzünden sırtını topa yaslamak istedi. Ayağa kalktı, pantolonunu otomatik olarak eliyle silkeledi ve maden ocağına inmeye başladı.

Güneş cenehhem gibi sıcaktı. Gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuşuyor ve maden ocağının zeminindeki hava titreşiyordu. Parıltının içindeki top, dalgaların üzerinde duran duba gibi, olduğu yerde dans ediyordu. Batıl inançlarına uymak için ayaklarını yükseğe kaldıra kaldıra ve lekelere basmamaya çalışarak kepçeyi geçti. Sonra molozlara bata çıka maden ocağının içinden geçerek, dans eden, göz kırpan topa doğru sürükledi kendisini. Ter içindeydi ve sıcaktan nefes nefese kalmıştı ama aynı zamanda içi ürperiyordu. Akşamdan kalma gibi titriyor, tatlı tebeşir tozu dişlerinin arasında gıcırdıyordu. Düşünmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Aynı sözleri tekrarlayıp

duruyordu sadece: "Ben bir hayvanım, görüyorsun. Sözcüklerim yok. Bana sözcükleri öğretmediler. Düşünmeyi bilmiyorum. Adiler, düşünmeyi öğrenmeme izin vermediler. Ama eğer gerçekten... Çok güçlüysen... Her şeyi bilirsen... Ancak o zaman anlarsın. Yüreğime bak. İhtiyaç duyduğun her şeyin orada olduğunu biliyorum. Orada olması gerek. Ben ruhumu asla kimseye satmadım. Benim o! İnsan o! İstediğim şeyi sen al benden. Kötü bir şey istemem mümkün değil! Lanet olsun, onun sözcüklerinden başka bir şey düşünemiyorum... "HERKESE MUTLULUK, BEDAVA, MEMNUN KALMADAN GİDEN OLMAYACAK!"

UZAYDA PİKNİK

"Eğer sadece tek bir Sovyet dönemi Rus bilim kurgu romanı okuyacaksanız, bu Arkadi ve Boris Ştrugatski'nin esrarlı, sorularla dolu Roadside Picnic *'i olmalıdır."*—io9

"Hiç şüphesiz, güçlü, klasik bir bilim kurgu eseri. Kesinlikle tavsiye edilir."
—The Complete Review

"Hikaye, bir dakika duraksamayan kontrollü bir yoğunlukla seyrediyor . "
—Kirkus Reviews

Harika ve güzel bir şekilde kaleme alınmış... hakikaten enfes bir bilim kurgu eseri.—Infinity Plus

"Acayip... Ştrugatskilerin sadakat ve ihtirası, dostluk ve sevgiyi, umutsuzluk, hayal kırıklığı ve yalnızlığı ustaca ve kıvrak şekilde ele alışı hakikaten enfes bir hikaye ortaya çıkarıyor. ... Tadı damağınızda kalacak."
—Theodore Sturgeon

En önemli Rus bilimkurgu yazarları olan Arkadi ve Boris Ştrugatski'nin en önemli kitabı şu an elinizde. 1971 yılında yazılan Uzayda Piknik, 1979 yılında Andrei Tarkovski tarafından çekilen *Stalker* filmine kaynaklık etmiştir. Geçtiğimiz yıllarda ise S.T.A.L.K.E.R adlı bilgisayar oyunu yapılmıştır.

THG
0546705
BSN
THG 0546705 BSN

İM:
İTİM KİTABEVİ
. NO: 6/33 KIZILAY, ANKARA
39 60 F: +90 312 432 19 65

nirengikitap.com